

La gordofòbia envers les dones a les sèries de ficció

Alba Amador Navarro
Grau en Mitjans Audiovisuals

CURS 2021-22

Centre adscrit a la

Centres universitaris adscrits a la

Grau en Mitjans Audiovisuals

LA GORDOFÒBIA ENVERS LES DONES A LES SÈRIES DE FICCIÓ

Memòria Treball de Recerca

ALBA AMADOR NAVARRO
TUTORA: ANA BEATRIZ PÉREZ ZAPATA
CURS 2021-22

Resum

El present treball consisteix en la realització d'una anàlisi filmica de diferents series mitjançant la qual es poden observar quins trets converteixen una producció en gordofòbica i quines són les pràctiques que s'haurien de dur a terme per tal que aquesta esdevingui respectuosa amb el greix. Així doncs, l'objectiu principal és fer un estudi en profunditat que permeti observar quins comportaments es presenten com a gordofòbics i amb quina freqüència es reproduïxen, per tal de demostrar si a les ficcions actuals les trames dels personatges femenins amb sobrepès giren entorn el seu pes i la seva forma. Per tal d'assolir l'objectiu plantejat s'ha dut a terme una selecció de sèries de les últimes dues dècades a partir de les quals s'ha elaborat una anàlisi quantitativa i qualitativa que ha permès crear una comparativa i extreure les conclusions pertinents.

Resumen

El presente trabajo consiste en la realización de un análisis filmico de diferentes series mediante el cual se pueden observar qué rasgos convierten una producción en gordofóbica y cuáles son las prácticas que deberían llevarse a cabo para que ésta se convierta en respetuosa con el grasa. Así pues, el objetivo principal es realizar un estudio en profundidad que permita observar qué comportamientos se presentan como gordofóbicos y con qué frecuencia se reproducen, para demostrar si en las ficciones actuales las tramas de los personajes femeninos con sobrepeso tan sólo giran entorno su peso y su forma. Con el fin de alcanzar el objetivo planteado, se ha llevado a cabo una selección de series de las últimas dos décadas a partir de las cuales se ha elaborado un análisis cuantitativo y cualitativo que ha permitido crear una comparativa y extraer las conclusiones pertinentes.

Abstract

The present work consists of film analysis of different serial fictions through which it is possible to observe which features turn a production into a fatphobic one and which are the practices that should be carried out so that this one becomes respectful with fatness. Thus, the main goal is to make an in-depth study to observe which behaviors are presented as fatphobic and how often they are reproduced, to show whether in current fiction the plots of overweight female characters only revolve around their weight and shape. In order to achieve this goal, a selection of series from the last two decades has been carried out, based on a quantitative and qualitative analysis that has made it possible to create a comparison and draw the relevant conclusions.

Índex

Índex de figures.....	V
Índex de taules.....	VII
1. Introducció	1
2. Estat de la qüestió.....	5
2.1 Gap de la literatura.....	10
3. Marc Teòric.....	11
3.1 Els efectes dels mitjans en la societat.....	11
3.1.1 La teoria del framing.....	11
3.1.2 La teoria del cultiu.....	12
3.2 La gordofòbia.....	14
3.2.1 Què és la gordofòbia?.....	14
3.2.2 L'estigmatització social de les persones amb sobrepès.....	17
3.2.3 Patriarcat i feminisme.....	18
3.3 La figura de la dona grossa als mitjans.....	21
3.3.1 El paradigma de la primesa.....	21
3.3.2 Papers de les dones grosses al cinema.....	23
3.3.3 Infrarepresentació del cos gros.....	27
3.3.4 <i>Fat suits</i>	29
3.3.4 Produccions <i>fat-positive</i>	31
4. Definició dels objectius.....	33
4.1 Objectiu principal.....	33
4.2 Objectius secundaris.....	34
5. Metodologia.....	35
5.1 Anàlisi de contingut.....	35

II

5.1.1 Selecció de la mostra.....	35
5.2 Variables d'anàlisi.....	39
6. Anàlisi de resultats quantitativs.....	45
6.1 El gènere cinematogràfic	45
6.2 Període d'emissió.....	46
6.3 Representació grossa	47
6.4 El grau de protagonisme	48
6.5 L'ús del <i>fat suit</i>	49
6.6 El pes com a element principal en l'arc de transformació.....	50
6.7 Paper que desenvolupa la dona grossa.....	52
6.8 Estereotips gordofòbics	53
7. Anàlisi qualitativa.....	55
7.1 Bloc 1: Gordofòbia.....	55
7.1.1 Categoria física.....	56
7.1.1.1 Aspecte físic de la dona grossa.....	56
7.1.1.2 Les referències constants al pes de la dona	58
7.1.2 Categoria social	59
7.1.2.1 Funcions narratives, paper i rol que desenvolupa la dona grossa	59
7.1.2.2 Estereotips gordofòbics.....	61
7.1.2.3 Relacions interpersonals	63
7.1.2.3.1 Relacions familiars.....	63
7.1.2.3.2 Relacions d'amistat	63
7.1.2.3.3 Relacions amb parelles sexuals o romàntiques	64
7.1.3 Categoria psicològica.....	65
7.1.3.1 Problemes emocionals o psicològics.....	65
7.1.3.1 Relació amb el menjar	66
7.1.3.2 Reacció envers comentaris gordofòbics.....	70
7.2 Bloc 2: Respectuós amb el greix	71
7.2.1 Categoria física.....	71

7.2.1.1 Aspecte físic de la dona grossa.....	71
7.2.1.2 Les referències constants al pes de la dona	72
7.2.2 Categoria social	74
7.2.2.1 Funcions narratives, paper i rol que desenvolupa la dona grossa	74
7.2.2.2 Estereotips gordofòbics.....	76
7.2.2.3 Relacions interpersonals	77
7.2.2.3.1 Relacions familiars.....	77
7.2.2.3.2 Relacions d'amistat	78
7.2.2.3.3 Relacions sexuals o amoroses.....	79
7.2.3 Categoria psicològica.....	81
7.2.3.1 Problemes emocionals i psicològics	81
7.2.3.2 Relació amb el menjar	82
7.2.3.3 Reacció envers comentaris gordofòbics.....	83
8. Conclusions.....	85
9. Bibliografia	91
10. Annex.....	99
10.1 Anàlisi quantitativa	99

Índex de figures

Fig 3.1. Comparació de tipus de cos femení: televisió versus realitat 1999-2000	28
Fig 10.1. Gilmore Girls	99
Fig 10.2. Euphoria	100
Fig 10.3. Insecure	101
Fig 10.4. Girls	102
Fig 10.5. Insatiable	103
Fig 10.6. This is us	104
Fig 10.7. Friends.....	105
Fig 10.8. Els Bridgerton.....	106
Fig 10.9. My mad fat diary	107
Fig 10.10. Shrill	108
Fig 10.11. Període d'emissió de les ficcions seriades de la mostra quantitativa	109
Fig 10.12 Nombre d'estereotips assignats a les dones grosses de la mostra quantitativa	110
Fig 10.13 Estereotips més recurrents assignats a les dones grosses de la mostra quantitativa	110

Índex de taules

Taula 5.1. Variables de l'anàlisi quantitativa	42
Taula 5.2. Variables de l'anàlisi qualitativa	43
Taula 10.1. Ànàlisi quantitativa Gilmore Girls	99
Taula 10.2. Ànàlisi quantitativa Euphoria	100
Taula 10.3. Ànàlisi quantitativa Insecure	101
Taula 10.4. Ànàlisi quantitativa Girls	102
Taula 10.5. Ànàlisi quantitativa Insatiable	103
Taula 10.6. Ànàlisi quantitativa This is us.....	104
Taula 10.7. Ànàlisi quantitativa Friends.....	105
Taula 10.8. Ànàlisi quantitativa Els Bridgerton.....	106
Taula 10.9. Ànàlisi quantitativa My mad fat diary	107
Taula 10.10. Ànàlisi quantitativa ShriiI	108
Taula 10.11. Representació grossa en nombre d'actrius	109

1. Introducció

En la permanent recerca del cos perfecte, els estereotips i els prejudicis mostrats a les pel·lícules i sèries actuals a través dels seus personatges, en la seva majoria femenins, crea en molts casos, una dissatisfacció amb el propi cos que pot derivar en trastorns alimentaris (e.g., Grabe, Ward i Hyde, 2008; Plaza, 2010)

En aquest treball, però, l'objecte d'estudi és la gordofòbia envers els personatges femenins grossos a les sèries de les últimes dues dècades (2000-2022). Entesa aquesta com, l'odi, el rebuig i la violència a la qual es veuen sotmeses les persones grosses, només pel fet de ser-ho (Institut Canari d'Igualtat, 2020). I és que, tal com es descriu a l'estudi de Quirós Sánchez (2021, p.4), "la gordofòbia representa un fenomen social naturalitzat dins de la majoria de les societats occidentals que ha estat assumit com una forma d'interacció "normal" a partir de la patologització de tota mena de gordura en el cos. Atès que el cos gros ha estat simbolitzat com a malalt, les significacions estan associades amb la burla, l'aïllament social i l'asexualitat".

Clarament, tot i que cada vegada veiem un major nombre de cossos no normatius a les nostres pantalles, gairebé sempre que fem *scroll* buscant alguna cosa nova a veure a les nombroses plataformes de *streaming*, o quan ens interessem per les noves estrenes al cinema, la gran majoria de les sèries i pel·lícules semblen la mateixa, o almenys totes presenten el mateix tipus de personatges amb els mateixos tipus de cossos. És per això, que després de visionar diverses sèries, s'ha detectat un clar rebuig contra les persones grosses o amb algun tipus de sobrepès en moltes de les produccions actuals, sent aquestes totalment infrarepresentades, mentre que les persones considerades primes estan sobrerrepresentades (e.g., Kaufman, 1980; Greenberg et al., 2003; Mastro i Figueroa-Caballero, 2018). I és que sembla que a la ficció, les persones grosses, només poden ser això, grosses. De manera que el fet de no tenir un cos normatiu esdevé l'eix principal de tot allò que els hi succeeix, deixant de banda qualsevol altre fet allunyat de la seva corporalitat. Això, pot acabar propiciant una sèrie de prejudicis i estereotips contra aquest col·lectiu.

D'altra banda, també s'ha detectat que la majoria d'actrius amb sobrepès, solen fer el mateix tipus de papers, de manera que actrius com per exemple, Rebel Wilson, Melissa McCarthy o

Amy Schumer, sembla que sempre interpreten el mateix paper a totes les produccions en què apareixen, o que simplement, són la mateixa persona vivint en realitats i mons paral·lels. Això és causat pel fet que el tractament que es fa d'elements com el seu pes, o la manera en què són retratades a través d'elements com els estereotips grossos que se'ls assignen, són, en la majoria d'ocasions, compartits per molts dels personatges que interpreten. De manera que sembla que tots aquests formin part d'una saga en què simplement, cada pel·lícula està ambientada en un univers diferent.

Com una via per acotar l'objecte d'estudi del present treball, s'ha decidit centrar-se en els personatges femenins, deixant així de banda els masculins. Aquesta decisió no ha estat gratuïta, sinó que és una conseqüència del ja demostrat a diversos estudis com el realitzat per Macedo Uchôa et al. (2019) o a l'estudi realitzat per van den Berg et al. (2007) que les dones es veuen més influenciades per la representació del cos als *mass media* que els homes, qui no reben una pressió mediàtica tan notable com les dones. Aquests també exposen que la gordofòbia al cinema i la televisió és diferent per homes que per dones, sent les segones les majors perjudicades. D'altra banda, tal com ja van demostrar Fouts and Vaughan (2002), als programes d'entreteniment de *prime-time* hi ha una major tolerància vers els cossos amb sobrepès dels homes que els de les dones, obtenint els primers una millor acceptació per part de l'audiència. Aquests també van demostrar que hi ha una major discriminació envers les dones que tenen un cos amb formes i pes que superen la mitjana, mentre que els homes que compleixen els mateixos requisits reben un menor rebuig.

El tema triat es considera, per tant, de gran rellevància, no només per la importància social de poder lluitar un cop més contra el *body shaming*¹, sinó a més, per la poca quantitat d'estudis que hi ha fins al moment envers aquest tema. El cinema i la televisió, tal com ja van demostrar estudiosos com Gerbner (1998) amb la seva teoria del cultiu, tenen una gran influència en la creació i la implantació de certes idees en la societat, de manera que tot el que es plasma, en aquest cas, en la ficció, té una conseqüència en la consciència social. És per això que un canvi en la representació del cos gros al cinema i la televisió es presenta com un tema de vital importància.

¹ El *body shaming* és la pràctica mitjançant la qual es fa sentir malament a una persona pel seu aspecte i la seva aparença física. (Green, 2017)

És per tot això que el present treball analitza algunes de les sèries de ficció més rellevants de les últimes dues dècades, posant el focus en aquelles produccions que han inclòs en les seves trames personatges femenins amb sobrepès per tal d'investigar com són tractats i representats i quines pràctiques o retrats converteixen una producció en gordofòbica. Per tal de realitzar una investigació amb bases de suficient pes i fonamentades que portin a unes conclusions contundents, es realitzarà un estudi propi amb un marc teòric que ens aporti la informació suficient per establir unes bases sòlides per la posterior realització d'una anàlisi quantitativa de deu ficcions seriades i també d'una anàlisi qualitativa de dues sèries. D'aquesta manera es podrà obtenir una visió àmplia sobre quina és la realitat en la representació del col·lectiu gros i quin hauria de ser el camí a seguir per tal d'aconseguir retratar-ho lliure d'estereotips i discriminacions.

2. Estat de la qüestió

En aquest apartat es pretén fer una recerca de tot allò ja investigat o estudiat fins al moment pel que fa a l'objecte d'estudi del present treball, per tal de saber fins on arriba l'abast de coneixement en el mateix i esbrinar què és allò nou que puc aportar en un àmbit encara gaire inexplorat com és de la gordofòbia a la ficció seriada. A més, aquest estudi previ servirà per establir una base teòrica que ajudi al desenvolupament del gruix del treball.

Brenda Ann Risch, a la seva dissertació *Reforming the fat woman: The narrative encoding of size in contemporary feature-length films* (2002), planteja unes preguntes inicials molt properes a les que sorgeixen a l'inici del present treball "Quan veiem dones grosses al cinema? Què indica la seva presència? Com es posa en primer pla la mida, els estereotips, l'estigmatització i la liquidació? Quan una dona grassa és la protagonista principal, quines històries s'expliquen sobre ella?" (p. 1) Segons ella, l'estigmatització de la dona grossa s'aconsegueix a través de la narració, és a dir, que aquesta es crea i es modifica a través de les històries que s'expliquen i com aquestes s'estructuren i es mostren. En aquest article, l'autora estudia la connexió entre els estereotips, les expressions narratives i la codificació visual de la dona grossa al cinema. Mitjançant l'anàlisi i la comparació de la protagonista grossa de la pel·lícula *Babycakes* i la seva versió original alemanya *Zuckerbaby*, Risch (2002) explica quins factors fan que una pel·lícula sigui "fat-positive" i posa el focus en com molts d'aquests personatges a través d'un canvi d'imatge i pèrdua de pes en molts casos conseqüència de la dieta o l'exercici, es transformen i passen de ser "un objecte d'odi a un d'amor" (p.4), "transformant una dona grassa, en una protagonista femenina acceptable" (p.11) de manera que el fet d'estar prima suposa un canvi positiu en el personatge, estigmatitzant així un cop més el greix com quelcom negatiu i socialment inacceptable.

La mateixa autora publica més tard, l'any 2012 un article relacionat amb aquesta primera dissertació. En aquest article, titulat *Wrestling with Size: Transforming Visions of Fat Women in Contemporary American and European Films*, Risch estudia en profunditat com s'ha representat fins al moment el cos gros femení al cinema i com les narratives d'aquests personatges han estat limitades i estigmatitzades pel greix. I és que tal com ella mateixa descriu "aquestes narracions no només trunquen la percepció i la representació de les persones grasses, sinó que també combinen estereotips grassos amb estereotips de gènere" (p.115). Fent així

al·lusió a com el sobrepès és també una lluita feminista, ja que com l'autora relata, la representació dels homes grossos a la ficció és diferent de la de les dones grosses, tenint aquests una gamma més àmplia de possibles papers a desenvolupar en les seves carreres cinematogràfiques, representant no només personatges còmics (com és en gran mesura el cas de les dones amb sobrepès) sinó també personatges romàntics, un rol gairebé impossible de veure'l desenvolupat per una dona grassa al cinema contemporani.

Seguidament, i en relació amb el cinema contemporani, Risch (2012) estudia les dues narratives dominants de l'estigmatització del cos gros: la moralista i la patologista. Segons l'autora, la moralista ve directament relacionada amb la religió, on alguns dels pecats capitals com el vici, la lascívia o la gola es correlacionen de manera directa amb el greix. En aquest sentit, l'autora assenyala com els personatges femenins grossos s'encasellen en "companyes /mares/germanes/esposes que es redimeixen mitjançant la seva devoció als amics o a la família" (p.117). Per l'altra banda, Risch (2012) explica com el corrent patologitzant estigmatitza el cos gros a través de dues visions: la visió psicològica, relacionada amb la manca d'equilibri mental, i la visió física, que es recolza en què el fet de tenir un cos gros és una decisió i una opció escollida de manera deliberada per la persona, ja que el cos està sota el control d'un mateix i hi ha mètodes per acabar amb aquest greix com poden ser l'exercici, la dieta o inclús la medicació o la cirurgia.

El següent capítol de l'article tracta sobre què és una pel·lícula *fat-positive*, un punt que ja va tractar, encara que de manera superficial, a la dissertació abans esmentada. Per Risch (2012), una pel·lícula que tracta el greix de manera positiva és aquella que permet als seus personatges grossos experimentar altres camins diferents dels sempre vistos com l'amor, el sexe o l'aventura i els permet viure situacions que no estan limitades pels problemes que deriven de la seva forma. Així, el focus principal no és com aquest personatge canvia gràcies a una pèrdua de pes o un canvi en la seva aparença física, i els problemes que travessa no estan únicament relacionats amb el seu pes. Però a banda d'això l'autora descriu els tres elements claus que s'haurien de trobar en una pel·lícula *fat-positive*: "1) representacions de personatges principals grassos que no són vehicles de conformitat amb les convencions corporals convencionals; 2) una trama que desafía els estereotips grassos; 3) una estètica visual no limitada per convencions negatives de mostrar el cos gras" (p.118). I és que, no totes aquelles pel·lícules que inclouen en les seves trames a personatges femenins grossos són necessàriament per mostrar-los d'una manera positiva, de fet la majoria d'aquestes pel·lícules estigmatitzen el greix. De fet, l'autora explica que tenir un personatge gros com a protagonista o com a eix central d'un relat no és suficient

per lluitar contra els prejudicis existents envers aquest col·lectiu, s'ha de deixar a aquest personatge ser completament humà i no limitar les seves accions al seu greix, deixant de banda els rols de personatges grassos estereotipats definits per Risch com “maternals, educadors, criminals, bojos, desesperats, no estimats, abnegats o asexuals” (p.119).

Un altre article que serveix com a precedent per al present treball és el publicat per Susan M. Himes i J. Kevin Thompson titulat *Fat Stigmatization in Television Shows and Movies: A Content Analysis* (2007). En aquest cas els autors es centren en analitzar, quantificar i categoritzar l'estigmatització del greix centrant-se en el gènere de l'humor. Com ells mateixos descriuen “l'estigmatització del greix es presenta sovint en forma de comentari i humor a través dels mitjans d'entreteniment” (p.712). En aquest sentit, els autors descriuen que la promoció i l'alçament de l'ideal prim es pot produir de dues maneres, la primera, relacionada amb el que ja descrivia Risch a l'article publicat l'any 2012, té a veure amb la constant mostra de dones primes que representen personatges amb èxit, i la segona, més relacionada amb el present estudi, es donaria a través d'imatges de personatges amb sobrepès totalment estigmatitzats.

A través de l'anàlisi de contingut, Himes i Thompson (2007) detecten com els personatges primos estan presents en la majoria de produccions audiovisuals, estant aquests totalment sobrerrepresentats, mentre que és molt més difícil trobar personatges amb sobrepès a les pantalles, estant aquest en conseqüència, infrarepresentats. Això a més, tenint en compte que el 42% de la població nord-americana pateix d'obesitat (Trust for America's Health, 2020) constitueix una falta de referències visuals en els mitjans.

Els autors de l'estudi referencien un estudi realitzat per Fouts i Burggraf l'any 2000, així com un altre estudi fet per Fouts i Vaughan (2002), i expliquen com aquests van trobar que pel que fa als personatges femenins amb sobrepès, aquests rebien un major nombre de comentaris negatius que els homes en la mateixa situació. A més, ambdòs estudis exposaven com els programes situats en horari de màxima audiència, reforçaven aquesta discriminació envers els cossos femenins no normatius, mentre que pel que fa als homes amb sobrepès, aquest rebien una menor discriminació i rebuig, clarificant una vegada més, com el greix no està estigmatitzat d'igual manera pels dos gèneres, sent el femení el que rep un major càstig i rebuig per part de les produccions i de l'audiència. Per últim, descriuen com els personatges grossos són en molts casos aquells qui són objecte de riures, protagonitzant escenes romàntiques en molts menys casos que els personatges primos, de manera que queden relegats a rols més minoritaris.

Els resultats de l'estudi van ser finalment que efectivament, existeix un doble ressò a l'hora de tractar els personatges grossos en funció del seu gènere, sent els femenins els que rebien un major rebuig. Per acabar, van redactar que "els resultats van indicar que la gran majoria del material específic del greix era verbal en lloc de no verbal. Els comentaris grossos que es feien sobre un mateix eren molt menys comuns que els sobre o dirigits a una altra persona. Els personatges masculins tenien tres vegades més probabilitats de participar en comentaris grossos que els personatges femenins" (p.716).

Seguidament, l'any 2016, Laura E. Pohlman publica una tesi de màster titulada *Changing Shape: The Evolution of Fat Female Characters in Contemporary American Film*. Pohlman estudia la representació de la dona amb sobrepès al cinema contemporani americà, des de la dècada dels 70 fins a l'actualitat. Al primer capítol de la tesi, descriu com és la dona grossa i a què s'enfronta de manera constant: "Un fracàs per aprimar-se es registra com un fracàs per adherir-se a la cultura dominant. Això relega l'individu gros a una vida de pietat, burla o d'odi total. Davant d'aquesta negativitat, els grossos tenen dues opcions: l'assimilació o l'alliberament" (p. 5) A partir d'aquesta afirmació l'autora comença una anàlisi centrada en la representació de la dona grossa a la ficció a través d'aquestes dues vessants, l'assimilació o l'alliberament.

"Les persones grasses continuen caient dins d'aquest marc negatiu, encara que es subscriugin als valors culturals d'èxit, salut i riquesa a nivell d'acció. Moltes persones grosses poden tenir feines, famílies i vides que s'alineen amb les normes de respectabilitat, però els seus cossos encara parlen més fort. Aquesta gent no han de fer res per ser desviades; simplement ho són. El greix serveix com a determinant predominant del seu caràcter. Així, la persona grassa té dues opcions: assimilar-se a l'enquadrament fòbic dominant mitjançant disculpes i vergonya, o alliberar-se d'aquest enquadrament mitjançant el desafiament intencionat i l'autoacceptació. El primer sovint guanya. És més fàcil acceptar la derrota, després de tot. No obstant això, encara hi ha uns quants significatius que veuen el valor de lluitar contra una batalla creixent."

(p.11)

Mitjançant l'anàlisi de les pel·lícules *Pink Flamingos* i *Female Trouble*, les que ella defineix com els màxims exponents de l'alliberació, Pohlman arriba a la conclusió que sense aquesta alliberació a qui ella es refereix com “*carnival*” els personatges amb sobrepès no es poden empoderar davant el rebuig al qual s'enfronten de manera constant, no poden controlar la seva percepció ni tan sols canviar-la, tan sols els queda l'opció de rendir-se i redimir-se, el qual conduiria a un augment de la gordofòbia.

Al segon capítol de la tesi, Pohlman analitza l'altra vessant abans esmentada, la de l'assimilació, en aquest cas ho fa a través de l'estudi de pel·lícules com *Shallow Hal* o *Big Momma's House*. En aquest apartat l'autora fa especial menció al *fat suit*: “el greix fabricat permet als cineastes i al públic lliurar-se a narracions perjudicials i insultants sense haver de fingir respecte per la humanitat de les persones grasses reals” (p.39) i és que aquesta disfressa de gros, ho fa sentir exactament així, com una disfressa, de manera que dona la llibertat per no empatitzar i riure encara més alt si és possible. Pohlman arriba a la conclusió que els cossos grossos constitueixen una font d'entreteniment sempre que no coincideixin amb gent grossa, perquè òbviament, no riurem ni ridiculitzarem allò que nosaltres mateixos som.

Per finalitzar, a l'últim capítol de la tesi, l'autora aprofundeix en les carreres de dues de les actrius grosses més representatives de la indústria i que han tingut més èxit professional: Rebel Wilson i Melissa McCarthy. En aquest cas presenta una vessant intermèdia entre les dues anteriorment presentades, aquesta l'anomena “*camp*”, l'objectiu d'aquesta vessant és definit per Susan Sontag (2008) com “destronar allò seriós” mitjançant l'exageració, l'extravagància i la “glorificació del caràcter” (citada per Pohlman, 2016, p.52). En aquest cas, Pohlman analitza les conegudes pel·lícules *Bridesmaids* i *Pitch Perfect 1 i 2* i arriba a la conclusió de què aquesta vessant intermèdia, s'acosta a l'alliberament de la primera (*carnival*) però és més realista, de manera que s'apropa més a un públic que acaba cedint al menyspreu a través de la comprensió i la simpatització, ja que busca una igualtat entre persones primes i grosses, no l'alçament dels segons a través del rebuig dels primers.

Per últim, trobem el llibre *Fat on Film: Gender, Race & Body Size in Contemporary Hollywood Cinema* escrit per Barbara Plotz l'any (2020). En aquest llibre l'autora analitza la gordofòbia present en algunes pel·lícules com *Precious*, *Big Momma's House*, entre d'altres, no només des del punt de vista de la suposada falta de feminitat d'aquest tipus de personatges sinó que també posa en joc altres factors com la raça o el gènere. La raça es planteja com un factor predominant que comporta encara un major rebuig contra les dones negres amb sobrepès, i el gènere posa en

joc no només la discriminació contra el gènere femení, sinó també contra els homes, els quals es presenten com a des-masculinitzats i infantilitzats degut al seu pes i la seva forma. Plotz (2020) analitza diversos personatges rellevants de la cinematografia de Hollywood dels últims anys des de diferents temàtiques: la dominació i agressió física i sexual de les personatges grosses envers els personatges primis, l'ansietat, la gola i el “*funny fat body*” entre d'altres.

2.1 Gap de la literatura

Després de fer una recerca exhaustiva per tal de trobar precedents del present treball i conèixer allò que ja s'ha estudiat o dit sobre el tema a estudiar, s'ha trobat que tot i que sí que existeixen articles sobre sèries amb protagonistes grosses – sobretot articles de la revista científica *Fat Studies* com el publicat per Ganz l'any 2012 sobre la sèrie *Weeds*, o el publicat per Anna Kurowicka & Marta Usiekniewicz l'any 2019 sobre la ficció *My mad fat diary* – hi ha una gran falta d'informació en molts aspectes. Tot i que s'han trobat estudis i articles rellevants al voltant del tema a estudiar, aquests han sigut gaire escassos, a més, gairebé tot el ja escrit sobre el tema es centra en la cinematografia de Hollywood, posant el focus en les mateixes cinc-sis pel·lícules. A més, molts d'aquests estudis posen el focus en el gènere de la comèdia, examinant la diferència de representació i tracte entre el gènere masculí i el femení. D'altra banda, s'ha detectat que és un tema de gran interès per molts joves estudiants, ja que s'han trobat diversos treballs de final de grau a diferents universitats no només espanyoles, sinó també europees i americanes que tracten aquesta qüestió. Alguns exemples poden ser el treball titulat *Harry Potter and the Fat Stereotypes* de Hannah Olson (2019), o l'elaborat per Cristina Suárez García l'any 2017 sobre la gordofòbia i la cosificació del cos femení.

Així doncs, el gap de la literatura estaria molt relacionat amb allò que s'ha estudiat, és a dir, ja hi ha gaires estudis referents a aquesta representació del greix, però sempre es mouen en àmbits molt propers (la cinematografia de Hollywood d'entre els anys 80 i la dècada del 2000), de manera que un àmbit no estudiat encara i que és l'objecte d'estudi del present treball és el món de les sèries.

3. Marc Teòric

Per desenvolupar el marc teòric d'aquest treball d'investigació, s'han definit un seguit de conceptes o idees que han sigut considerats rellevants per tal de poder dur a terme amb eficiència l'estudi en qüestió. L'estructura del disseny metodològic presentat compta amb una perspectiva conceptual, ja que s'organitza a partir de conceptes clau i està configurat amb un focus de sistema d'embut, ja que va d'allò més general a allò més particular o concret. Així doncs, el marc teòric es divideix en tres apartats: els efectes dels mitjans a la societat, la gordofòbia a la societat i per últim, la figura de la dona grossa al cinema.

3.1 Els efectes dels mitjans en la societat

Els mitjans de comunicació són un dels majors factors d'influència en la creació d'idees a la societat. Els temes que tracten o la manera en què es tracten esdevenen el reflex de la societat a la vegada que marquen el patró a seguir per aquesta. Amadeo (2002) explica que els mitjans no només mostren les inquietuds de la ciutadania, sinó que també plasmen els valors d'aquesta. Aquests mitjans de comunicació, a més, contribueixen a establir el consum que dona sentit a la coneguda com a cultura de masses, ja que “atorga identitat als individus, mentre que contribueix a l'estandardització” (Álvarez-Gálvez, 2012, pp. 8–9).

3.1.1 La teoria del framing

La teoria del Framing fa referència al “mode mitjançant el qual els mitjans de comunicació construeixen les explicacions dels esdeveniments” (Álvarez-Gálvez, 2012, p.12) i com el fet de mostrar-los al públic d'una manera determinada o mitjançant un enquadrament determinat, pot condicionar la recepció d'aquests per part del públic i la comprensió del món social. És així com aquesta teoria intenta explicar el procés mitjançant el qual els mitjans de comunicació redefeixen les normes de convivència de la societat (Amadeo, 2002).

L'enquadrament implica segons Entman (1993) selecció i protagonisme, i consisteix a “seleccionar alguns aspectes de la realitat percebuda i fer-los més rellevants en un text comunicatiu, de manera que es promogui una determinada definició del problema, una interpretació causal, una avaluació moral i/o una recomanació de tractament per a l'assumpte

descriu” (p.52). Així, a través de la selecció d’allò més important, i l’èmfasi o l’exclusió de determinats aspectes o comportaments, el framing construeix l’argument sobre els problemes i la seva causa i solució.

Els comunicadors defineixen l’enquadrament de manera conscient o inconscient segons les seves creences. Així és com a través de la presència o absència de determinades frases o paraules, imatges estereotipades o fonts d’informació concretes es reforcen unes idees o unes altres guiant el pensament de l’espectador (Entman, 1993). En qualsevol cas, l’essència dels enquadraments es troba en el fet que tots ells reflecteixen o promouen maneres de pensar a través dels muntatges narratius (Albaladejo i Medina, 2014).

En resum, el framing és la teoria que explica els efectes que es produeixen en els esquemes mentals, els pensaments, les actituds i els comportaments de les persones com a resultat de l’exposició a uns *frames* determinats i la consegüent construcció d’una realitat social concreta, la qual ve conformada també a partir de les imatges i els significats que es transmeten a través de les representacions simbòliques dels mitjans (Albaladejo i Medina, 2014). Així doncs, tot i que aquesta teoria originalment està més enfocada al món del periodisme i a com el fet de presentar uns esdeveniments d’una determinada manera per part del periodista en qüestió pot influenciar l’audiència i generar unes certes idees en la societat, aquesta és fàcilment extrapolable al món de la ficció, ja que en aquest també es construeixen i s’enquadren els fets i les accions segons allò que es vol explicar i els efectes que es volen provocar, sempre des de la ideologia, els valors, i els criteris personals del director.

3.1.2 La teoria del cultiu

La televisió és una font d’històries i d’informació. Els programes que s’emeten sense descans aporten imatges i missatges -sobre violència, gènere, raça, entre d’altres- que l’audiència assumeix i legitima, definint així el món i l’ordre social. I és que la televisió ens acompanya en tot moment, en qualsevol lloc i a qualsevol hora i es converteix en un entorn d’aprenentatge constant del qual ens és impossible escapar, és per això, que la teoria del cultiu pretén ajudar-nos a entendre les conseqüències de viure en un entorn cultural dominat per allò que se’ns mostra de manera constant a través dels mitjans de comunicació (Morgan, Shanahan i Signorelli 2014).

El paradigma de recerca de Gerbner, desenvolupador d'aquesta teoria, va ser dissenyat per “investigar els processos institucionals que subjauen als mitjans i la producció del seu contingut, les imatges més freqüents en el contingut dels mitjans; i les relacions entre l'exposició als mitjans i les creences i comportaments de l'audiència (Morgan, Shanahan i Signorielli, 2015, p.1).

Així doncs, la teoria del cultiu es podria definir com aquella que busca definir i “descriure les contribucions independents que el visionat de la televisió fa a les concepcions de l'espectador de la realitat social” (Gerbner, 1998, p.180). Aquesta també s'encarrega de les conseqüències a llarg termini de l'exposició als missatges de la televisió, la influència acumulativa d'aquesta i com afecta les concepcions de la realitat social, investigant fins a quin punt la televisió influeix en les idees i les accions de l'audiència, creant una consciència col·lectiva en àmbits com ara els estereotips de gènere (Gerbner, 1998). La teoria proposa que “el perill de la televisió està en la seva capacitat [...] per configurar els valors morals i les creences generals sobre el món” (Mosharafa, 2015, p.23) és per això que van voler determinar quines eren les relacions entre la quantitat de visualitzacions i la tendència a respondre preguntes d'una manera que es reflectiren les lliçons de la televisió. Finalment, es va resoldre que com més temps passi algú davant la televisió és més probable que les seves opinions estiguin en concordança amb el reflectit al mitjà (Morgan, Shanahan i Signorielli, 2014) Així, tal com descriu Gerbner (1998) “la televisió no simplement “crea” ni “reflecteix” imatges, opinions i creences.” (p.180) és més aviat un procés en el qual es creen uns missatges produïts en massa que es converteixen en reproductors del sistema cultural dominant, sostenint els valors i les ideologies que més tard són assumits pel públic (Gerbner, 1998).

En resum, els missatges que rebem de manera constant per part de la televisió des de la infància, amb el temps s'acaben convertint en la base dels valors, les ideologies i les creences que acaben sent compartits per tot el conjunt de la societat. És per això que esdevé de vital importància fer de la televisió un món plural en imatges, on la infrarepresentació no esdevingui motiu de rebuig ni estereotipatge, ja que tal com hem explicat, l'exposició repetida als missatges televisius pot arribar a portar als espectadors a acceptar les representacions fictivals com a reals. En conseqüència, es pot acabar acceptant en molts casos, representacions d'una suposada realitat basada en la discriminació i l'estereotipatge de les persones en funció de trets tan inherents a les persones com el pes, la raça o el gènere.

3.2 La gordofòbia

3.2.1 Què és la gordofòbia?

La societat actual és una societat que es presenta constantment preocupada per l'estat físic, per l'estètica, el pes, l'edat o la bellesa, i els cossos que no entren dins els canons establerts com a correctes o acceptables per la societat són considerats indesitjables i es veuen relegats a ser font d'agressions i estigmatitzacions, vivint una vida plena de discriminacions i rebuigs. La discriminació és el mecanisme mitjançant el qual es jerarquitzen a les persones segons alguna característica reconeguda com a superior o inferior (Mancuso et al., 2021). Aquesta discriminació envers els cossos que no entren dins l'ideal és una manera de disciplinament que obstaculitza la llibertat de les persones mitjançant la violència, l'estigmatització o l'exclusió (Mancuso et al., 2021). I és que el greix redueix a les persones que l'experimenten als prejudicis establerts per la grassa física (Quirós Sánchez, 2021). L'estigmatització envers les persones grosses ve donada des de l'inici, de les arrels, ja que tal com apunten Bartolomé i Guzmán (2014) "precisament, etimològicament la paraula "obès" prové del llatí "obedere", que a la seva vegada, està formada per les arrels -ob" (sobre, o que abasta tot) i -edere" (menjar), és a dir, "algú que menja en excés"" (p. 278).

La gordofòbia o fòbia al greix es pot definir com "una por patològica al greix que sovint es manifesta com una actitud negativa i estereotipada sobre les persones grasses" (Robinson, Bacon i O'Reilly, 1993, p. 468). Són aquelles actituds de rebuig o inclús odi envers les persones amb sobrepès, així com els discursos o les accions que jutgen i cosifiquen les persones grosses, vulnerant els seus drets sota el pretext del greix corporal (Mancuso et al., 2021). Diversos investigadors suggereixen que aquesta gordofòbia pot estar relacionada amb el valor social que s'associa al greix de què aquest és una elecció de la persona grossa, ja que creuen que el fet de ser o no gros és una decisió autoinfligida (Dyrenforth et al., citat per Robinson, Bacon i O'Reilly, 1993). Aquesta fòbia està estretament relacionada amb la idea del pesocentrisme, "paradigma que pren les mesures físiques de les persones com a factor de classificació i jerarquització social [...] que sustenten els discursos d'estigmatització, odi i discriminació" (Mancuso et al., 2021, p.14). Així doncs, la gordofòbia és un tipus de discriminació molt complexa donada l'absoluta patologització del greix i la naturalització dels actes que comporta dins de la majoria de societats. Aquesta discriminació ve donada en major mesura segons Robinson, Bacon i O'Reilly (1993) per persones amb un pes corresponent a la mitjana, menors

de 55 anys, que tenen més estudis a part de l'Educació Secundària Obligatòria o que no són professionals mèdics i per últim, dones.

Com a societat, tenim una responsabilitat sobre els patrons de conducta que exalcen el cos prim i rebutgen el cos gros, ja que aquests suposen sentiments de vergonya, culpa o disconformitat sobre les persones que pateixen de sobrepès o obesitat. Aquests sentiments són causats per la gran quantitat de missatges violents que emeten figures socials o inclús familiars que són disfressats de "benintencionats" però que en realitat l'únic que fan és jutjar el cos aliè (Quirós Sánchez, 2021). Aquests missatges "es donen de forma conscient o inconscient a través de les construccions simbòliques del greix en societat, el llenguatge verbal i no verbal, s'expressa, a més, a través de silencis, patrons conductuals, relacions socials, acudits, entre d'altres" (Quirós Sánchez, 2021, p.6). El greix mai té una representació social positiva, aquest, per contra es troba exclòs i censurat a tot l'imaginari sociocultural, llevat que es vulgui utilitzar per ser desqualificat o humiliat (Quirós Sánchez, 2021).

Les conseqüències que els comportaments gordofòbics tenen sobre les persones que els pateixen són múltiples. La persona grossa és atacada de manera constant des de múltiples fonts: des dels mitjans fins a la mateixa bombolla de relacions, sempre des de la justificació de què la persona grossa és responsable directa del seu pes per motius com la falta de voluntat o l'absència de disciplina. Els comentaris gordofòbics afecten l'autoestima i la pròpia percepció del cos, així com la salut mental de la persona grossa, portant-la inclús a pensaments propers al suïcidi, la depressió o els desordres alimentaris (Hernández Cvetic, 2020). I és que la gordofòbia no només afecta la percepció estètica, sinó que té una conseqüència clara en tots els aspectes de la vida social de la persona grossa, des del treball, o els esports fins a les relacions interpersonals amb la resta de persones (Hernández Cvetic, 2020). Les situacions discriminatòries que es deriven de la gordofòbia acompanyen la persona grossa durant totes les etapes i les experiències de la vida: "durant la infància a l'escola; durant l'adolescència, a les discoteques; durant la joventut, en la dificultat d'aconseguir feina; el gaudi d'una obra de teatre a sales amb cadires petites; bars amb banys estrets; tomògrafs només per a persones primes; consultes mèdiques amb llits estrets" (Mancuso et al., 2021, p.15). De fet, Rothblum, Miller i Garbutt (1988) van publicar un estudi on es revelava com les persones amb sobrepès eren valorades més negativament que les primes a l'hora de ser contractades en un treball, ja que eren considerades com persones amb

un menor potencial de supervisió, amb menys autodisciplina i higiene personal, amb un pitjor aspecte professional i amb una menor capacitat per fer una feina que requereixi esforç físic.

Per la persona grossa aprimar-se es presenta com una obligació, una demanda cultural per ser acceptat per la societat, ja que el fet de no fer-ho suposa una contradicció amb el paradigma imperant a la societat, el de l'obsessió amb el cos, l'estètica i la primesa, de manera que l'ideal prim genera preocupacions entre aquells que no entren dins el cànon de bellesa establert per la cultura de la societat moderna (Bartolomé i Guzmán, 2014). La narrativa de l'aprimament pretén instal·lar que la vida comença en aquest “després del greix”, ja que aquest suposa una vida indesitjable i la primesa suposa una vida millor (Hernández Cvetic, 2020). Segons Hernández Cvetic (2020) “el sistema imposa que la persona grossa és una persona prima atrapada en un cos gros, que una persona mai és grossa, sinó que està grossa” (pp.10-11), a més, tenim tan arrelada a les nostres ments la idea que ser gros és una cosa negativa, que una vegada que se li adjudica a algú l'etiqueta de “gordo” mai deixa de ser-ho per molt que el seu aspecte físic i el seu pes canviïn. Per desgràcia, el greix serà un tret que els acompanyarà per sempre, una ombra que no els deixarà avançar, perquè per tots aquells que el van conèixer gros, sempre serà gros, omplint la vida de la persona de comentaris o simbolismes que el recordaran en tot moment el seu passat, com si aquesta persona no es mereixés tenir una vida digna i normal tan sols pel fet d'haver tingut un cos no desitjable als ulls dels altres.

En resum, l'estigmatització social del cos gros – del qual es parlarà més en profunditat a l'apartat següent - s'ha incorporat a les nostres vides d'una manera tan quotidiana i naturalitzada, que els comportaments gordofòbics es donen de manera diversa a través de múltiples fonts mitjançant la burla o el menyspreu. Aquests comportaments, però, no són en va, sinó que comporten unes conseqüències fatals tant físiques com mentals sobre la persona que les experimenta i les pateix. Així doncs, és necessari interpel·lar al discurs social que castiga i maltracta les persones grosses sota el pretext de la “preocupació per la salut” (Mancuso et al., 2021), ja que actualment, ser gros no significa haver menjat de més o menjar malament, i ser prim no significa ser saludable.

3.2.2 L'estigmatització social de les persones amb sobrepès

La definició del cos ideal, és una construcció de la societat que es reproduceix de manera constant a través de la cultura i que acaba conformant l'imaginari col·lectiu. Com s'ha comentat a l'apartat anterior, tota persona que no encaixi dins d'aquest ideal o d'aquest cànon de bellesa es veu relegat a viure una vida basada en l'estereotipatge, la discriminació i el rebuig.

Els estereotips creen la visió d'un individu o d'un col·lectiu concret a través de la mirada externa. Una mirada externa que construeix identitats a través de prejudicis i de filtres de representacions socials. Segons Mackie (1973) "un estereotip es refereix a aquelles creences populars sobre els atributs que caracteritzen una categoria social sobre les quals hi ha un acord substancial" (p.435), és a dir, que són aquelles creences o pensaments compartits pel conjunt de la societat sobre un col·lectiu. Els estigmes, per la seva banda són definits per Flores Reynoso, Medina Dávalos i Robles García (2011) com aquelles "condicions, atributs, trets o comportaments que fan que el seu portador generi una resposta negativa", portant així a una concepció cultural d'inferioritat (p.334). El fet d'atribuir a una persona o grup social un estereotip o estigma pot arribar a provocar l'exclusió social d'aquests. A més, tal com descriu Quirós Sánchez (2021) donat el poder que s'atorga a la vessant mèdica, el greix corporal no s'accepta d'altra manera que no sigui des de prejudicis que descriuen les persones amb sobrepès com a persones amb problemes de salut física o mental. Aquests atributs provoquen a més, un imaginari social que dibuixa persones amb poc èxit tant a l'aspecte social com professional, devaluant les seves capacitats i relegant-los a "espais, labors i funcions predeterminades i amb baix reconeixement social i econòmic" (pp.4-5).

Els estereotips assignats al col·lectiu gros són variats i en la seva majoria negatius. Segons un estudi realitzat per Robinson, Bacon i O'Reilly l'any 1993, les persones grosses serien considerades com a indisciplinades, inactives, poc atractives, que els hi agrada menjar en excés, sense autocontrol ni força de voluntat i poc productius. A més també van detectar que se'ls adjudiquen atributs com la baixa autoestima, la inseguretat o la depressió, és a dir, que són persones amb problemes emocionals i psicològics.

D'altra banda, els pocs atributs positius que se'ls assignava eren que no eren especialment persones grolleres o antipàtiques, i que tampoc eren estúpides ni poc creatives.

Tots aquests estereotips són aquells que porten a l'estigmatització i la discriminació d'aquests individus en societat, afectant, tal com hem vist anteriorment, a totes les àrees importants de la vida com poden ser l'educació, el treball o la vida social. A més, aquesta estigmatització, pot acabar generant episodis de violència verbal o física per part de l'entorn de la víctima que augmenten el malestar i les desigualtats, interferint en els possibles esforços de la persona grossa per canviar aquesta realitat (Bartolomé i Guzmán, 2014).

3.2.3 Patriarcat i feminisme

El greix és una qüestió feminista. Tal com van afirmar Wooley, Wooley i Dyrenforh (1979), és a les dones a qui se'ns permet en menor mesura desviar-nos de l'ideal prim. Això és perquè el cos de la dona s'ha estigmatitzat sempre des del punt de vista masculí, des del punt de vista del desig sexual masculí, aquest que determina que només una dona prima pot ser considerada desitjable i femenina. De fet, tal com afirma MacKinnon (1982), si fem una revisió de la literatura publicada sobre rols sexuals, aquests sempre mostren l'estereotip del gènere femení com a sexual, i sempre des del punt de vista masculí i heteropatriarcal.

La paraula "patriarcat" significa literalment el govern del pare, és a dir, de l'home (Sultana, 2010). Actualment, però s'utilitza per referir-se a la dominació masculina que estableix un sistema amb unes relacions de poder entre els gèneres masculí i femení en el qual el segon es manté subordinat pel primer. (Bhasin, citat per Sultana, 2010).

D'altra banda, trobem el feminisme, definit per Facio i Fries (2005) com "molt més que una doctrina social. És un moviment social i polític, és també una ideologia i una teoria, que parteix de la presa de consciència de les dones com a col·lectiu humà subordinat, discriminat i oprimat pel col·lectiu d'homes al patriarcat, per lluitar per l'alliberament del nostre sexe i el nostre gènere" (p.5). Així doncs, podríem dir que el feminisme és un moviment que s'oposa al patriarcat i amb el qual el col·lectiu femení busca acabar amb les desigualtats i les discriminacions per raons de gènere, qüestionant totes les estructures socials que subordinen la dona al poder de l'home. El terme "subordinació de dones" fa referència a la posició d'inferioritat en què es té a les dones respecte dels homes en la majoria de societats, discriminant-les per raons de gènere i reprimint les seves llibertats i les seves experiències vitals (Sultana, 2010). Cruzado Rodríguez (2009), estableix a la seva tesi els principis i els objectius de la teoria feminista:

“La teoria feminista, en totes les seves modalitats, parteix de tres principis fonamentals: el caràcter artificial del gènere, especialment opressiu per a les dones, la construcció per part del patriarcat i la creació d'una nova societat no sexista a partir de les experiències de les dones. Amb aquestes premisses, el feminisme es planteja dos objectius principals: la crítica dels estereotips de gènere i l'elaboració de nous models” (p.309).

Pel que fa al tema que ens ocupa, el patriarcat juga un paper molt important, ja que és a conseqüència d'aquest que les dones ens veiem pressionades per “encaixar en un ideal de bellesa patriarcal definit per la primesa i la joventut, així com per trets psicològics (irracionalitat, labilitat i frivolitat) que s'interpreten com a inferiors i oposats als dels homes” (Bordo, citat per Navajas-Pertegás, 2021, p.2). En aquest sentit, es pot afirmar que el patriarcat suposa una dificultat i una limitació per al lliure desenvolupament de les dones com a persones, ja que amb els ideals que han aconseguit implementar al conjunt de la societat omplen d'obstacles el camí d'aquestes, impedit-les avançar. Tal com descriu Martín (2015) la primesa normativa és una opció per als homes i una obligació per les dones, i això és herència del patriarcat i del panopticisme² cosmètic que s'exerceix sobre aquestes, el qual els diu que ser una dona grassa les fa menys femenines, menys dones. El patriarcat ha aconseguit construir una base teòrica basada en estereotips i relats mítics que releguen la dona a un segon pla, utilitzant el pes com una eina per a castigar-les i classificar-les (Cruzado Rodríguez, 2009). MacKinnon fa a l'article que publica l'any 1982, una descripció clara del que significa ser femenina: “Socialment, feminitat significa atractiu per als homes, que significa atractiu sexual, que significa disponibilitat sexual en termes masculins. El que defineix la dona com a tal és el que excita els homes. Les noies bones són "atractives", les noies dolentes "provocadores"” (pp.530-531). Així doncs, les dones aconsegueixen definir-se com a tal a través de la seva constitució com a éssers sexuals, sent només a través de la visió de l'home, - la visió patriarcal -, que aconsegueixen definir la seva identitat.

Una àrea de la vida en què, per tant, les dones, i en concret les dones grosses, es veuen més castigades que els homes és el de les relacions amoroses. Segons el descrit a l'article publicat

² Terme definit per Giovanelli & Ostertag l'any 2009 com "la vigilància i el control social pel qual els individus controlen el seu comportament perquè senten com si els altres els estiguessin observant i els jutgessin constantment" (p. 289).

l'any 2012 per Fikkan i Rothblum, les dones amb sobrepès declaraven tenir menys oportunitats de tenir relacions romàntiques o sexuals que les seves homònimes primes, ja que les primeres eren classificades com a menys desitjables i experimentades sexualment. També eren classificades com a menys hàbils, càlides i sensibles com a parelles sexuals i per últim com a menys propenses a sentir desig sexual. Els autors de l'article van recollir al seu escrit dos estudis que exemplificaven amb situacions reals el que ells mateixos explicaven: un primer publicat per Sitton i Blanchard i un segon publicat per Chen i Brown, en els quals es posava de manifest l'actitud dels homes envers les dones grosses. El primer d'aquests estudis recollia que els homes eren més propensos a respondre anuncis on es presentaven dones que s'estaven recuperant d'una addicció a les drogues que a dones amb sobrepès; mentre que el segon estudi, va demostrar que, almenys els estudiants universitaris, eren més propensos a escollir les seves parelles sexuals femenines en funció del pes d'aquestes.

El postfeminisme com a moviment evolutiu del feminisme, suposa en aquest cas, un ressorgiment del discurs i de l'activisme feminista que inclou la celebració de l'individualisme i la llibertat. Així, tot i que les grans desigualtats de gènere encara marquen i organitzen el món cultural, polític i econòmic de les dones, es busca ja una "llibertat de gènere tant del patriarcat com del feminisme, per la qual les dones aparentment són lliures d'esdevenir tot el que volen ser" (Banet-Weiser, 2018, p. 154). Això, per sort, s'està començant a veure reflectit als mitjans, els quals estan esdevenint més feministes incorporant aquells relats que tot i que en el passat s'haurien rebutjat i classificat com a "no importants", s'estan transformant en històries per explicar, renovant així l'interès mediàtic per les històries feministes i donant-li una visibilitat major a la qual tenia fa uns anys (Gill, 2016).

En resum, la repressió patriarcal que s'exerceix sobre el cos de la dona és un fet que està present en tots els àmbits de la vida d'aquesta, des de la família, fins a les relacions socials, els mitjans o el treball. Es presenta com a imprescindible que des del col·lectiu femení i el moviment feminista es lluiti per acabar amb aquesta construcció social basada en la supremacia del gènere masculí, protegint les dones de la subordinació patriarcal que els atorga els rols i les característiques d'obligat compliment per ser acceptades com el que són, dones. I és que "sense un canvi en les normes de la sexualitat, l'alliberament de les dones és un objectiu sense sentit" (MacKinnon, 1982, p.534)

3.3 La figura de la dona grossa als mitjans

3.3.1 El paradigma de la primesa

Els mitjans de comunicació de masses, entre els quals es troba de manera imperant, la televisió, difonen un ideal de bellesa i uns patrons estètics basats en la primesa. Tal com descriu Plaza (2010) "als mitjans de comunicació apareixen contínuament prototips de bellesa i comportament per a les i els joves, figures ideals, models desitjats i desitjables que proposen un determinat cànon estètic" (p.66). De fet, la majoria de productes audiovisuals dirigits a dones estan plens de models extremadament primes que representen un ideal de bellesa inassolible per moltes (Grabe, Ward i Hyde, 2008). Els mitjans, però tot i no ser els únics que difonen aquest ideal, sí que són els agents més efectius i que tenen una major influència en la societat, de manera que esdevé necessari posar el focus en ells i plantejar-los com el factor i la via predominant de difusió d'aquest paradigma (Martín, 2015). López-Guimerà et al. (citats per Pritchard i Cramblitt, 2014) expliquen que la influència dels mitjans en la societat femenina pel que fa als seus cossos es deriva d'un procés que consta de quatre passos: primer s'exposen a imatges del cos ideal, interioritzant i comparant els seus cossos amb els presentats als mitjans, han de sentir la pressió de la societat per aconseguir transformar-se i per últim han de recórrer a la font principal que va activar aquesta necessitat per aconseguir la informació sobre com aconseguir-ho. Així, els mitjans de comunicació ajuden i suporten la consolidació de certs missatges i idees sobre el cos de les dones mitjançant "la representació poc freqüent de cossos grossos, l'ús de notícies per perpetuar la gordofòbia, així com l'ús del cos gros com a suport per desenvolupar una broma" (Ganz, 2012, p. 211).

Giovanelli and Ostertag escriuen l'any 2009 un capítol del llibre *Fat Studies Reader* anomenat *Controlling the Body: Media Representations, Body Size and Self-Discipline*. En ell prenen la televisió com objecte de panopticisme sobre els cossos i la bellesa de les dones. D'aquesta manera, els mitjans de comunicació serveixen com a via per recordar de manera constant a les dones el que passa si s'escapen físicament d'allò presentat com a acceptable o normatiu, aprofitant així la seva força per educar-les en la lluita per encaixar en aquest ideal si volen ser acceptades per la resta de la societat. Aquesta reflexió és conseqüència de la teoria de la comparació social (Festinger, citat per Pritchard i Cramblitt, 2014), que explica com les persones tendeixen a comparar-se amb els altres en un esforç per adaptar-se al normal o ideal.

En aquest sentit, doncs, és normal que les dones estiguin de manera constant comparant-se amb les imatges de cossos perfectes que es reproduïxen de manera persistent als mitjans, el problema, però, és que això pot derivar en una disminució de l'autoestima. Grabe, Ward i Hyde (2008) expliquen que la representació d'aquest ideal prim fa que les dones l'acceptin com a normatiu, esperat i imprescindible per a l'atractiu envers els altres. Aquests també van trobar evidències que confirmaven el vincle entre l'exposició a aquestes imatges i la insatisfacció de les dones amb el propi cos, així com de l'augment tant de la inversió en l'aparença física com de comportaments propis dels desordres alimentaris. D'aquesta comparació també és conseqüència que la insatisfacció amb el propi cos s'hagi normalitzat a països com Amèrica, on aproximadament un 50% de dones joves reconeixen no sentir-se a gust amb els seus cossos (e.g., Bearman, Presnell, & Martinez; Monteath & McCabe, citats per Grabe, Ward i Hyde, 2008).

De la presència constant de personatges amb cossos normatius a la ficció, es correlaciona la baixa representació de persones amb sobrepès o obesitat. En la mesura que la televisió crea i perpetua una sèrie d'estereotips negatius envers aquest col·lectiu, els mitjans poden tenir un gran impacte pel que fa a la discriminació de les persones amb sobrepès, (Greenberg et al. 2003) i en la cosificació i la creació de la "bretxa social" que separa les persones primes de les grosses, ja que la idealització de les primeres desemboca en un rebuig generalitzat de les segones. I és que, tal com discutirem més endavant, la majoria de vegades que es presenten dones amb cossos no normatius a la televisió, és per ser objecte d'humor i en moltes ocasions, de burla. A més, tal com descriu Martín (2015) "l'atrocitat més gran passa quan l'obesitat, i fins i tot l'obesitat mòrbida, deixen de tractar-se com a greu malaltia per transformar-se – des de la grollera i insultant excusa de l'educació per a la salut – en contingut de reality show." (p.114)

D'altra banda, és comú que l'aparició de personatges grossos a la ficció vagi acompanyat dels motius més recurrents que se'ls adjudica com a col·lectiu: "el greix com a resultat d'una incorrecta elecció d'aliments o l'excés en consum d'aquests, el greix com a conseqüència de la manca d'exercici, i per últim, el greix com a poc atractiu" (Ganz, 2012, p.212).

D'això en podem extreure que la televisió, tot i no ser l'únic mitjà que difon aquest paradigma de l'ideal de bellesa basat en la primesa del cos de la dona, sí que és el que exerceix una major violència simbòlica envers aquesta, presentant la major quantitat de missatges discriminatoris. Aquests missatges constitueixen una forma de maltractament envers les dones grosses, però el

pitjor, és que aquest tipus de violència no es qüestiona i és conseqüència d'una normalització basada en els valors, les creences i els costums socials del conjunt de la societat. (Martín, 2015)

La pregunta que es fa Plaza (2010) és quina és la vertadera responsabilitat dels mitjans de comunicació en les conseqüències que comporta aquesta constant difusió d'un ideal de bellesa moltes vegades inabastable i la consegüent estigmatització de l'obesitat. La resposta a aquesta pregunta pot ser variada: la resposta de Plaza, per la seva banda, és que esdevé un factor clau en el desenvolupament de certs desordres relacionats amb l'alimentació com l'anorèxia o la bulímia, a més d'assignar de manera directa a través dels seus missatges valors com el prestigi, l'èxit i el triomf personal i social a l'assoliment d'aquesta bellesa i primesa normativa (Plaza, 2010). La resposta de Giovanelli i Ostertag (2009) té més a veure amb l'estigmatització, la pressió i el menyspreu al qual es veuen sotmeses les dones que són grosses o que simplement no arriben a complir amb aquest ideal, ja que per moltes, assolir aquest cos normatiu és sinònim d'haver d'exercir un control físic i sobretot emocional i psicològic sobre si mateixes. Pritchard i Cramblitt (2014), per la seva banda, van trobar al seu estudi que les hores dedicades a veure la televisió i l'ús dels mitjans de comunicació com a font d'informació eren alguns dels factors que tenien com a conseqüència una pressió social que portava a les dones a lluitar per assolir aquesta primesa normativa a través de pràctiques com la dieta.

A partir de tota aquesta informació, podríem reflexionar sobre com els mitjans de comunicació i els missatges que transmeten poden influenciar negativament l'autopercepció de les dones sobre si mateixes i els seus cossos. Això porta a una disminució de la seva autoestima i autoacceptació, i a la vegada deriva en les consegüents pràctiques emprades per aconseguir encaixar en aquest ideal. Per tant, es podria dir que no s'està protegit la salut mental ni física de les dones, més aviat tot el contrari, ja que la pressió social exercida sobre aquestes atempta contra el seu benestar, quedant aquest "reduït, soscavat, i, per tant, violentat" (Martín, 2015).

3.3.2 Papers de les dones grosses al cinema

Segons Giovanelli i Ostertag (2009) hi ha dues maneres diferents a través de les quals els mitjans de comunicació contribueixen a la comprensió per part de la societat dels diferents grups socials que la componen, aquestes són primerament a través de la quantitat, i seguidament, a través de la qualitat. El primer es refereix a la freqüència amb què un determinat

col·lectiu o grup social apareix a un mitjà de comunicació, mentre que el segon qüestiona com són representades aquestes persones quan hi apareixen. El primer enfocament es tractarà més endavant, el segon, per contra, és el punt que es discuteix en aquest apartat.

Un dels principals reptes a l'hora d'analitzar la representació i el tractament de les dones grasses a la televisió, és que estan gairebé absents. Tenint en compte que tal com descriu Hall (1979) els mitjans són els que creen l'esfera cultural i ideològica, és perillós que tan sols es representi el col·lectiu gros d'unes determinades maneres molt marcades.

Tal com ja hem argumentat en apartats anteriors, la televisió ens aporta informació sobre la societat i tots aquells que la componen, creant imaginaris i subjectivitats sobre els diferents grups socials. És així com, tal com descriu Hall (1979), els mitjans de comunicació són cada cop més responsables “de proporcionar la base sobre la qual els grups i les classes construeixen una “imatge” de les vides, significats, pràctiques i valors d'altres grups i classes” (p.340), de manera que mitjançant la representació televisada de fragments de diferents vides d'un mateix grup de persones, “percebem els mons, les realitats viscudes dels altres i reconstruïm imaginàriament les seves vides” (p.341).

Les dones grosses es troben visiblement marcades a la ficció. El cos de les actrius parla per si mateixes des del moment en què apareixen a la pantalla, són significants poderosos que representen ja a primera vista uns atributs de caràcter molt específics, explicant una història abans tan sols que la dona faci o digui alguna cosa (Mobley, 2014). I és que, donat que els personatges femenins grossos sempre són representats mitjançant uns patrons molt marcats, una vegada apareix un cos gros a la pantalla se'ns fa inevitable vincular-hi algun tret de la patologització del greix. Alguns d'aquests trets que s'atribueixen de manera inconscient a aquests cossos són, com s'ha descrit anteriorment, que són dèbils, mandrosos, i sense autocontrol. D'això es deriva el fet que generalment, s'atribueixen un major nombre d'atributs, característiques i rols positius als cossos prims i esvelts que als cossos de les dones amb sobrepès. Zimdars (citada per Cameron, 2019) argumenta que hi ha tres enfocaments sobre el greix a la televisió: “el greix com un problema de salut resultant d'unes eleccions de vida pobres, patologitzada com la condició mèdica d'obesitat, i, més rarament, des d'una perspectiva positiva” (p.2).

Segons Mobley (2014) les qualitats i característiques que s'assignen a la cultura occidental als cossos femenins grassos són: manca de control físic i emocional, uns comportaments destructius, i passió pel menjar, el sexe i el poder. També associa el cos gros amb la conducta masculina, una conducta inadequada d'una dona que no compleix els rols de gènere que se li assignen culturalment. Aquesta conducta pot incloure “consumir una quantitat masculina d'aliment o alcohol, o literalment ocupar massa espai no només en mida sinó en gest corporal” (p.64).

Els personatges femenins grossos estan numèricament i simbòlicament aniquilats. De les poques vegades que una dona grossa apareix en pantalla, la majoria d'aquestes és per representar el mateix tipus de personatges en el mateix tipus de ficcions. Segons un estudi realitzat per Greenberg et al. l'any 2003, hi ha dos fets importants contra els individus amb sobrepès a la ficció: “són menys freqüents i tenen més probabilitats de ser escollits per a papers fora del corrent principal de la ficció televisiva” (p.1347), és a dir, que és més probable que apareguin en produccions no mediàtiques (*mainstream*). Greenberg et al. (2003), també van extreure que les personatges femenines grosses apareixen amb més freqüència a produccions de comèdia que a drames i que és més probable que apareguin com a personatges convidades o que formin part del repartiment de ficcions d'uns 30 minuts com les sitcom.

Com esmenten Fikkan i Rothblum (2012) les personatges femenines grosses són sovint personatges còmics, objecte de bromes o complements per a personatges més primes. Per contra, tenen menys probabilitats d'interpretar un paper en què siguin objecte d'interès romàntic - i quan ho són, el seu pes sol ser el tret més important de la relació -. Segons l'estudi de Greenberg et al. (2003), tan sols el 10% de les personatges grosses analitzades protagonitzaven interaccions romàntiques. I és que tal com denuncia Mobley (2014) una situació romàntica entre un home i una dona grossa no seria interpretada com a realista, ja que aquest tipus de dones no són considerades atractives ni propenses a mostrar afecte físic envers els homes - tan sols un 49% de les dones grosses que apareixen en pantalla són considerades atractives, mentre que les dones primes ho són en un 92% (Greenberg et al., 2003) -. De fet, Giovanelli i Ostertag (2009) van trobar que quan es produïen converses sobre aventures romàntiques o sexuals, eren sovint per parlar de les experiències d'altres personatges més primes - en les que les personatges grosses optaven per no participar - o per ser jutjades o burlades pels seus interessos amorosos. Uns altres trets que solen caracteritzar les personatges grosses femenines són que tenen més probabilitats de pertànyer a grups minoritaris ètnics, ser dones casades, aturades i tenir més edat

de la que realment té l'actriu que l'interpreta (Greenberg et al., 2003). Per últim, el tercer fet en contra de les personatges grosses que esmenten Greenberg et al. (2003) al seu estudi, és que la majoria d'aquestes són inactives o passives pel que fa als seus rols a la narrativa: aquestes solen tenir un menor nombre d'interaccions amb amics o parelles, tenien també "menys probabilitats d'ajudar amb les tasques, de demostrar afecte físic, de tenir una cita i de tenir sexe. A més, era més probable, que se les veiés menjant" (p.1347).

A banda de tot això, pel que fa a l'actitud de l'audiència envers aquest tipus de personatges, aquests solen rebre un major nombre de comentaris despectius que els personatges masculins de les mateixes característiques, i la majoria de vegades aquests comentaris solen anar acompanyats de rialles (Fikkan i Rothblum, 2012). D'aquest fet es pot extreure com de normalitzat i legitimat tenim avui dia com a societat el fet de poder riure i ridiculitzar una persona tan sols pel seu pes.

Mobley (2014), relata al seu llibre *Female Bodies on American Stage* la seva experiència a la indústria sent una actriu considerada grossa tot i que les seves mides (1,72 m d'altura i 68 kg de pes) entraven dins del normal a l'Índex de Massa Corporal (IMC). Mobley (2014) explica com les seves mides eren un factor que influïen de manera determinant en el tipus de papers que se li donaven com a actriu. De fet, explica que "diversos agents i directors de càsting em van aconsellar que "perdés vint-i-cinc o en guanyés cinquanta" perquè la meva aparició em va fer "increïble" en papers heteronormatius femenins principals" (p.2). L'actriu també explica com la majoria de papers que li assignaven eren de personatges lesbianes o molt més gras que la seva edat, i denuncia com això pot veure's més realista que no pas emetre-la com la protagonista femenina d'una relació heteronormativa que s'adeqüés a la seva edat real. Per últim, relata com en moltes ocasions li recriminaven que el seu cos afegia certes connotacions al seu personatge i en conseqüència a la narrativa, com si ser grossa fos un aspecte negatiu.

En resum, podríem dir que els mitjans de comunicació exerceixen una discriminació sobre les actrius femenines grosses, invisibilitzant-les o atorgant-lis sempre el mateix tipus de papers. Això suposa per desgràcia, que les actrius amb un cos no normatiu tinguin més complicacions a l'hora d'aconseguir feina i que a més, no se les permeti créixer lliurement com a professionals, ja que el seu pes i la seva forma sempre marquen el tipus de papers que interpreten. El cos de les actrius esdevé un factor de realisme, ja que si aquest s'allunya en alguna característica d'allò

que acostumem a veure als mitjans - una dona blanca, bella i prima - ja s'afegeixen característiques intrínseques al personatge que interfereixen amb la percepció de credibilitat per part del públic. I és que tal com escriu Mobley (2014):

“Els dramaturgs utilitzen el greix i el comportament gros no només com un mitjà per desenvolupar emocionalment els seus personatges, sinó també com una estratègia dramàtica per avançar la trama. Les actrius grosses no només es reben per les seves habilitats d'actuació, sinó pel que la seva presència física aporta al paper. L'aparició d'un cos femení gros transmet qualitats i engendra respostes molt més complexes que la pràctica de l'encasellament” (p.177).

3.3.3 Infrarepresentació del cos gros

Tal com ja s'avançava en apartats anteriors, rarament veiem cossos femenins grossos a la ficció, i quan ho fem, és per veure'ls en rols menors i estereotipats. D'aquesta manera, es reforcen les creences socials sobre el pes i l'estigmatització de les persones amb sobrepès o obesitat.

La infrarepresentació del cos gros a la televisió és un fet que s'ha anat estudiant repetidament durant les últimes dècades. Començant per l'any 1980, Kaufman va decidir analitzar 600 minuts de programes i anuncis emesos en la franja horària de prime-time. Segons el seu estudi, de les 537 persones analitzades, el 88% d'aquestes eren primes o amb un tipus de cos mitjà, i tan sols el 12% tenien sobrepès o obesitat. Sis anys més tard, l'any 1986, Silverstein, Perdue, Peterson i Kelly van trobar que tan sols el 5% dels personatges femenins de televisió eren considerats “pesats”; mentre que Fouts i Burggraf, van concloure al seu estudi realitzat l'any 1999, que dels 52 personatges femenins centrals de les 28 sitcoms emeses en horari de prime-time, el 33% eren primes, el 60% tenien un pes mitjà i tan sols el 7% tenia un pes superior a la mitjana. Aquestes dades ja començaven a mostrar com cada vegada i amb el pas dels anys, la representació del cos gros a la televisió era cada vegada menor.

Canviant de dècada, l'any 2003, Greenberg et al. publiquen una anàlisi quantitativa en la qual l'objecte d'estudi eren cinc episodis dels 10 programes de ficció de màxima audiència de 6 cadenes diferents durant la temporada 1999-2000. Els resultats d'aquest estudi van ser que dels 1018 personatges principals, tan sols el 14% de les dones tenien sobrepès o obesitat. Així doncs, van trobar que aquestes taxes de representació, estaven molt per sota de la realitat: 1 de cada 4 dones era obesa a la realitat, mentre que la xifra de representació a la televisió era de 3 de cada

100. D'altra banda, pel que fa als cossos prim, mentre que tan sols un 5% de la població té un pes baix, la representació d'aquests a la televisió era d'1 de cada 3. Per últim, el darrer estudi quantitatiu pel que fa a les representacions dels tipus de cossos a la televisió és el realitzat per Mastro i Figueroa-Caballero l'any 2018. En aquest van concloure que tan sols el 3% de les dones mostrades en horari de màxima audiència tenien sobrepès o obesitat.

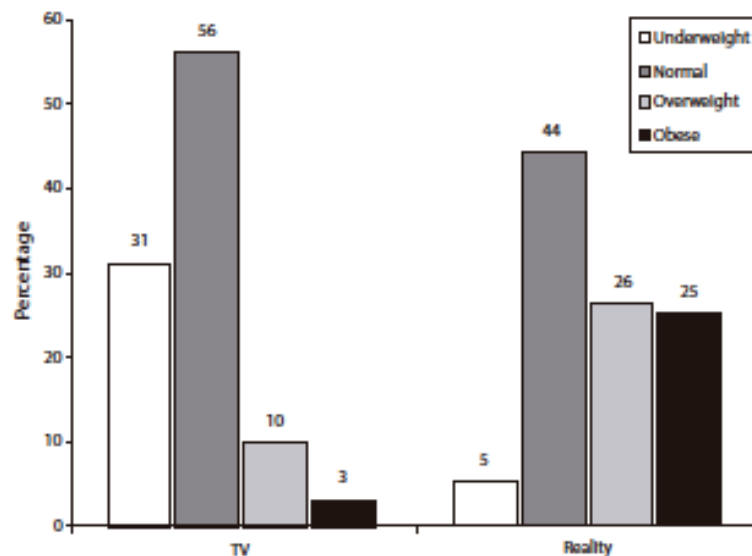

Figura 3.1. Comparació de tipus de cos femení: televisió versus realitat 1999-2000.

Font: Greenberg et al. (2003)

De totes aquestes dades presentades en podem extreure les següents conclusions: els cossos prim estan sobrerrepresentats, mentre que els cossos grossos estan infrarepresentats. A més, aquesta representació no es correspon en cap cas amb la realitat social, ja que segons el publicat l'any 2021 per la World Health Organization (WHO), globalment hi ha més persones obeses que primes. Més concretament, publiquen que l'any 2016 més d'1,9 bilions d'adults tenia sobrepès i d'aquests, 650 milions de persones eren obeses. Aquestes dades, tal com expliquen Mastro i Figueroa-Caballero (2018) suposen que la majoria d'individus de la societat no només “tenen menys probabilitats de veure's representats, sinó que a més tenen més probabilitats de veure individus que “s'assemblen a ells” associats amb atributs negatius” (p.333).

Aquestes representacions inexactes i poc representatives de la realitat social presenten una visió distorsionada dels cossos, reforçant així el biaix de pes (Puhl i Heuer, 2009). Això no vol dir que els personatges de ficció hagin de ser grossos per norma, però sí que l'extensió d'aquests hauria de ser major i que a més, la qualitat de les seves representacions hauria de ser més

positiva (Mastro i Figueroa-Caballero, 2018). Finalment, podem concloure que les dones grosses tenen molt poques oportunitats de trobar a la ficció models de dones que s'assemblin a elles i amb les quals sentir-se identificades o reflectides, ja que a més, la majoria de representacions d'aquest tipus de dones no són favorables ni positives, sinó més bé estereotipades i estigmatitzades, és a dir, tot el contrari.

3.3.4 *Fat suits*

Tal com ja s'ha comentat en apartats anteriors, els personatges grossos són poc comuns, i quan hi són és per representar personatges generalment estereotipats. A això a més cal sumar-li que de vegades, els personatges grossos ni tan sols són representats per actors que tenen sobrepès o obesitat a la realitat, sinó que són actors primis disfressats de grossos mitjançant la utilització dels anomenats *fat suits*. Així doncs, el greix es converteix cada vegada més en un complement.

LeBesco (2005) defineix el *fat suit* com “una pròtesi, sovint feta d'escuma i làtex, que permet que una persona prima o de mida mitjana aparegui grassa” (p.232), ja que permet imitar els contorns i les mides d'un cos gros. A més del vestit de greix que envolta el cos de l'actor o actriu, aquests també porten “una combinació de peces de làtex o màscares facials completes i maquillatge per engreixar la cara, la barbeta i el coll” (Gullage, 2014, p.179). Aquest vestit de greix és una novetat i un espectacle visual utilitzat per captivar el públic i cridar l'atenció, ja que en cas que l'espectador conegui quina és la realitat corporal de l'actor o actriu que vesteix el *fat suit* es sorprendrà amb el canvi. A més, és emprat també en la seva majoria com a eina per fer riure l'espectador (LeBesco, 2005), és a dir, per ridiculitzar el greix i legitimar la seva burla, ja que aquests reforcen els prejudicis i les narracions populars sobre el greix, representant els estereotips assignats a aquest col·lectiu com per exemple la mandra i la golafreteria (Gullage, 2014).

Mendoza (2009) explica que “els *fat suits* al cinema són demostratius i constitutius dels discursos normatius sobre el greix i la pèrdua de pes” (p.280). Aquests vestits permeten per un moment reconèixer que existeix la fòbia al greix i el mandat social de la suposada necessitat de perdre pes per evitar la discriminació i l'estigmatització per part de la societat (LeBesco, 2005). I és que la decisió d'incloure en la trama personatges grossos no interpretats per actors grossos reflecteix una vegada més la gordofòbia present a la ficció, ja que la majoria de vegades que

s'utilitza el *fat suit* és per explicar històries de personatges que han canviat la seva realitat corporal amb el pas del temps i que a la vegada han aconseguit unes millors posicions de poder i privilegi que aconsegueixen deixar de banda l'opressió que suposa tenir un cos gros. Així doncs, la vida del personatge amb uns quilograms de més equival a la infelicitat i la insatisfacció, mentre que la transformació a un cos prim es revela com un canvi cap a una vida feliç i satisfactòria (Gullage, 2014).

La inautenticitat que transmet la utilització d'aquesta pròtesi significa un cert alleujament, una distància segura entre el cos real de l'actor/actriu i el del personatge que interpreta. Aquesta distància permet a l'espectador riure més alt si pot, ja que li ofereix la possibilitat de ridiculitzar el cos gros amb la tranquil·litat de què s'està rient d'una persona disfressada i no d'una persona realment grossa. Aquestes reaccions, aquesta "abraçada a la falta d'autenticitat" ens revela l'ansietat cultural sobre el cos i la por generalitzada a l'engreixament (LeBesco, 2005).

El *fat suit*, a més, posa encara més el focus en el pes del personatge, convertint el greix en la característica més important de la vida d'aquest i centrant la trama i l'evolució del personatge en la seva mida corporal.

Així doncs, el *fat suit* legitima la idea que el greix és només una disfressa, un vestit que es pot posar i treure, i que és tan sols voluntat de la persona el fet de fer-lo desaparèixer. Aquesta idea representa el greix d'una manera frívola, amagant la realitat i la complexitat que comporta ser gros a la vida real.

Gullage (2014) descriu en el seu treball quin seria el següent pas en la utilització d'aquesta pròtesi i quines podrien ser les seves contribucions des d'una vessant positiva:

“Tenint en compte les maneres en què un vestit de greix pot representar la complexa intersecció d'identitats, com ara identitats relacionades amb el greix, el gènere, la classe social i l'heterosexualitat, les pròtesis de greix poden i s'han d'utilitzar per crear narracions interessants i complicades. És a partir d'aquest lloc on podríem començar a utilitzar *fat suits* per canviar, desafiar i/o desestabilitzar com s'entenen i construeixen el greix i els cossos, i crear narracions que es puguin utilitzar per qüestionar, subvertir i transgredir les representacions opressores i

limitades del greix i habilitar un mitjà per representar els cossos grossos amb unes capacitats i possibilitats il·limitades.” (p.187)

3.3.4 Produccions *fat-positive*

Tal com hem vist, la majoria de produccions destinades a la ficció no incorporen entre el seu repartiment a dones grosses, de manera que les seves veus encara es troben silenciades i fora del món de l'entreteniment, sobretot de l'entreteniment *mainstream*. La majoria de les ficcions incorporen discursos que contribueixen a l'estigmatització del greix, és per això, que els activistes contra la gordofòbia busquen desafiar aquestes narratives per tal d'incorporar unes de noves que no contribueixin a la discriminació ni l'estereotipació de les persones del col·lectiu gros.

L'activisme gros es podria definir com “un grup limitat d'enfocaments i teories que suporten les formes més populars d'entendre l'obesitat (Cooper, 2011, p.167). L'objectiu dels i les activistes contra la gordofòbia és “promoure l'estatus de totes les persones grosses independentment de les circumstàncies” (Cameron, 2019, p.5) Així doncs, aquest tipus d'activisme persegueix tot allò que com ja hem mostrat, legitimen i normalitzen els mitjans de comunicació: la patologització del greix i la discriminació de les persones grosses; i busquen generar un canvi en tots els àmbits de la vida d'aquestes persones en les quals es troben excloses i marginades com és en aquest cas, els mitjans i la ficció.

És en aquest camp, el dels mitjans, on la manera de lluitar contra aquestes injustícies és a través de les produccions denominades *fat-positive*. Aquestes, van ser definides per Risch a la dissertació publicada l'any 2012 de la qual ja s'ha parlat anteriorment, com aquelles pel·lícules - tot i que també es pot extrapolar al món de la ficció televisiva - que inclouen la representació de persones grosses des d'un ampli rang de perspectives, oferint-lis la possibilitat de viure totes les experiències vitals possibles (com ara el romanç, el sexe, l'aventura, o l'acció), fet que no es dona de manera habitual a la ficció. Així, els elements que ha d'incloure d'una pel·lícula per ser considerada *fat-positive* segons Risch (2012), són: “1) representacions de personatges principals grossos que no són vehicles per a la conformitat amb les convencions corporals principals; 2) una trama que desafia els estereotips grossos; 3) una estètica visual que no és limitada per les convencions negatives de mostrar el cos gros” (p.118). Risch explica que no s'aconsegueix una ficció positiva envers la grassa tan sols incloent personatges grossos amb

estereotips positius (com el millor amic gros i alegre), sinó que les trames d'aquests personatges han d'anar desvinculades dels estereotips de gènere o les idees i prejudicis assignats al col·lectiu com per exemple, la poca desitjabilitat sexual. En resum, una producció *fat-positive* inclou personatges grossos que s'enfronten a problemes o situacions que no tenen a veure amb el seu pes o que no es resolen amb un canvi en la seva forma corporal, aquests, però, en cas d'estar-hi no han de ser els problemes únics ni principals als quals s'enfronti, de manera que les seves vides incloguin altres experiències i no sigui únicament el seu pes el focus principal (Risch, 2012).

D'altra banda, hi ha altres tècniques que s'utilitzen al món dels audiovisuals per ressaltar i emfatitzar el greix de les persones grosses que també s'haurien d'evitar. Aquestes tècniques inclouen la utilització de plans disparats cap amunt per fer veure el subjecte encara més gros, o el tall d'un pla en el qual tan sols es mostri el cos de la persona i no el cap, de manera que s'aconsegueix a més deshumanitzar l'individu (Cameron, 2019). Els primers plans i els efectes de so que emfatitzen la respiració i la sudoració de les persones grosses quan realitzen qualsevol mena d'esforç físic també són altres recursos que suporten estereotips com el de la manca de força o resistència (Cameron, 2019).

Així doncs, tal com explica Cameron (2019) el greix no és l'únic "marcador d'identitat" que els mitjans i la ficció *fat-positive* han d'incorporar en les seves trames, ja que cada cos és diferent i cada persona grossa té una història diferent a explicar. És per això que s'hauria de representar a persones grosses que reflecteixin millor la vida i les preocupacions d'aquests individus. En conseqüència, s'exerceix una gran pressió sobre els pocs productes audiovisuals positius envers el greix i s'espera que aquests "celebrin el greix i explorin la complexitat de l'encarnació grossa sense contribuir als estereotips grossos ni utilitzar temàtiques grosses o històries ofensives" (Cameron, 2019, p.9).

4. Definició dels objectius

Per tal de poder dur a terme el treball amb la determinació necessària s'han establert una sèrie d'objectius, principals i secundaris, que ajuden a entendre les motivacions del treball i que ens serviran de guia durant la realització del projecte.

4.1 Objectiu principal

El principal objectiu del present treball és investigar si a les sèries de les últimes dues dècades hi ha gordofòbia envers els personatges femenins amb sobrepès o no. Més concretament, es pretén fer un estudi en profunditat que permeti observar quins comportaments es presenten com a gordofòbics i amb quina freqüència es reproduïen, per tal de demostrar si a la ficció actual les trames dels personatges femenins amb sobrepès tan sols giren entorn el seu pes i la seva forma.

Per a la consecució d'aquest objectiu s'han plantejat les següents preguntes d'investigació:

1. Realment existeix un comportament gordofòbic envers els personatges femenins amb sobrepès?
2. Les trames dels personatges femenins amb sobrepès giren de manera constant al voltant del seu pes?
3. La representació de la dona grossa a la ficció està totalment estereotipada?
4. S'ha anat modificant cap a una millora i un canvi positiu la representació de la dona grossa en els darrers vint anys?

Així doncs, les hipòtesis que es plantegen a partir dels coneixements previs que es tenen i que serveixen com a possible resposta a les preguntes d'investigació ja plantejades són les següents:

1. S'exerceixen comportaments i pràctiques gordofòbiques sobre els personatges de dones grosses que apareixen a les sèries de ficció dels últims anys.
2. Les trames i les experiències vitals dels personatges femenins amb sobrepès estan marcades pel seu pes i la seva forma corporal.
3. Els personatges femenins grossos de la ficció televisiva compleixen amb els estereotips assignats a les persones del col·lectiu gros.
4. La representació de les dones grosses a la ficció ha patit un lleu canvi cap a millor amb el pas del temps i l'evolució de la societat.

4.2 Objectius secundaris

L'ideal, seria que a partir i a conseqüència de l'assoliment de l'objectiu principal i la resolució de les preguntes d'investigació i les hipòtesis ja plantejades, es poguessin complir a més aquests objectius secundaris:

- a. Examinar l'evolució de la representació del cos gros femení a les produccions audiovisuals dels últims anys per tal de comprovar si està havent-hi un avenç o una millora pel que fa als estereotips o els prejudicis existents contra aquest col·lectiu.
- b. Estudiar l'origen i les raons de l'existència d'aquest odi envers el greix i les persones amb un cos no normatiu.
- c. Mostrar quins són els prejudicis i estereotips amb què es presenten les dones amb sobrepès, així com la seva infrarepresentació en contrast amb les dones més primes.
- d. Analitzar quin és el paper dels mitjans de comunicació en la difusió del paradigma de la primesa imperant a la societat i la consegüent estigmatització de l'obesitat.

5. Metodologia

Com s'ha esmentat en pàgines anteriors, l'objectiu del projecte és investigar si a les sèries actuals hi ha gordofòbia envers els personatges femenins amb sobrepès o no, i anotar la seva possible evolució en el temps. Per poder-ho realitzar, serà necessari fer una anàlisi exhaustiva d'algunes de les sèries de ficció més importants de les últimes dues dècades, posant el focus en els personatges femenins amb sobrepès i el lloc que ocupen en la trama. Per la consecució de l'objectiu, analitzarem quantitativament deu ficcions seriades, i seguidament, d'una manera més detallada i extensa, analitzarem qualitativament dues personatges femenines grosses: una d'elles d'una sèrie amb un tractament del greix més discriminatori, i una altra d'una producció amb menys trets gordofòbics. D'aquesta manera es podrà extreure d'una manera clara quin és el tractament que es fa d'aquest tipus de personatges i quins són els trets que converteixen una producció en gordofòbica.

Així doncs, la metodologia estarà dividida en dos blocs: un quantitatiu, i un qualitatiu. Amb aquest mètode obtindrem una visió més àmplia del que volem conèixer, tractant-ho des de dos vessants diferents que ajudin a conduir la investigació cap a l'assoliment del propòsit del treball.

5.1 Anàlisi de contingut

Pel que fa al mètode que s'utilitzarà per portar a terme l'anàlisi del contingut, s'aplicaran els conceptes i les idees estudiades al marc teòric per tal d'establir la base d'estudi quantitativa i qualitativa que permeti extreure unes conclusions clares a la pregunta d'investigació ja plantejada: existeix gordofòbia envers els personatges femenins amb sobrepès a la ficció seriada? Per tal d'assolir els objectius plantejats es realitzarà una anàlisi d'aquells aspectes estètics i semiòtics que permetin desembocar en la descripció i la interpretació necessàries per aprofundir en el tema que abordem, ja que com esmenten Marzal Felici i Gómez Tarín (2007) "els dos grans processos que engloben tots els altres a l'anàlisi cinematogràfica són precisament aquests dos, la descripció i la posterior interpretació" (p.35).

5.1.1 Selecció de la mostra

Pel que fa a la delimitació de la llista de sèries escollides, és evident que el que és desitjable és comptar amb una mostra el més àmplia possible. Atès l'altíssim nombre d'estrenes que se succeeixen sense descans, s'ha decidit acotar la llista de materials als darrers vint anys, i

únicament analitzar, pel que fa a la vessant quantitativa, les deu produccions més rellevants, és a dir, aquelles que entren dins del concepte *mainstream* - i que, per tant, formen part del corrent dominant i són conegudes des del punt de vista mediàtic -, així com les que han pogut suposar una icona pel moviment anti-gordofòbic pel tractament que es fa del pes i la forma de les personatges grosses. Per tal de dictaminar quines són les sèries *mainstream* creades en aquests anys (2000-2022) que inclouen personatges femenins grossos que poden ser objecte d'estudi del present treball, s'ha decidit tenir en compte diverses llistes i rànquings d'organismes com la BBC (2021) i The Hollywood Reporter (2015), així com la seva importància i reconeixement dins del món de les ficcions seriades.

- a. ***Gilmore Girls***: Sèrie emesa entre els anys 2000-2007 que consta de 7 temporades. Aquesta sèrie és segons la BBC (2021) una de les millors 100 sèries del segle XXI, estant ubicada concretament a la posició 72. A més, aquesta sèrie és d'important rellevància, ja que tot i que fa quinze anys que va finalitzar la seva emissió, encara continua present a plataformes com Netflix, on es va estrenar 9 anys després de l'emissió de l'últim capítol una miniserie a mode de *spin-off* amb les mateixes protagonistes. Això, lligat al fet que fins fa pocs anys encara podíem veure aquesta sèrie a canals nacionals com Divinity, fa de *Gilmore Girls* una sèrie rellevant en el món de les ficcions seriades. La ficció creada per Amy Sherman-Paradino i produïda per Warner Bros, inclou en la seva trama a Sookie (Melissa McCarthy) que interpreta el paper de la millor amiga de la protagonista.
- b. ***Euphoria***: Sèrie de ficció adolescent de dues temporades emeses a la plataforma d' streaming HBO entre els anys 2019 i 2022. Aquesta sèrie creada per Sam Levinson compta amb el personatge de Kat (Barbie Ferreira), una de les amigues de la protagonista. Kat destaca per ser la noia grossa que aconsegueix empoderar-se. *Euphoria* ha estat, segons Twitter, la sèrie més comentada de l'última dècada a la plataforma, amb més de 30 milions de tweets (Variety, 2022) i s'ha convertit en la segona sèrie més vista de la plataforma HBO, després de *Joc de Trons* (Variety, 2022). És per això que aquesta es presenta com una sèrie important en la indústria i rellevant de cara a l'anàlisi que es realitzarà al present treball.
- c. ***Insecure***: Sèrie creada per Issa Rae i Larry Wilmore que consta de 5 temporades emeses entre els anys 2016 i 2021. La ficció americana està situada al número 83 de les 100 millors sèries del segle XXI segons el rànquing publicat per la BBC (2021). Aquesta sèrie, produïda per *3 Arts Entertainment* i distribuïda per la plataforma HBO, ens porta el personatge de Kelli (Natasha Rothwell) que interpreta a l'amiga divertida de les protagonistes.

- d. ***Girls***: Aquesta comèdia dramàtica creada per Lena Dunham consta de 6 temporades emeses entre els anys 2012 a 2017. *Girls*, produïda per *Apatow Productions* i distribuïda per HBO, gira al voltant de quatre amigues d'uns vint anys que busquen el seu camí professional i sentimental (Filmaffinity). És segons el rànquing publicat per la BBC (2021) la sèrie número 30 de les 100 millors sèries del segle XXI, i compta amb 19 premis – entre els quals podem trobar el Globus d'or a millor sèrie de comèdia o musical de l'any 2013- i més de 100 nominacions (Imdb). En aquest cas ens centrarem en el personatge de Hannah Horvath, (Lena Dunham), un personatge gros que va sorprendre l'audiència i va trencar molts tabús després de mostrar el seu cos nuu en diverses ocasions sense remordiments.
- e. ***Insatiable***: *Insatiable* és una sèrie emesa a la plataforma de streaming Netflix entre els anys 2018 i 2019 que consta de dues temporades. Aquesta ficció de drama adolescent creada per Lauren Gussis i produïda per CBS Television Studios i Storied Media Group, ens presenta el personatge de Patty, interpretat per Debby Ryan. La història gira al voltant de la transformació - de noia grossa a prima- de Patty, i com la seva vida passa de ser la d'una adolescent miserable, a la d'una noia feliç i exitosa gràcies al canvi en el seu pes corporal. *Insatiable* és una de les sèries més controvertials de Netflix, classificada per molts com a gordofòbica (BBC, 2018). És per aquest motiu que s'ha decidit incloure aquesta sèrie dins la mostra d'estudi, per tal d'estudiar si realment promou o no el *fat-shaming*.
- f. ***This is us***: *This is us* és una comèdia dramàtica creada per Dan Fogelman que ha estat emesa des de l'any 2016 fins al 2022, constant de 5 temporades. Aquesta sèrie, emesa de manera original a l'NBC i actualment a diferents plataformes de streaming ens presenta a Kate (Chrissy Metz), una noia obesa que s'obsessiona amb la idea d'aprimar-se. *This is us* compta a múltiples premis entre els quals es poden trobar diversos Globus d'or, Emmys i premis SAG (Screen Actors Guild), és per això que es considera una sèrie amb la suficient rellevància com per a formar part de la mostra d'estudi del present treball.
- g. ***Friends***: Aquesta icònica sèrie és una comèdia que compta amb 10 temporades emeses entre els anys 1994 i 2004. Va ser emesa originalment per la NBC i gira al voltant de la vida i les experiències del dia a dia de sis amics joves de Nova York. Monica, o més ben dit “Fat Monica” és el personatge gros que ens servirà per a l'anàlisi del present treball, ja que ha estat un personatge controvertial per constatar una suposada representació gordofòbica. *Friends* va ser posicionada com la millor sèrie de la història segons un rànquing publicat per The Hollywood Reporter (2015) i tot i que fa gairebé dues dècades que es va emetre l'últim capítol, encara continua molt present a plataformes com Netflix, qui va tenir aquesta

sèrie entre el seu catàleg fins a l'any 2020, i HBO, la plataforma on es pot veure la ficció actualment. A més, aquesta sèrie ha estat emesa durant diversos anys a la televisió espanyola a través de canals com FDF o Neox, formant part de la seva graella habitual. Donat el gran èxit i reconeixement de la ficció, aquest passat any 2021 es va emetre un episodi especial que es va convertir en l'estrena més vista del canal de pagament britànic Sky One, comptant amb 5,3 milions d'espectadors (Sky News, 2021). Tot això, tenint en compte que el tractament de "Fat Monica" no és el més respectuós possible, la converteix en una sèrie important per l'anàlisi que es pretén realitzar.

- h. ***Els Bridgerton***: Aquesta sèrie que consta de dues temporades estrenades entre els anys 2020 i 2022 és la sèrie més vista de Netflix, segons el rànquing publicat per la mateixa plataforma (Netflix, 2021). Aquest fet, tenint en compte el gran nombre de ficcions seriades amb què compta la plataforma, la converteix en una de les sèries més conegudes entre el públic i, per tant, important per ser analitzada al present treball. La ficció creada per Chris Van Dusen és de gènere dramàtic/romàntic i gira al voltant dels Bridgerton, una família de la noblesa britànica situada a Londres l'any 1813. El personatge gros en el qual ens centrarem en aquest cas és Penelope, la filla d'una altra família de la reialesa, els Featherington.
- i. ***My mad fat diary***: Aquesta sèrie emesa entre els anys 2013 i 2015 consta únicament de 3 temporades curtes. La ficció anglesa compta amb un premi Bafta a millor actriu i diverses nominacions a millor sèrie de drama a premis com els Emmy o els Bafta. *My mad fat diary* és una sèrie ambientada l'any 1996 de gènere dramàtic barrejat amb comèdia. Gira al voltant de la vida de Rae, una noia grossa de 16 anys amb problemes psicològics i d'autoestima. Després de sortir del psiquiàtric on ha estat durant quatre mesos, ha de tornar a la vida real i bregar amb els problemes de qualsevol adolescent.
- j. ***Shrill***: *Shrill* és una sèrie de televisió de comèdia que consta actualment de 3 temporades emeses entre els anys 2019 i 2021 a través de la plataforma de streaming americana Hulu. La trama gira al voltant del personatge d'Annie, una dona amb sobrepès que intenta canviar la seva vida sense la necessitat d'haver de canviar també el seu aspecte físic (Filmafinity). Tot i que aquesta sèrie encara no ha arribat al nostre país, en l'actualitat és coneguda per molts pel tractament positiu que fa del greix.

D'aquestes deu sèries escollides pel camp d'investigació quantitativ se seleccionaran dos per analitzar-les i estudiar-les amb més profunditat al camp qualitatiu, posant èmfasi en aquelles

qüestions que no es poden quantificar d'una manera clara i fent un seguiment més exhaustiu de la seva representació i el seu desenvolupament tant físic com psicològic.

D'aquestes dues sèries escollides es pretén que una estigui marcada pel rebuig i la discriminació a la dona grossa i que una altre compti amb una personatge femenina amb un cos no normatiu tractat amb un major respecte. Així doncs, l'anàlisi estarà dividida en dos blocs, cadascun compost per una sèrie que permetrà estudiar d'una manera clara i profunda quins són els trets, les representacions i els comportaments que converteixen una producció en gordofòbica i quina és la manera correcta de tractar els personatges grossos per tal de no caure en pràctiques irrespectuoses. Amb aquesta anàlisi dual es pretén a més, propiciar la reflexió entorn del que la representació grossa hauria de ser i mostrar aquesta possible evolució en el temps pel que fa a la millora en el tractament d'aquest tipus de personatges. Pel que fa a la selecció d'aquestes dues sèries, aquesta es durà a terme basant-nos en els resultats obtinguts a partir de l'anàlisi quantitativa, una primera anàlisi més generalitzada que ens permetrà detectar quines són les sèries que tenen més trets gordofòbics i quines pel contrari hi tenen menys.

5.2 Variables d'anàlisi

A través del marc teòric s'ha contextualitzat el moment actual, tant pel que fa al marc social, com pel que fa al marc més pròpiament cinematogràfic. Així doncs, pel que fa a la selecció de les preguntes d'investigació que estructuraran l'anàlisi quantitativa i qualitativa, aquestes han estat redactades agafant com a referència allò estudiat i investigat al ja esmentat marc teòric, basant-nos en tot moment en els personatges femenins grossos, el seu context social i les relacions amb la resta dels personatges que componen el repartiment de la ficció a analitzar.

Per la consecució dels objectius, a aquest treball de recerca es proposa un estudi metodològic dual, és a dir, a través de dues tècniques d'anàlisi cinematogràfiques. D'aquesta manera, es podrà obtenir una visió més completa i profunda de la realitat social en qüestió, obtenint uns resultats finals que constin d'una major validesa.

El primer mètode d'anàlisi serà l'anàlisi de contingut, en aquest cas més centrat en la vessant quantitativa. Aquest es caracteritza segons Krippendorff (1990) per ser un mètode d'investigació del significat simbòlic dels missatges, i és definit per Martín López (1963) - basant-se en la definició de Berelson - "com una tècnica de recerca per a la descripció objectiva, sistemàtica i quantitativa del contingut manifest de les comunicacions de qualsevol tipus" (p.50). El mateix autor estableix que aquest mètode consta de dos elements, primerament, unes categories

d'anàlisi (en aquest treball plantejades com a preguntes d'investigació) i unes unitats de medició (en aquest cas, variables).

El segon mètode d'anàlisi que s'utilitzarà serà el de l'anàlisi crític del discurs (ACD) i serà emprat en l'anàlisi qualitativa de les personatges seleccionades. Segons van-Dijk (2016) "és un tipus d'investigació que es centra en l'anàlisi discursiva i estudia la forma en què l'abús de poder i la desigualtat social es representen, reproduïxen, legitimen i resisteixen [...]" (p.204).

El mateix autor va descriure aquesta tècnica anys abans d'una manera més extensa com:

"és més aviat una perspectiva, crítica, sobre la realització del saber [...]. Se centra en els problemes socials i, en especial, en el paper del discurs en la producció i en la reproducció de l'abús de poder o de la dominació. [...] Pren seriosament en consideració les experiències i les opinions dels membres d'aquests grups, i dona suport a la seva lluita contra la desigualtat. És a dir, la investigació realitzada mitjançant l'ACD combina allò que, de manera potser una mica pomposa, sol anomenar-se «solidaritat amb els oprimits» amb una actitud d'oposició i dissidència contra els que abusen dels textos i les declaracions per tal d'establir, confirmar o legitimar el seu abús de poder." (van Dijk, 2003, p. 144)

En aquest sentit, tal com descriu Pardo Abril (2012) els discursos presents en mitjans com la televisió no només són mirall d'allò que succeeix de manera normal i acceptada a la societat, sinó que a més, "avaluen, atribueixen, justifiquen i legitimen" allò representat per tal que esdevingui una pràctica rellevant i recurrent. D'aquesta manera, aquesta tècnica no només investiga com s'utilitza el llenguatge per legitimar unes relacions de poder en concret, sinó que condueix gran part del canvi social i cultural.

Amb aquesta anàlisi es pretén indagar en tres categories fonamentals de cada personatge: una primera categoria física, molt important en la tipologia de personatges que analitzem; una segona categoria social, on ens centrarem més en la relació de la personatge grossa amb la resta de la societat del seu univers; i una última categoria centrada en la psicologia del personatge, on intentarem sistematitzar el seu comportament i les seves emocions. Així doncs, el mètode ACD s'usarà per a l'anàlisi qualitativa donat que està en concordança amb l'objectiu plantejat al treball, ja que reflexiona sobre els prejudicis i els estereotips presents envers el col·lectiu gros, i aporta a més d'una anàlisi d'elements descriptius, una reflexió explicativa i interpretativa.

Per últim, cal dir que totes dues anàlisis es duran a terme des de l'enfocament del personatge a analitzar, és a dir, que es realitzarà un estudi del personatge cinematogràfic. Això pot aportar un gran nombre de conclusions diferents pel que fa a la construcció del discurs filmic al mateix temps que permet fer diferents interpretacions pel que fa al missatge a transmetre (Pérez Rufi, 2016). Aquest mètode permetrà contrastar i comparar la informació obtinguda entre els dos personatges femenins escollits per l'anàlisi qualitativa, ja que s'entendrà el personatge com una unitat psicològica i d'acció, centrant-nos en els trets psicològics i socials del personatge per tal de donar forma a la metodologia d'anàlisi.

ANÀLISI QUANTITATIVA		
PREGUNTA D'INVESTIGACIÓ	VARIABLE D'ANÀLISI	OBJECTIU
A quin gènere cinematogràfic pertany la sèrie?	Comèdia, comèdia dramàtica o drama	Tenint en compte el ja estudiat al marc teòric sobre els papers que representen les actrius grosses a la ficció, és important investigar en quin gènere apareixen amb més freqüència.
Quin és l'any o el període d'emissió de la ficció seriada?	Any d'emissió	Aquesta pregunta ens permetrà detectar si hi ha hagut en algun cas una millora o un canvi positiu en el tractament dels personatges que són objecte d'estudi. D'aquesta manera, i gràcies al resultat de la resta de variables, estudiarem si amb el pas del temps hi ha hagut una evolució en el tractament o representació dels personatges grossos que denoti una major acceptació.
Quina és la representació en nombre de dones grosses? És equivalent al de dones primes?	Recompte del nombre de dones grosses que formen el repartiment de la sèrie	Aquesta investigació permet fer una comparació entre el nombre de dones grosses i primes que apareixen en pantalla per tal de posar en pes la preeminència del cos prim envers el cos gros.
Quin grau de protagonisme té la dona grossa?	Personatge principal o	Tenint en compte la poca quantitat de sèries que incorporen dones grosses, es vol saber en quin percentatge esdevenen un personatge principal, o per

	personatge secundari	contra un personatge secundari. El resultat d'aquesta investigació ens permetrà veure la rellevància que tenen aquest tipus de personatges.
S'utilitza en cap moment el <i>fat suit</i>, o realment l'actriu és grossa?	L'actriu porta <i>fat suit</i> o no	L'objectiu d'aquesta pregunta és conèixer si en alguna de les sèries escollides, s'ha preferit optar per la col·locació d'un <i>fat suit</i> a una dona prima o pel contrari s'ha optat per escollir directament una actriu grossa.
El pes és clau en l'arc de transformació o la trama principal del personatge femení gros?	La seva trama gira al voltant del seu pes o es basa en altres experiències	Aquesta és la pregunta clau de la investigació. Conèixer quin és el centre de la trama del personatge ens ajudarà a saber amb més detall si s'hi apliquen comportaments gordofòbics. El fet de presentar personatges grossos els quals el centre de la seva experiència vital giri entorn el seu pes ja és un signe d'estigmatització, ja que posen el focus en el seu pes com si fos l'únic tret rellevant.
Quin tipus de paper desenvolupa l'actriu grossa?	És un personatge còmic? Si no, quin tipus de personatge representa.	Amb aquesta pregunta es pretén mostrar el ja plantejat al marc teòric: els personatges grossos sempre desenvolupen el mateix tipus de papers, i entre ells el predominant és el personatge còmic, aquell que és objecte de burla. L'objectiu d'aquesta pregunta d'investigació és mostrar com les dones grosses estan totalment encasellades en un tipus de paper.
Se li adjudica en algun moment al personatge femení gros algun dels estereotips gordofòbics estudiats?	El personatge està estereotipat o no.	Les dones grosses sempre han estat estigmatitzades pel conjunt de la societat. Amb aquesta pregunta es pretén posar en joc com el cinema, a través dels seus personatges, reproduceix aquest estigma sobre l'obesitat presentant la majoria dels personatges grossos amb almenys un dels estereotips que s'assignen de manera generalitzada a aquest col·lectiu. En aquest cas utilitzarem la llista d'estereotips assignats al col·lectiu gros descrit al marc teòric segons l'estudi realitzat per Robinson, Bacon i O'Reilly l'any 1993.

Taula 5.1. Variables de l'anàlisi quantitativa. Font: Elaboració pròpia

ANÀLISI QUALITATIVA	
PREGUNTA D'INVESTIGACIÓ	OBJECTIU
Categoria: física	
Quin és l'aspecte físic de la dona grossa? Com es vesteix i es presenta als altres?	La manera de presentar-se als altres diu molt sobre les persones, en aquest cas l'aspecte físic amb el qual es mostra a la dona grossa és un factor clau per determinar si és tractada i representada lliure de tòpics i clixés. Atès que la dona grossa s'ha estereotipat en moltes ocasions com a descuidada i grossera, és molt important posar el focus en detalls com la roba que porta i la gestualitat que utilitza.
Es fan referències de manera constant al seu pes?	El fet de recordar en tot moment que el personatge és gros exerceix una violència simbòlica contra aquest. Així doncs, el resultat d'aquesta pregunta ens permetrà veure d'una manera clara si s'exerceix un comportament gordofòbic envers el personatge o no.
Categoria: Social	
Quin rol adopta en el conjunt de la trama? Quines funcions exerceix en la narrativa i quin paper desenvolupa?	Conèixer el paper i el rol que exerceix la dona grossa ens permet veure si es compleix un dels requisits que fan que una producció sigui gordofòbica: l'encasellament d'aquest tipus de personatges en una tipologia i una manera de ser. Això també ens permetrà esbrinar si la ficció és <i>fat-positive</i> : si se li tanquen experiències vitals com l'amor, el sexe o l'aventura o tot el contrari.
Se li assignen estereotips gordofòbics a la dona grossa? En cas que si, quins?	L'objectiu d'aquesta pregunta és estudiar quins són els prejudicis existents sobre cadascun dels personatges grossos a analitzar i quins dels estereotips anteriorment estudiats se li apliquen.
Com són les relacions interpersonals amb els altres personatges?	Conèixer quin tipus de relació estableix la dona grossa amb familiars, amics o parelles sexuals o romàntiques, és de vital importància per veure quines actituds prenen aquests personatges envers la corporalitat de la dona i si aquesta és, en qualsevol cas, un tret rellevant o un obstacle per la correcta consolidació d'aquestes relacions.

Categoria: Psicològica	
El personatge gros té problemes emocionals o psicològics?	En moltes ocasions s'ha relacionat el suposat problema de salut que comporta el sobrepès o l'obesitat amb una correlació de problemes emocionals o psicològics, sent els més freqüents la baixa autoestima, la inseguretat o la depressió. En aquest cas es pretén estudiar si a les ficcions escollides aquest és un fet representatiu que marca el comportament del personatge.
Quina és la relació de la dona grossa amb el menjar?	El fet de menjar en excés i sense autocontrol és un dels atributs que amb més freqüència s'assigna a les persones grosses, sent així un dels estereotips gordofòbics més recurrents. Analitzar quina és la relació que manté la dona grossa amb el menjar ens permetrà veure si el greix es presenta com una conseqüència d'una ingesta d'aliments descontrolada i poc saludable.
Com reacciona el personatge femení envers els (possibles) comentaris gordofòbics?	La reacció de la dona grossa als comentaris discriminatoris que es fan sobre ella mateixa ens dona pistes sobre quina és la seva autoestima i la seva força, si és una dona feminista o es troba sota l'opressió del patriarcat i en definitiva, quines són les conseqüències que tenen sobre el seu desenvolupament al llarg de la trama.

Taula 5.2. Variables de l'anàlisi qualitativa. Font: Elaboració pròpia

A partir dels resultats obtinguts de la resolució de les preguntes es podrà fer una comparació que permeti extreure quins trets són compartits per les sèries que inclouen en les seves trames personatges femenins grossos i quins comportaments converteixen una representació en gordofòbica per així poder extreure resultats i conclusions contundents. A més, es podrà concloure si les sèries escollides presenten factors de representació i comportament que fan que es puguin classificar com a gordofòbiques i es podrà visualitzar si hi ha hagut una evolució en el temps que suposi una millora en l'acceptació i el respecte cap als personatges grossos.

6. Anàlisi de resultats quantitius

L'anàlisi quantitativa és el primer bloc del qual es compon el gruix del present treball. És la base i el primer pas per dur a terme l'anàlisi exhaustiva que es realitzarà més endavant. A partir dels resultats obtinguts en aquesta primera anàlisi menys profunda s'escolliran les sèries que són més representatives o que generen un major interès per l'anàlisi qualitatiu. Aquest primer mètode d'anàlisi ens servirà a més, per aconseguir una primera visió més generalitzada de quina és la situació de discriminació o rebuig pel que fa a la representació de personatges femenins grossos i si hi ha patrons comuns compartits a les deu sèries escollides com a mostra.

Per la realització d'aquesta anàlisi s'han respost les preguntes plantejades a la metodologia basant-nos en la primera temporada de cadascuna d'aquestes sèries, ja que moltes d'aquestes són ficcions molt extenses que consten d'un gran nombre de temporades i, per tant, d'episodis. Això, però, no suposa un obstacle per respondre les preguntes plantejades amb la suficient rigorositat, pel fet que "els estats i processos interns es poden inferir dels signes filmics del personatge: nom, aparença, correlatius objectius, parla del personatge, parla dels altres, gest, acció, estructura argumental i posada en escena" (Dyer citat per O'Meara, 2015, p.190), i tots aquests atributs estan presents en la primera temporada de cadascuna de les sèries, on es presenten els personatges i l'univers on es desenvolupen les diferents trames. A més, tal com descriu O'Meara (2015) l'evolució i el desenvolupament dels personatges de ficció es pot veure amb claredat a través dels signes ja esmentats, i encara amb més profunditat, a través de l'acció i l'estructuració de la trama, elements ja presents a la primera entrega de les sèries.

(Vegeu taules 10.1 a 10.10)

6.1 El gènere cinematogràfic

Pel que fa als gèneres cinematogràfics en els quals s'emmarquen les deu sèries de la mostra escollida, aquests han estat definits segons el propi criteri de l'autora.

S'ha detectat que els gèneres cinematogràfics als quals pertanyen les ficcions seriades de la mostra són bastant homogenis, ja que totes elles formen part dels gèneres de la comèdia, el drama, o la dramèdia, sent aquesta última una barreja dels dos anteriors.

El 20% de les ficcions, sent en aquest cas la sèrie *Friends* i la sèrie *Insecure*, són comèdies. Seguidament, el 30% de la mostra, concretament les sèries *This is us*, *Els Bridgerton* i *Euphoria* s'emmarquen en el gènere del drama. D'altra banda, les sèries *Shrill*, *My mad fat diary*, *Girls*, *Insatiable* i *Gilmore Girls*, les quals s'emmarquen en el gènere de la dramèdia, conformen el percentatge més gran de l'estudi amb un 50%. Per últim, trobem la sèrie d'*Insatiable*, que a més de ser una dramèdia també inclou com a subgènere, el suspens, sent aquesta l'única sèrie de la mostra escollida que es focalitza en un gènere diferent dels ja esmentats.

S'ha detectat que hi ha una gran presència del col·lectiu gros a les ficcions adolescents, ja que un 60% de la mostra pertany també a aquesta tipologia de sèries. Això, tot i que pot semblar una dada positiva en el sentit que les noies joves poden descobrir a les sèries que veuen personatges que s'assemblin a elles i generar una certa consciència arran de la situació o el lloc que ocupen a la societat, cal anar amb compte, ja que aquestes representacions no sempre són positives ni respectuoses amb el greix, de manera que el que en un primer moment pot ser una dada positiva pot acabar convertint-se una mostra més de discriminació i gordofòbia.

Dels resultats abans esmentats en podem extreure les següents conclusions: els personatges femenins grossos sembla que estan encasellats en dos gèneres cinematogràfics en els quals exerceixen papers similars. El tipus de personatges que desenvolupen, són en conseqüència, objecte de rialles o de tristesa. Tot i això, s'han detectat diferències significatives respecte a l'estudi realitzat l'any 2003 per Greenberg et al. pel que fa al gènere de les produccions on apareixen dones grosses. Aquests van determinar que aquestes eren més freqüents a comèdies que a drames, i que era més probable que formessin part del repartiment de ficcions d'uns 30 minuts. Per contra, els resultats d'aquest estudi mostren que, tot i ser amb una diferència mínima, les personatges grosses sembla que passen a ser més freqüents als drames que a les comèdies i que comencen a estar presents a altres tipus de produccions que s'allunyen de les sitcoms de 30 minuts de duració i s'apropen més a les dramèdies d'entre 40 i 50 minuts.

6.2 Període d'emissió

De les deu sèries seleccionades com a mostra d'estudi, tan sols dues d'aquestes es troben de manera íntegra compreses a la primera dècada del segle XXI, aquestes són la sèrie *Friends* i la sèrie *Gilmore Girls*. La primera d'aquestes, però tot i que comença l'any 1994 (fora del període a estudiar) té continuïtat fins a l'any 2004. Seguidament, la dècada que comprèn els anys 2010-2019, està formada per un total de set sèries. Quatre d'aquestes set sèries s'ubiquen però,

entremig de dues dècades, la dècada dels anys 2010 i la dècada dels anys 2020, tenint el seu inici en la primera d'aquestes i el seu final en la segona. En conseqüència, la tercera i última dècada que forma part del període a estudiar, tot i que està formada tan sols pels anys 2020, 2021 i 2022, consta de quatre sèries ja iniciades a la dècada anterior i una única sèrie emesa de manera íntegra durant aquests tres últims anys.

Així doncs, tal com es pot veure clarament a la Fig 10.11, tot i que a l'inici del segle la presència del col·lectiu gros era mínima, durant els últims vint-i-dos anys hi ha hagut un increment cada vegada major d'aparició de dones grosses a les ficcions seriades que formen part del corrent mediàtic. Donat que la dècada dels anys 2020 consta actualment tan sols de tres anys, i ja acumula un total de set sèries que incorporen personatges femenines grosses a les temporades emeses en aquest període, es pot preveure que la presència de cossos no normatius a les nostres pantalles continuarà creixent en els pròxims anys.

6.3 Representació grossa

Respecte al nombre de dones grosses presents a les ficcions seleccionades en comparació amb el nombre de dones primes, es pot veure una gran desigualtat (veure taula 10.11).

En qüestió de percentatges, cap de les ficcions incorpora entre el seu repartiment més d'un 45% de dones en situació de sobrepès o obesitat. Per ser encara més exactes, els percentatges de representació oscil·len entre el 7% a sèries com *Els Bridgerton* o *Insatiable* – dues de les sèries de més actualitat –, passant pel 25% de sèries com *Girls* o *Insecure*, fins a arribar al 40% de presència femenina grossa de la sèrie *My mad fat diary* i el 42% de la sèrie *This is us*. Per interpretar aquestes dades, s'ha de tenir en compte, però, que a sèries com *This is us* o *My mad fat diary* - les ficcions amb un major percentatge -, les dades canvien en funció de si parlem de personatges o d'actrius, ja que a ambdues sèries hi apareix el mateix personatge amb edats diferents, de manera que és interpretat per diferents actrius amb sobrepès. En aquest cas, doncs, si tan sols es tinguessin en compte els personatges, i no el nombre d'actrius, el percentatge de *This is us* passaria a un 20%, i el de *My mad fat diary* es reduiria fins a un 25%. De manera que el percentatge més alt de representació passaria a ser el 33% de les sèries *Friends* i *Shrill*.

Així doncs, si tenim en compte els percentatges inicials que es basen en el nombre d'actrius grosses, la mitjana de representació de dones grosses en la mostra escollida és del 23,7%, en contraposició amb un 76,3% de presència femenina amb cossos normatius.

Tenint en compte les dades extretes dels estudis previs repassats a l'apartat corresponent al marc teòric, s'ha pogut comprovar com el percentatge de presència i representació femenina grossa a la ficció ha patit un lleuger ascens: el 1980, segons l'estudi de Kaufman, eren tan sols el 12% de les dones presentades a programes i anuncis, el 1986 aquest percentatge es reduïa al 5%. Tres anys més tard, aquest 5% es convertia en un 7% segons Fouts i Burggraf. Finalment, l'any 2003 s'aconsegueix la major xifra de representació grossa amb un 14% per tornar a reduir-se fulminantment a un 3% l'any 2018 segons l'estudi realitzat per Mastro i Figueroa-Caballero.

Tot i que cal tenir en compte que tots aquests estudis, inclòs el present, no prenen com a mostra el mateix tipus de produccions audiovisuals, i, per tant, la comparació entre percentatges no es pot prendre com una dada representativa d'un canvi real i progressiu a través dels anys, sí que es pot extreure com, tot i semblar haver-hi un lleuger avenç en la representació de cossos grossos a la ficció, aquesta continua encara sent insuficient. És per això, que aquest es presenta com un dels grans reptes del món audiovisual, així com un dels trets que cal transformar amb més urgència, de manera que les espectadores que pertanyen a aquest col·lectiu puguin trobar en la ficció dones grosses amb les quals identificar-se d'una manera positiva.

6.4 El grau de protagonisme

De les deu dones grosses, tan sols dues interpreten personatges secundaris a la trama, en aquest cas ens referim al personatge de Sookie a *Gilmore girls*, i al personatge de Kelli a la sèrie *Insecure*. A ambdues sèries les personatges interpreten el paper de l'amiga de la protagonista i la seva presència en depèn de les accions d'aquesta. A les vuit sèries restants, les personatges tenen un rol principal a la trama, i de fet, a quatre de les ficcions seleccionades la dona grossa és la protagonista de la història, de manera que la trama gira al voltant de la seva vida i les seves experiències vitals. En molts casos, però, aquestes experiències estan directament relacionades amb el seu pes i com la dona afronta la seva corporalitat. Així doncs, en qüestió de percentatges, un 20% de les personatges femenines són personatges secundaris, i el 80% restant són principals.

Aquestes dades contrasten amb l'apuntat per Greenberg et al. (2003) en afirmar que la majoria de vegades que una dona grossa apareix en pantalla és com a convidada i en rols menors. Tot i això, sí que s'ha detectat que tal com argumentava Mobley (2014) al seu llibre, en molts casos, la dona grossa tot i tenir un rol principal està marcada des del primer moment pels estigmes i els significants que aboquen el seu cos i la seva forma.

6.5 L'ús del *fat suit*

Insatiable i Friends són les dues sèries que fan ús del *fat suit* per convertir les seves protagonistes primes en personatges grossos. Curiosament, aquestes dues sèries són la més antiga de tota la mostra, Friends, i Insatiable, una de les sèries de major actualitat. Aquesta dada demostra que l'ús d'aquesta pròtesi, no és ni tan sols un element que es feia servir en el passat sinó que encara està present a la indústria. Una indústria, que de vegades – i tal com s'exemplifica a aquestes dues sèries - prefereix optar per contractar una actriu prima per interpretar un personatge gros en comptes de seleccionar directament una actriu que entri dins dels paràmetres físics del personatge, de manera que es transmet un missatge a les actrius grosses que tot i probablement elles siguin més idònies per aquest paper pel seu físic o pel sol fet de viure l'experiència de tenir un cos com aquest, sempre hi haurà una actriu prima que ho farà millor que elles.

A més, a ambdues sèries s'utilitza aquest *fat suit* per fer referència a un passat de l'actriu protagonista en el qual era grossa, emfatitzant en ambdós casos la infelicitat i la insatisfacció que patia el personatge femení quan era gros, i el guany de poder, felicitat i satisfacció que es produeix quan s'aconsegueix arribar a l'ideal del cànon de bellesa basat en la primesa. El *fat suit* s'utilitza a Friends com una via per fer riure l'espectador i també per ridiculitzar el greix i legitimar la seva burla, tret que també comparteix la sèrie Insatiable. Aquesta pròtesi és usada també a les dues sèries en qüestió per mostrar visualment la suposada necessitat de perdre pes com una via per posar fi a la discriminació i l'estigmatització que pateix la dona grossa, ja que tot i que a la sèrie Insatiable sí que hi ha alguns estigmes que continuen presents una vegada el personatge ja s'ha aprimat, a Friends tots aquests atributs grassofòbics com la golafreteria o la mandra deixen de ser trets característics de la personatge una vegada s'aprima.

A més, la facilitat amb la qual sembla que aconsegueixen aprimar-se tant Patty com Monica contribueix a la representació del greix d'una manera frívola, amagant i minimitzant la complexitat que comporta ser gros i el procés que segueixen moltes persones per aconseguir aprimar-se. És així, com el *fat suit* perpetua la idea que el greix és tan sols “una disfressa” i que sota de cada persona grossa hi ha realment un “jo” prim esperant a ser revelat per aconseguir escapar de la discriminació i aconseguir una vida plena.

Així doncs, tot i que l'ús del *fat suit* no és molt habitual a la indústria – en aquest cas suposa tan sols un 20% de la mostra – sí que és un dels elements que contribueix d'una manera més clara i directa a la reproducció d'imatges, comentaris i experiències grassofòbiques.

6.6 El pes com a element principal en l'arc de transformació

De les dones grosses que formen part de les deu ficcions seleccionades, el 50% incorpora el greix com l'element més important en la seva trama principal i el seu arc de transformació, i el 50% restant ofereix un rang més ampli de perspectives, oferint al personatge altres experiències vitals no gaire recurrents pel que fa a la representació de dones grosses a la ficció.

Començant pel 50% amb una representació positiva del greix en trobem a Sookie de *Gilmore Girls*, Kelly d'*Insecure*, Penelope d'*Els Bridgerton*, Annie de la sèrie *Shrill*, i Hannah de la ficció *Girls*. Totes aquestes personatges, tot i que no sempre estan desvinculades dels estereotips grossos i, per tant, no es troben totalment deslligades de l'estigmatització i la realitat social, sí que presenten una certa llunyania dels problemes o situacions derivades del seu pes i la seva forma corporal.

Cal dir, però, que tant el personatge de Sookie com el de Kelli, són personatges secundaris que manquen d'una trama prou elaborada o profunda com per a arribar a conèixer detalladament quines són les seves preocupacions, inquietuds o experiències. Tot i que Sookie sí que té una mica més de presència a la ficció, gairebé sempre que hi apareix a la trama de l'episodi en qüestió, la seva participació té a veure amb la seva feina com a xef. Ja més endavant, comença a prendre importància quan inicia la seva relació amb en Jackson, on en cap moment es fa referència al seu pes o se li adjudiquen estereotips gordofòbics romàntics com la poca desitjabilitat sexual. Kelli, per la seva banda, tan sols apareix en els moments en què les seves amigues – les protagonistes – estan de festa, i se la mostra com una dona que tot i ser una mica indisciplinada o bruta al parlar, és segura de si mateixa i té un alt desig sexual.

Per contra, tant Annie com Hannah són les protagonistes de la història. Annie per la seva banda, és una jove adulta que s'enfronta de manera quotidiana – a la cafeteria, al treball, a la farmàcia – a situacions de discriminació gordofòbica. La sèrie mostra quina és la seva actitud enfront aquestes experiències i com Annie intenta canviar la seva vida sense pretendre que el seu cos canviï, afrontant aquestes situacions amb dignitat i fent els canvis vitals necessaris per poder viure feliç allunyada de l'estigmatització i amb una acceptació total del seu cos.

Hannah, d'altra banda, és també una jove adulta que intenta reencaixar totes les peces que componen la seva vida després que els seus pares decideixen deixar de mantenir-la. Ella, conscient del seu sobrepès, no deixa que aquest sigui el motiu que marqui les decisions que pren a la vida, i de fet no té gens de por ni pudor de mostrar el seu cos i ser jutjada per aquest.

Per últim, Penelope, és una noia jove que escriu clandestinament un diari sobre les xafarderies de l'alta societat mentre lidia amb els problemes d'enfrontar-se al moment de la seva presentació en societat tot i el seu desacord. Així doncs, tot i que la trama i l'arc de transformació de la dona grossa no té el focus en el seu pes, sí que es poden reconèixer comentaris discriminatoris relacionats amb el seu cos no normatiu.

Tot i que en les tres sèries les personatges principals s'enfronten a situacions que sí que tenen a veure amb el seu greix i aquest d'alguna manera està present en les experiències que viuen, tant Annie com Hannah i Penelope gaudeixen d'experiències allunyades dels estigmes que envolten el seu col·lectiu, de manera que el greix no esdevé el focus ni l'element principal del seu arc de transformació.

El 50% restant, està compost per Patty d'Insatiable, Kat d'Euphoria, Monica de Friends, Kate de This is us i per últim Rae de My mad fat diary. En tots aquests casos, el pes es presenta com l'element principal de la trama i de l'arc de transformació de les personatges.

Basant-nos en els motius recurrents que s'adjudiquen als personatges grossos a les ficcions que Ganz (2012) enumera al seu article: "el greix com a resultat d'una incorrecta elecció d'aliments o l'excés en consum d'aquests, el greix com a conseqüència de la manca d'exercici, i per últim, el greix com a poc atractiu" (p.212), Patty i Monica comparteixen tots tres atributs, Rae i Kate presenten els dos primers, i per contra a Kat no se l'adjudica cap d'aquests tres motius.

Començant per aquesta última, Kat és una adolescent de setze anys que s'enfronta de manera quotidiana a l'institut als insults i les vexacions que sembla que comporten el fet de ser grossa. Farta de sentir-se insegura i de no estimar-se a si mateixa, troba en el sexe la seva via cap a l'empoderament. És així com, tot i que el pes sí que és l'element principal que marca la seva trama, aquest no es presenta des d'un punt de vista negatiu i no comporta un tractament gordofòbic des d'un punt de vista global, ja que tot i que sí que se li adjudiquen alguns dels estereotips grossos més comuns, ella els acaba transformant en la seva força i el seu motor.

Seguidament, passant al personatge de Patty, aquesta és una adolescent que tot i haver sigut grossa en un passat bastant pròxim, s'ha aprimat després de passar tres mesos a l'hospital. La seva trama i el seu arc de transformació estan marcats pel seu pes, o millor dit pel seu canvi corporal i la seva obsessió amb el menjar. Tot i això, a mesura que va vivint diverses experiències s'adona que la primesa no la fa canviar al seu interior i que d'alguna manera continua obsessionada amb tot allò que marcava la seva vida quan era grossa.

“Fat” Monica, personatge de *Friends*, és també una adolescent grossa que apareix a la ficció mitjançant *flashbacks*. Tot i que apareix en pocs episodis, n’és suficient per veure quin és el tractament que es fa del greix: un tractament completament gordofòbic. Es presenta a Monica com una noia obsessionada amb el menjar, sense oportunitats amoroses, així com amb baixa autoestima i insegura. Tot i que no hi ha un arc de transformació gaire marcat, és perfectament reconeixible la discriminació, l’estigmatització i la burla que s’exerceix sobre el personatge, estant així la seva petita trama marcada en tot moment per la seva condició de dona grossa.

Tot seguit ens trobem a Kate, personatge principal de *This is us*. Kate és una dona d’uns quaranta anys que tot i haver estat grossa des de ben petita, es descobreix en un moment de la seva vida en què està obsessionada amb el seu pes i amb la idea d’aprimar-se. Intenta lidiar el seu problema d’inseguretats i baixa autoestima juntament amb els problemes familiars, així com amb la relació que inicia amb en Toby, un home que també pateix de sobrepès. Així doncs, tot i que sí que viu experiències allunyades del fet de ser grossa, i se’ns permet veure-la des de diferents perspectives i situacions, es podria dir que la seva trama està totalment marcada pel seu pes corporal.

Per últim, ens trobem amb el personatge de Rae, protagonista de la sèrie adolescent *My mad fat diary*. La sèrie està narrada per Rae en primera persona, qui explica a través del seu diari com les diferents vivències de l’adolescència es troben marcades pels seus problemes amb el menjar, així com pels diversos problemes mentals que se’n deriven de la seva baixa autoestima. Així doncs, l’arc de transformació d’aquest personatge es troba marcat en tot moment pel seu pes, sent aquest l’element principal que serveix de fil conductor durant tota la sèrie.

És així com totes aquestes sèries ens presenten diferents històries que, tot i que no totes estan marcades per la discriminació o narrades des d’una perspectiva gordofòbica, ens presenten personatges grosses en les quals el motiu principal de la seva presència a la història és que és grossa, convertint aquest fet en el focus de la seva trama i del seu arc de transformació.

6.7 Paper que desenvolupa la dona grossa

El 20% de les personatges analitzades interpreten papers purament còmics, el 40% papers dramàtics, i l’altre 40% restant són personatges que barregen la comèdia i el drama entre les seves qualitats. De l’últim 40% cal dir que les personatges en qüestió no són còmiques en el sentit que siguin elles l’objecte de riure sinó que són les situacions que generen o en les quals es troben embolicades les quals es poden considerar còmiques i generen el riure de l’espectador.

En relació amb el que especificaven Fikkan i Rothblum (2012) respecte que les dones grosses sovint eren personatges còmics, objecte de bromes o complements per a personatges més primes, de les deu dones grosses que conformen la mostra, el 50% s'emmarquen en algun d'aquests grups (només tenint en compte com a personatges còmics els que ho són en essència). A més, les mateixes autores també explicaven com les dones grosses tenien menys probabilitats d'interpretar papers en els quals fossin objecte d'interès romàntic, amb un lleuger 10% segons Greenberg et al. (2003). En referència a aquestes dades, es troba un gran contrast amb els resultats de la present anàlisi: el 70% de les dones grosses analitzades protagonitzen en algun moment una situació romàntica – tot i que d'aquestes 7 relacions amoroses, 5 d'elles tenen el pes de la dona com un dels trets més importants de la relació-, i el 100% presenta desig sexual o romàntic per una persona del sexe contrari.

Finalment, Greenberg et al. (2003) també assenyalaven que les personatges grosses femenines tenen més probabilitats de pertànyer a grups minoritaris ètnics, ser dones casades, aturades i tenir més edat de la que realment té l'actriu que l'interpreta. Per últim afirmaven que la majoria d'aquestes són inactives o passives pel que fa als seus rols a la narrativa i tenen també “menys probabilitats d'ajudar amb les tasques, de demostrar afecte físic, de tenir una cita i de tenir sexe. A més, era més probable, que se les veiés menjant” (p.1347). Els resultats obtinguts a aquesta anàlisi quantitativa disten d'aquestes afirmacions, ja que l'única afirmació que sí que sembla que continua sent recurrent en la representació de dones grosses a la ficció és que tenen més probabilitats de protagonitzar escenes menjant que les seves homònimes primes.

6.8 Estereotips gordofòbics

Per tal d'especificar quins són els estereotips gordofòbics assignats a les dones grosses ens hem basat en el definit per Robinson, Bacon i O'Reilly l'any 1993. Aquests descriuen que les persones grosses són considerades indisciplinades, inactives, poc atractives, que els hi agrada menjar en excés, sense autocontrol ni força de voluntat i poc productius. A més també van detectar que se'ls adjudiquen atributs com la baixa autoestima, la inseguretat o la depressió.

Les dades obtingudes han estat variades però gaire reveladores. Començant de menor a major, primerament ens trobem amb Sookie, la dona grossa de la ficció *Gilmore Girls*, a la qual no se li atribueix cap d'aquests estereotips discriminatoris. Seguidament, ens trobem amb les personatges de les sèries *Insecure* i *Els Bridgerton*, a les quals tan sols se les descriu amb un

dels adjectius de la llista abans esmentada. Per continuar, a una de les dones grosses analitzades se li assignen tres estereotips, concretament a la protagonista de *Girls*, i a tres altres personatges se'ls assignen quatre d'aquestes característiques – les personatges d'*Euphoria*, *Shrill* i *This is us* -. Per últim, ja amb un nombre de característiques elevat ens trobem a la personatge de la sèrie *My mad fat diary*, amb un total de set dels deu estereotips esmentats, i finalment a *Patty* d'*Insatiable* i a *Monica* de la sèrie *Friends*, les dones grosses a les quals se'ls assignen el major nombre de característiques gordofòbiques, amb un total de vuit sobre deu (veure Fig. 10.12).

Pel que fa als estereotips abans esmentats, tal com es pot veure a la Fig 10.13 els més comuns són la baixa autoestima i la inseguretat, compartits per set de les deu personatges grosses analitzades. El fet que aquestes dues característiques estiguin presents al 70% de les representacions grosses promouen la creença que tota dona que s'allunya del cànon ideal de bellesa està insatisfeta amb el seu cos, generant-li així una sèrie de problemes psicològics i emocionals que deriven en la seva infelicitat. La segona característica més recurrent és la de la inactivitat, sent compartida per un total de cinc personatges. Aquest estereotip presenta les dones grosses com a incapaces de realitzar qualsevol esforç físic com a conseqüència d'un pes allunyat de l'estàndard prim, així a més, s'aconsegueix allunyar a aquest col·lectiu de la idea d'una vida saludable. A aquest estigma se li suma el de menjar en excés – compartit per un total de quatre personatges – i sense cap tipus d'autocontrol ni força de voluntat – característiques assignades a tres i dues dones grosses respectivament -. Així doncs, segons les creences socials, la combinació d'aquestes característiques desemboca en un estat físic considerat com a poc atractiu, tal com passa amb quatre de les dones, les quals es presenten com a indesitjables sexualment. Seguidament, l'estereotip que les defineix com a indisciplinades s'ha assignat al 30% de les dones grosses que conformen la mostra d'estudi, mentre que els estereotips de la depressió i la poca productivitat han estat assignats tan sols a una personatge respectivament.

En conclusió, fent un últim recull de les dades esmentades, la mitjana d'estereotips gordofòbics assignats a les personatges grosses analitzades és de quatre. Tot i que aquestes dades poden semblar positives, cal recordar que cada vegada s'assigna a una dona grossa algun dels estereotips esmentats es legitima la seva discriminació i es contribueix a la seva estigmatització, de manera que tot i que la ficció pugui ser positiva amb el greix, continua contribuint en cert nivell a la generació d'idees i la construcció d'imatges concretes sobre la vida i el caràcter de les persones que integren aquest col·lectiu.

7. Anàlisi qualitativa

Una vegada elaborada l'anàlisi quantitativa, i tal com ja es va esmentar a la metodologia del present treball, es procedeix a realitzar l'anàlisi qualitativa, una anàlisi molt més profunda i exhaustiva on s'observaran i s'examinaran els trets, els comportaments i el mode en què es representen i retraten les personatges grosses del repartiment de les sèries seleccionades.

Aquesta anàlisi estarà dividida en dos blocs diferenciats: un primer bloc on s'examinarà una sèrie gordofòbica o amb trets reconeixiblement discriminatoris, i, d'altra banda, un segon bloc on s'aprofundirà en una altra producció diferent valorada com a positiva amb el greix. Aquesta selecció ha estat determinada per dos factors, el primer han estat els resultats obtinguts de l'anàlisi quantitativa, on s'han pogut veure des d'un punt de vista més ampli els primers indicis de quin és el tipus de tractament que es fa del greix per part de cadascuna de les produccions, i seguidament, la pròpia observació en deteniment de la ficció seriada, ja que tot i que segons les dades obtingudes les sèries menys gordofòbiques serien *Gilmore Girls* i *Insecure*, donat que les respectives personatges grosses són personatges secundàries, no s'han detectat el suficient nombre d'interaccions o d'aparicions significatives per a poder respondre i desenvolupar les preguntes plantejades per la realització d'aquesta anàlisi qualitativa amb la suficient informació, de manera que els resultats obtinguts no serien prou extensos ni demostratius.

Així doncs, les sèries finalment seleccionades han estat, pel bloc gordofòbic, *Insatiable*, i pel bloc positiu amb el greix, *Shrill*, pel fet que, a més, ambdues són ficcions contemporànies.

7.1 Bloc 1: Gordofòbia

Insatiable és la sèrie seleccionada per ser analitzada en aquest primer bloc. A manera d'introduir la ficció, es farà un petit repàs per les dades extretes de l'anàlisi quantitativa que siguin més rellevants i que hagin contribuït d'una manera decisiva a l'elecció feta finalment.

Insatiable, és una de les sèries més actuals, emesa entre el 2018 i el 2019. Aquesta primera dada ja ens mostra que les representacions discriminatòries amb el greix no són cosa del passat, sinó que encara estan molt presents avui dia. Aquesta sèrie és una de les que més estereotips gordofòbics assigna a la seva personatge grossa, amb vuit qualitats gordofòbiques.

Patty és la protagonista i les seves trames giren entorn el seu pes i la seva actitud envers aquest. És una dona grossa que ha de travessar la seva adolescència lidiant amb el fet de no tenir un cos normatiu, tret que li genera baixa autoestima i inseguretat, també conseqüència de la gran quantitat de comentaris vexatoris que rep per part de la resta de personatges. A més, és una de les dues dones de la mostra que porta *fat suit*, un dels elements, que més gordofòbia suscita, ja que constitueix un element de violència simbòlica contra les dones del col·lectiu.

7.1.1 Categoria física

7.1.1.1 Aspecte físic de la dona grossa

L'aspecte físic i la manera de presentar-se als altres de Patty és de vital importància donat que hi ha un canvi significatiu pel que fa a la roba que porta o la manera de pentinar-se i maquillar-se una vegada aconseguix aprimar-se.

Mentre Patty duu el *fat suit* és habitual veure-la vestida amb colors bastant neutres i apagats com el gris, el marró, el negre o inclús algun color granat fosc. A més, tot i que no és usual veure-la amb roba molt ampla, sí que la veiem vestint bastants jerseis, dessuadores o xandalls, que en algunes ocasions en comptes de dissimular el gruix del seu estómac aconseguixen ressaltar-ho encara més mitjançant la utilització d'estampats amb línies horitzontals o amb pràctiques com la col·locació de la samarreta per dins del pantaló. Aquesta roba no dissimula la seva forma corporal, com si la mateixa producció tingués la intenció de remarcar en tot moment la seva condició de grossa, ja que lluny d'utilitzar roba ajustada amb la intenció de mostrar-la com una dona empoderada que tot i no encaixar en l'ideal de bellesa decideix vestir-se amb la mateixa roba que les seves homònimes primes i no amagar la seva corporalitat, aconseguixen que la mirada de l'espectador es dirigeixi de manera constant cap al seu estómac. Aquesta imatge que s'aconsegueix transmetre a l'espectador a través de la roba que fa servir la personatge quan és grossa és molt diferent de la que es comunica quan és prima.

La primera vegada que veiem a Patty ja sense el *fat suit* és a través d'una càmera lenta que ens permet veure-la detingudament i per primera vegada ben pentinada i clarament maquillada, amb uns llavis pintats de color fúcsia que combinen amb el vestit curt i de color rosa clar que vesteix. Aquest vestit estampat amb una mena d'encaix, incorpora un escot en forma de "V" que remarca i emfatitza els seus pits, i una forma que se cenyeix a la seva cintura. Tot això, acompanyat d'uns tacons alts i unes arracades de cercol, es converteix en la mostra clara del

contrast amb què es mostra la mateixa personatge quan és grossa a quan és prima. Seguidament, ja al llarg de tota la sèrie, continuem veient a Patty vestint faldilles i vestits curts, samarretes més entallades, pantalons també entallats i curts, escots pronunciats i colors vius.

L'aspecte físic i el que transmet amb aquest, però, no depèn únicament de la roba que vesteix, sinó també d'altres factors com el maquillatge i el cabell. S'ha detectat a més, que la presentació de la dona grossa en aquests dos aspectes va molt lligada a com es sent envers la seva condició física i com ho transmet a través de la seva actitud i la seva gestualitat.

La protagonista d'Insatiable, s'exposa en tot moment com una noia tímida, insegura i que no se sent a gust amb si mateixa i el seu pes. Aquest comportament l'expressa d'una manera física a través de la no utilització de maquillatge, i un cabell que tot i estar ben pentinat, no denota la mateixa cura i dedicació que quan és prima. A més cal dir que, cada vegada que durant la sèrie pateix alguna recaiguda amb el menjar, sempre se la torna a mostrar de manera descurada.

Així doncs, tot i que no se la presenta com una dona grossera, sí que es transmet la imatge de dona grossa descuidada amb si mateixa i la seva imatge personal, ja que mentre és grossa no presenta una gran cura pel que fa a la vestimenta que utilitza ni al cabell i el maquillatge que porta, ambdós bastant descuidats. En definitiva, pel que fa a aquests dos estereotips, Patty és mostrada físicament indisciplinada i descuidada, però no fa ús de gestualitats grosseres.

Com a conclusió del present apartat cal fixar-se en la ja comentada diferència pel que fa a l'aspecte físic de la dona quan és grossa en contraposició a quan és prima. Tenint en compte que la roba és una influència socialitzadora que contribueix a la sexualització i la objectivització de les dones (Goodin, Van Denburg, Murnen, Smolak, 2011), és molt important veure aquest canvi com el que és: un mostra més de l'estereotip gordofòbic que assenyala les dones grosses com a sexualment indesitjables des del punt de vista heteronormatiu i patriarcal. El fet que una vegada la personatge s'aprima aconsegueix per fi l'aprovació i la desitjada relació romàntica amb l'home del qual estava enamorada des que era grossa, demostra com la roba és també un agent sexualitzador, ja que el vestuari que utilitza una vegada s'aprima gairebé sempre té característiques associades a la sexualitat com l'escot o la curta llargària de les faldilles o els vestits que utilitza. Així doncs, es promou la idea que les dones hem de veure el nostre cos com a objectes per ser avaluats d'acord amb els estàndards prims d'atractiu.

A més, el fet d'utilitzar roba amb colors neutres i ampla, promou la idea que el greix és quelcom que s'ha d'amagar i del qual ens hem d'averkonyir. Així, Insatiable ensenya un cop més a la

societat que les dones grosses no poden vestir d'una manera atractiva i, per tant, ser-ho de cara als altres i sobretot, de cara a si mateixes. Finalment, la descurada presentació que fa de si mateixa a través d'elements com el maquillatge o el pentinat, constitueix una nova representació de l'estereotip de dona grossa com a mandrosa i descuidada, allunyant-la una vegada més del supòsit d'atractiu i desitjabilitat sexual.

7.1.1.2 Les referències constants al pes de la dona

Les referències al pes de la dona grossa, són constants al llarg de tota la ficció, i en molts casos es donen en forma de burla o comentari vexatori. Insatiable està plena de comentaris que fan referència als tres motius mencionats per Ganz (2012) que s'adjudiquen de manera recurrent a les persones grosses: el greix com a conseqüència d'una ingesta excessiva d'aliments, el greix com a resultat de la manca d'exercici físic i per últim el greix com a poc atractiu.

Patty rep comentaris gordofòbics durant l'època en què era grossa i vestia el *fat suit* i també quan s'aprima, recordant-li així el seu passat corporal.

En el primer minut de la sèrie ja es veu com li col·loquen a la taquilla una imatge d'un porc amb la seva cara mentre es riuen i es burlen d'ella. Dos minuts més tard s'escolta com una companya de classe li diu "quina pudor de bacó" durant la classe de gimnàstica. De fet, Dixie, una de les seves companyes, reconeix que sobrenomenava Patty com "porki, gordiflauta, zampabollos o barriguitas, bola de sebo o lluitadora de sumo". Tots aquests adjectius fan referència al seu pes, com si aquest fos l'únic tret important i reconeixible.

A més, la sèrie està plena de referències constants al "gluttonous fat myth"³. Al primer capítol, per exemple, quan el vagabund que li pega el cop de puny se li apropa, li diu que li doni la xocolatina que s'està menjant, que a ella ja no li fa falta perquè ja és grossa. Més endavant, Patty s'ofereix a ajudar en Bob, comprant-li alguna de les xocolatines que ven la seva dona per recaptar fons i quan Bob la mira desconfiat, ella li promet que no se les menjarà. Tres exemples més serien quan el pare de Nonnie, li confessa que ella és com una filla per ell, i que gràcies a ella també ha guanyat un fill, el repartidor de pizzes; quan Bob diu que si hi ha alguna cosa que agradi més a Patty a part d'un bufet és la venjança; o quan explica que és impossible que hagi matat a Roxy perquè si no s'hauria menjat també totes les pastes que hi havia al seu camerino. Patty narra que abans de ser prima era més donada a les quesadilles que als asseguts, fent referència al mite del gros golafre i al mite del greix com a conseqüència de la falta d'exercici

³ El *gluttonous fat myth* és el mite que adjudica el fet de menjar en excés com un motiu per ser grossa.

físic. Aquest últim mite, també apareix quan Brick afirma que va saber que Patty no era gaire esportista quan a tercer els van fer córrer els 50 metres llisos i ella va travessar la meta a sisè. L'últim mite de Ganz (2012), el del greix com a poc atractiu, també està present entre els comentaris gordofòbics que rep Patty al llarg de la sèrie. La seva mare, per exemple, li diu que deu ser molt dur veure's a si mateixa d'aquesta manera (sent grossa) tenint una mare canó, referint-se al fet que ella sí que té experiències sexuals i la seva filla no pel fet de ser grossa.

Patty, és en moltes ocasions la que exerceix aquesta violència verbal sobre si mateixa, dient-se "Patty la grossa" o dient que l'únic que la representa és "estar grossa i després deixar d'estar-ho". Altres comentaris com que comprar-se un vestit de color blanc pot fer-la semblar grossa, o quan diu que a en Brick li agrada més Magnolia que ella per l'única cosa que ella no té, que està més prima que ella, són altres exemples de la manera en què Patty concep la idea de ser grossa: com un càstig, i com l'única característica que la defineix com a persona.

En definitiva, la presència de la dona grossa comporta una gran quantitat de missatges gordofòbics que marquen en tot moment les seves trames i que traspassen la pantalla. A més, donat que hi ha una transformació corporal, es pren aquesta primesa normativa com un èxit i una salvació. Quan Patty li demana a la seva mare inscriure's en el concurs de bellesa, aquesta li respon: "t'has aprimat, has guanyat el cas, és suficient" com si amb el fet de ser prima ja hagués aconseguit tot allò important i hagués d'estar satisfeta. Aquesta idea també es reproduïx clarament quan, el vagabund que li va pegar -i pel qual es va aprimar degut que va haver d'estar-se només ingerint líquids -, li diu que hauria d'estar agraïda, ja que gràcies a ell per fi està prima.

7.1.2 Categoria social

7.1.2.1 Funcions narratives, paper i rol que desenvolupa la dona grossa

Patty és la protagonista de la història i moltes de les trames que s'hi donen giren al seu voltant. *Insatiable*, és una comèdia, un drama, una sàtira i una sèrie de suspens. Així doncs, intenta ser totes aquestes coses a la vegada, però no és cap d'aquestes en essència. En conseqüència, definir el personatge de Patty com alguna cosa en concret es presenta com quelcom complex, tot i que es podria dir que és un personatge còmic i dramàtic al mateix temps. Patty, però, no genera un riure espontani i natural sinó que aquest és causat per la sàtira, l'humor en moltes ocasions negre i la incredulitat que emulen moltes de les situacions en les quals es veu embolicada i a les quals s'enfronta en el camí cap a la consecució del seu objectiu: aconseguir la primesa

normativa desitjada per guanyar els concursos de bellesa i venjar-se així de tot aquell que es ficava amb ella quan era grossa.

Els estereotips gordofòbics que Patty representa suposen en moltes ocasions els motius de riure o de burla. Són la base del caràcter còmic de la personatge. Així doncs, la seva funció còmica serveix per subratllar la seva forma física i els entrebancs que troba en la quotidianitat a conseqüència del seu greix, així com el fracàs per no obtenir la primesa desitjada.

Pel que fa a l'encasellament de la personatge i les experiències vitals que se li permet viure, Patty es troba emmarcada en les típiques representacions de dona grossa que estem acostumats a veure a la indústria, ja que compleix el ja esmentat per Fikkan i Rothblum l'any 2012 respecte que les personatges femenines grosses són sovint personatges còmics o objecte de burles.

El fet que els personatges femenins grossos no són de manera freqüent objectes d'interès romàntic és una realitat, i Patty és un gran exemple, ja que es veu rebutjada i ridiculitzada pel noi que li agrada quan és grossa i finalment acaba tenint una relació amb ell una vegada s'aprima. És així com la dona grossa es veu tancada una vegada més a experiències vitals com el sexe o l'amor i se la condemna a viure una vida basada en el rebuig, la discriminació i la burla. L'aventura, per la seva banda, és una porta que s'obre a la vida de Patty, però que no comença fins que s'aprima. Abans d'això, era la típica noia grossa que no tenia més que una amiga i que es passava els dies tirada al sofà mentre menjava, com si la vida dels grossos no fos res més que lamentar-se i redimir-se davant les circumstàncies que se'n deriven de la seva corporalitat. És per això, que la millor venjança que Patty hagués pogut exercir hauria sigut estimar-se a si mateixa i presentar-se orgullosa davant els altres en comptes de convertir-se en una persona que decideix retornar tot el mal que li van fer i presentar-ho com a acceptable perquè ha sofrit la major de les tragèdies d'una adolescent: ser grossa en un món de prims.

En definitiva, a *Insatiable*, l'espectador troba una vegada més, una personatge grossa emmarcada als estereotips recurrents i tancada a tota experiència que no tingui a veure en algun punt amb la seva corporalitat. Una personatge que genera el riure a través del seu greix i de la seva condició de grossa i que no té més opcions que acceptar el rebuig al qual es veu sotmesa de manera diària i redimir-se davant les situacions gordofòbiques que li toca viure.

7.1.2.2 Estereotips gordofòbics

Tal com ja s'ha comentat anteriorment, Patty és una dona grossa marcada per una representació estereotipada, i en conseqüència, gordofòbica.

En el cas de Patty, dins dels deu primers minuts de l'episodi pilot, ja es mostren tots els estereotips d'una noia grossa: la veiem sent assetjada pels seus companys d'institut, desmaiant-se a la classe de gimnàstica per no haver menjat durant dies, sent rebutjada pel noi que li agrada, i asseguda al sofà amb la seva "única amiga" mentre menja tota mena de menjar porqueria i narra en veu en off què està "a casa omplint un altre forat", mentre fa referència a la seva falta de relacions sexuals. Així doncs, no es dona ni tan sols l'oportunitat a l'espectador d'imaginar-se-la sent altra cosa que no sigui la típica grossa que només fa coses de grosses.

Passant ja a analitzar la personatge estereotip a estereotip, els primers amb els quals ens topem són el de la indisciplina i la poca productivitat. Pel que fa a la indisciplina, tot i que no es presenta a Patty com una noia bruta, mal educada o mal parlada, sí que se la mostra com una adolescent a la qual li costa acatar les normes, que no sap controlar els seus impulsos o que li costa concloure els seus objectius d'una manera mental i físicament sana. Així doncs, se la podria descriure com una noia obsessiva, sense autocontrol i inclús narcisista, ja que busca ser sempre el centre d'atenció i no és capaç de controlar els seus desitjos, com li succeeix amb el menjar o amb l'animadversió que sent per alguns personatges com Roxy o Cristiano. Pel que fa al segon estereotip, Patty és mostrada com a poc productiva en el moment en què es mostra com en el seu temps lliure es passa les hores asseguda al sofà veient pel·lícules i menjant en comptes de dur a terme altres activitats amb les quals faci un ús més profitós del temps.

Un altre estereotip recurrent entre les personatges grosses és el de la inactivitat. Durant el transcurs de la sèrie, veiem escenes o referències en les quals es dona a entendre a l'espectador que Patty no és gaire esportista, ja que tot i que la veiem fent activitat física en diverses ocasions, la majoria d'aquestes es donen quan és prima. L'única vegada que veiem a Patty sent grossa i fent esport és a l'episodi pilot durant la classe de gimnàstica, i de fet, no s'arriba a veure-la corrent en cap moment, ja que al tercer pas es desmaia. És quan s'aprima i s'obsessiona amb la idea de guanyar els concursos de bellesa, quan s'obsessiona també amb fer exercici físic per així cremar ràpidament les calories que ingereix quan li venen moments d'ansietat.

El següent estereotip és el del poc atractiu, del qual es deriva una vida sexual i amorosa pobra. Patty viu el rebuig d'aquell que li agrada i reconeix en diverses ocasions la seva manca de relacions romàntiques i la preocupació que això li genera. De fet, Patty narra que durant anys li havia semblat igual d'impossible perdre pes com perdre la virginitat, i reconeix que s'havia passat "mitja vida pensant que estava condemnada a ser grossa, a tenir mala sort i a estar sola", ja que "ningú es mor per portar a "l'empollona" al ball". Aquesta pressió social per tenir relacions des de joves és molt més accentuada per a les dones grosses, perquè es vincula en tot moment aquesta manca d'amor amb la seva corporalitat, presentant-les així com a indesitjables.

Seguidament, ens trobem amb els estereotips més recurrents: el de la baixa autoestima i la inseguretat. A Patty aquests sentiments són molt obvis, ja que reconeix en diverses ocasions no estimar-se a si mateixa. De fet, al primer episodi diu que ha estat tota la vida odiant el seu cos i s'il·lusiona quan Bob li diu "guapa" mentre es lamenta perquè cap home s'ho havia dit abans. La protagonista d'Insatiable es passa tota la sèrie obsessionada amb la idea de ser prima i guapa i que els altres la reconeixin com a tal. Aquesta obsessió es veu a més reforçada en tot moment pel Bob, qui arriba a dir-li que "ser prima és màgic" i que mai tornarà a ser "Patty la grossa". Patty reconeix que quan es mira al mirall tan sols és capaç de veure els seus defectes i que quan veu fotografies d'altres noies en biquini pensa que tant de bo estigués ella així de prima i que hauria de perdre 45 quilograms més abans de posar-se un biquini davant d'altres persones. Patty exerceix a més violència verbal envers si mateixa quan diu que està "grossa, fastigosa i horrible" i que tan sols vol saber què se sent sent guapa.

Per últim, el fet de menjar en excés, sense autocontrol i sense força de voluntat per deixar-ho, són els tres últims estereotips que s'assignen habitualment a les dones grosses.

A Patty se la mostra obsessionada amb el menjar i de fet afirma que "menjar "a lo bèstia" és el seu taló d'aquil·les". La dona grossa utilitza el menjar com a teràpia davant totes les situacions adverses a les quals s'enfronta i sempre que menja, ho fa sense control i en excés, arribant a menjar-se inclús un munt de pastes plenes de sabó, o afirmant que el seu lloc segur és una competició de menjar una caixa de cigales en el menor temps possible. Així, tot i que sí que mostra certa força de voluntat en alguns moments per deixar de menjar, sempre ho fa amb el pretext d'aconseguir la primesa desitjada i, per tant, l'acceptació per part de la societat.

7.1.2.3 Relacions interpersonals

7.1.2.3.1 Relacions familiars

La influència del nucli familiar en la creació de la psicologia, les emocions i la personalitat de la personatge és significativa.

L'única persona que té Patty és la seva mare, una dona alcohòlica amb la qual no té precisament una bona relació donat que no contribueix al benestar de la seva filla. Angie sap el sentiment de rebuig que sent Patty pel seu propi cos, i en canvi de donar-li el suport que la seva filla necessita per aprendre a estimar-se a si mateixa, li diu frases com que deu ser molt dur veure's grossa tenint una mare canó i reconeix davant tercers el sentiment de possessió que té Patty amb el menjar. Angie a més, l'abandona en diverses ocasions, i moltes d'aquestes són situacions en què qualsevol adolescent necessitaria el suport de la seva mare, moments en què Patty no se sent bé o que simplement són importants per a ella. Així doncs, la falta d'afecte per part de la seva mare i la inexistència d'un pare que la guiï i li ensenyi a estimar-se poden ser alguns dels motius, tal com reconeix Angie, que hagin fet que Patty recorris al menjar des de ben jove com a mètode de consol. Tot i això, sí que hi ha un moment al llarg de la sèrie que la mare fa un canvi i li diu a la seva filla que estarà amb ella quan la necessiti.

Així doncs, la relació familiar que estableix la dona grossa deixa patent com una bona situació familiar i el suport d'uns pares que t'estimen i no et jutgen poden contribuir al benestar de les filles, educant-les de manera s'estimin a si mateixes siguin com siguin.

7.1.2.3.2 Relacions d'amistat

Les amistats també són un factor molt important pel que fa al desenvolupament de la dona grossa i la manera en què es percep a si mateixa. La relació de Patty amb les seves amistats és complexa, ja que tot i que els comentaris que deixen anar no són per burlar-se d'ella, són comentaris que semblen positius i benintencionats, però que de vegades acaben contribuint a l'estigmatització del greix, i la idealització de la primesa com a sinònim de felicitat.

Patty compta durant la seva adolescència com a noia grossa amb una única amiga, Nonnie, qui és una bona amiga que l'acompanya i li dona suport en els seus pitjors moments. Nonnie era tal com diu Patty "la seva companya d'atracons", l'amiga que, per Patty, va menjar tanta xocolata

que es va cagar a sobre i després va conduir 15 kilòmetres en plena pedregada per comprar-li uns dònuts. Nonnie no qüestionava la manera en què Patty decidia viure la seva adolescència, sinó que tan sols l'acompanyava i li donava suport quan aquesta ho necessitava.

Cal dir, però, que contrasta la quantitat d'amics que té Patty quan és grossa respecte a quan és prima, ja que compta amb un major nombre d'amistats durant aquesta segona etapa.

Una vegada Patty s'aprima, apareix també a la seva vida en Bob, que tot i ser un adult, acaba convertint-se en un dels grans confidents de Patty i l'home que l'acompanya en tot moment. Nonnie i Bob, però, compleixen diferents funcions a la vida de Patty, la primera li dona suport i l'anima en els moments en què sembla no sentir-se a gust amb el seu cos al mateix temps que aporta una mica de seny a moltes de les situacions en què Patty es veu embolicada. Bob, per la seva banda, és qui l'acompanya en moltes de les seves bogeries i qui contribueix en moltes ocasions a l'obsessió de Patty per ser guapa i prima. L'advocat, en haver sigut gros també en el seu passat, és qui més entén Patty i l'anima dient-li que ella és un exemple per totes aquelles noies que, com ella, volen canviar des de dins i que és una pàgina en blanc, que ara que és prima pot ser l'exgrossa que es converteixi en allò que més desitgi. Aquests consells, tot i ser bons, serien millors si no anessin acompanyats en tot moment de la idea aquesta d'"exgrossa", com si la seva corporalitat fos quelcom que l'anés a acompanyar ja per la resta de la seva vida i com si el seu nou cos li pogués donar tot el que sempre ha desitjat, idealitzant així el cànon prim de bellesa. Tot i això, també hi ha moments en què en Bob és qui li diu que ha d'aprendre a parar i a controlar la seva ànsia per ser guapa i es preocupa quan Patty comença a tenir moments en què s'obsessiona amb la idea de perdre encara més pes.

En conclusió, podem veure com les amistats poden jugar un paper important en l'estigmatització, i com en moltes ocasions, els comentaris que poden anar amb bones intencions, acaben contribuint a la difusió d'idees que són discriminatòries amb el greix.

7.1.2.3.3 Relacions amb parelles sexuals o romàntiques

Per últim, ens trobem amb les relacions amb parelles sexuals o romàntiques, les quals poden ser en la majoria dels casos les que generen les experiències i situacions més discriminatòries. Ja al capítol pilot d'Insatiable veiem com Patty és refusada pel noi que li agrada quan aquesta li demana una cita per agrair-li que l'hagués ajudat, i ell li respon que si s'ha pensat que per ser

amable amb ella ell ja volia alguna cosa més. Patty reacciona malament i s'entristeix davant la negativa, ja que a més, es presenta com a obvi el motiu pel qual la rebutja: el seu pes.

El fet de perdre la virginitat també és una preocupació per Patty, ja que tal com hem comentat abans, declarava que li semblava impossible perdre-la mentre era grossa.

Una vegada s'aprima tot sembla canviar de manera radical. Patty passa de ser rebutjada a haver d'escollir entre dois nois diferents. De totes maneres, el seu passat com a dona grossa sembla que la persegueix, ja que Patty no pot deixar de preocupar-se pel seu cos tot i haver aconseguit per fi estar amb el noi que desitja.

En conclusió, Patty és un gran exemple d'una personatge grossa que pateix d'una representació que legitima totes les idees gordofòbiques pel que fa a les relacions sexo afectives, ja que constaten la idea que un home no és un bon mascle si està amb una dona grossa, i que una dona grossa no és atractiva a ulls dels homes i no té possibilitats de trobar una parella sexual o romàntica tret que aconsegueixi aprimar-se, moment en què el patriarcat marca que es converteixen en dones amb dret a ser estimades.

7.1.3 Categoria psicològica

7.1.3.1 Problemes emocionals o psicològics

El fet de patir problemes emocionals o psicològics és un dels estigmes més assignats a les dones amb sobrepès, sent els més recurrents la depressió, la baixa autoestima i la inseguretats.

Patty no mostra dificultats en reconèixer la seva baixa autoestima i el gran nombre d'inseguretats que li genera el seu cos. De fet, són aquestes inseguretats les que causen moltes de les trames de la sèrie i les que marquen el seu desenvolupament.

Patty reconeix l'odi que li ha professat el seu cos durant tota la seva adolescència i el màgic i poderós que li sembla ser prima. Aquesta idea que adjudica al greix característiques com el fracàs i la infelicitat i, en canvi, valors com, l'èxit i el triomf personal i social a l'assoliment del cos prim, és un retrat més de la poca estima i respecte que es té Patty a si mateixa.

En diverses ocasions podem veure a la protagonista de la sèrie de Netflix dient-se a si mateixa "Patty la grossa" i mirant-se al mirall mentre analitza cada part del seu cos i es queixa de la seva figura: el seu ventre no és prou pla, les seves cuixes no són prou primes i el seu cul és massa arromangat. Patty està obsessionada amb la idea de ser guapa i prima per aconseguir així l'aprovació de tot aquell que l'envolta, de manera que quan es troba envoltada de noies que

segons ella estan més primes, Patty treu totes les seves inseguretats a lluir. De fet, quan organitzen el rentatge de cotxes en roba de bany i Patty va a una botiga per comprar-se un biquini, la veiem asseguda al provador plorant mentre es diu a si mateixa que està grossa, que és fastigosa i horrible. Més tard, quan arriba el dia, Patty diu que no està disposada a fer-se cap fotografia, ja que la càmera engreixa i encara vol perdre més pes per considerar-se perfecta. Patty troba en els concursos de bellesa un motiu per intentar deixar de menjar de manera compulsiva, però també, un camí a través del qual aconseguir estimar-se a si mateixa, ja que tot i que pren una actitud una mica obsessiva amb la idea de guanyar, la protagonista d'Insatiable reconeix que tan sols guanyant la corona aconseguiria sentir-se per fi suficient. És també a causa dels concursos que Patty entra en una roda de menjar i fer exercici en la qual s'obsessiona cada vegada més amb la idea de perdre pes, ja que creu que així aconseguirà que la gent l'estimi.

Així doncs, Patty no té por en reconèixer les seves mancances ni en demanar ajuda per aprendre a sentir-se a gust amb el seu propi cos, de fet, sembla que Patty, després de tot el *fat-shaming* que pateix, tan sols busca ser acceptada i estimada. Per això intenta refugiar-se en Coralee quan se sent estimada per aquesta – quan ni tan sols ella mateixa s'estima – i per això diu que ella mateixa és l'única amiga que té quan es baralla amb en Bob. Patty creu que guanyant el concurs de bellesa s'acabaran els seus problemes, com si els trastorns alimentaris poguessin arreglar-se amb una corona i les inseguretats s'acabessin obtenint l'aprovació social, quan de fet, dependre de l'opinió dels altres per estimar-se a un mateix ja és per si un problema emocional.

És així com la sèrie de Netflix promou una autoestima basada en l'opinió de tercers en compte, d'en un treball personal i psicològic a través del qual aprenguem a estimar-nos amb les nostres virtuts i els nostres defectes. Insatiable suposa un model de representació gordofòbica en el qual es retrata a la dona grossa com a insegura i sense autoestima, una dona totalment vulnerable.

7.1.3.1 Relació amb el menjar

La protagonista d'Insatiable pateix un trastorn alimentari, ja que la seva relació amb el menjar és insaludable, possessiva i obsessiva.

A Patty la retraten com una noia a la qual li agrada molt menjar, i que sempre es refugia en el menjar porqueria. A més, menja aquests aliments de manera compulsiva i la majoria de vegades sense control, com si no hagués menjat durant mesos i no fos capaç de parar. En moltes

d'aquestes situacions, Patty menja amb les mans i acaba amb la cara tacada de menjar, com quan, tractant de menjar de manera saludable, acaba canviant unes clares d'ou per un iogurt, i més tard canviant el iogurt per una bossa de cereals que es menja sencera en menys d'un minut.

A *Insatiable* veiem situacions en què la protagonista adquireix una actitud de possessió respecte del seu menjar, en aquest cas, envers unes xocolatines. Això ho veiem al capítol pilot d'*Insatiable*, quan Patty es baralla amb el vagabund perquè aquest li intenta treure la xocolatina que s'està menjant com a consol quan en Brick la rebutja per primer cop.

Un altre tret característic de la relació de Patty amb el menjar és que gairebé sempre està pensant en menjar i sempre té gana. Patty utilitza el menjar per suportar les seves emocions, és la seva vàlvula d'escapament, allò que la controla i que utilitza com a teràpia davant tot allò que li succeeix. Tot i que és evident que Patty té un trastorn alimentari, aquesta no s'adona i ho reconeix fins a ben avançada la sèrie, moment en què intenta començar a canviar la seva conducta tot i que no d'una manera gaire saludable. Així doncs, sembla haver-hi un abans i un després una vegada es tracta la seva obsessió amb el menjar, com el que és, una malaltia.

Al capítol pilot d'*Insatiable*, Patty narra que ha sentit parlar de noies que creixen tenint una relació equilibrada amb el menjar i amb el seu cos, però que ella es va posar a dieta per primer cop amb tan sols vuit anys, que des que té memòria sempre ha estat morta de gana. De fet, com ja hem comentat, mentre Patty és grossa sempre apareix menjant grans quantitats de menjar no saludable sense cap tipus de problema ni remordiment, com quan pel seu aniversari es menja un pastís sencer. És una vegada s'aprima i es fica als concursos de bellesa quan comença a tenir sentiments trobats amb el menjar i es converteix en una obsessió, en allò en què es refugia quan es donen situacions en les quals s'estressa o no sap com actuar. A més, el fet de per fi haver aconseguit la primesa que tant desitjava fa que s'intenti reprimir a si mateixa cada cop que li donen ganes de menjar de la manera en què ho feia en el passat, de manera que acaba adoptant una mecànica en què sempre que menja s'acaba castigant a si mateixa.

Durant tota la primera temporada veiem diverses situacions on es retrata com és de tòxica la relació que manté Patty amb el menjar: com quan vol menjar-se una xocolatina quan està en un moment de tensió, però quan li dona la primera mossegada s'arrepenteix i para, o quan li porta en Bob uns dònuts dient que és "l'esmorzar delsampions" i en veure'n un li ve un record de

quan li feien bullying a l'escola. Quan en Bob la descobreix al concurs de menjar cigales intenta que pari fent-li veure que es comença per això, però que després se sentirà culpable i acabarà menjant-se una caixa de dònuts per sentir-se millor i quan s'adoni s'haurà inflat a menjar durant cinc vegades al dia. Bob li intenta fer veure que aquest no és el camí, que el menjar no pot ser el seu refugi si no sap controlar les seves emocions. Tot i això, Patty no aconsegueix que aquesta situació canviï, i quan se sent decebuda acaba recorrent de nou al menjar, ja que tan sols pot pensar en què més pot fer si no és atibar-se a menjar encara que després se senti buida per dins. A *Insatiable* es representa el menjar com allò que la guia i que sempre la salva de tots els seus neguits i problemes. Això queda clarament representat en dues situacions: quan Patty aconsegueix fugir del secret de la Stella Rose empastifant-se les nines en nata i també quan, mentre l'estan batejant, se li apareix un dònut com si fos déu i li diu què és la raó de la seva obsessió amb el menjar i amb els nois i que ha de ser egoista i pensar únicament en si mateixa.

Tot i això, és al primer capítol de la segona temporada on es representa d'una manera molt més clara quina és la vertadera relació de Patty amb el menjar. Aquest capítol comença amb Patty i Bob al cotxe després d'haver comès diversos assassinats. Piren per comprar-se'n unes hamburgueses i Patty comença a menjar-se-les de manera compulsiva. Bob li diu que mengi tranquil·la que li assentarà malament, però Patty respon que és igual el que mengi, que pensava que quan fossi prima la seva vida seria estupenda, però que tan sols s'havia convertit en una dona prima però assassina. Dies després, quan arriba el dia de la competició Miss Magic Jesus, Patty arriba al seu camerino i descobreix una cistella plena de pastes que es menja d'amagades d'en Bob. Quan Patty puja a l'escenari reconeix que està obsessionada, no per guanyar ni pels assassinats, sinó per les pastes, ja que tan sols quan menjava s'esvaïa tot el dolent que havia fet. Una vegada retorna al camerino, Bob li impedeix que continuï menjant, perquè li diu que tot i que a les pel·lícules sembli al revés, el menjar no soluciona els problemes. Patty li diu que és capaç de parar si vol, però que no pot parar de pensar en el menjar, i que tot i que sap que no ha de fer-ho sempre acaba rebentant i menjant fins que s'odia si mateixa. Bob li aconsella que vagi a un psicòleg i Patty respon tacant totes les pastes de sabó per demostrar-li en Bob que és capaç de parar de menjar quan vulgui. No sorprenentment, acaba menjant-se-les tot i tenir sabó per sobre i reconeix que no era el primer cop que ho feia, que se sent fastigosa i que tan sols sent el sabor de la vergonya. Patty admet que la seva relació amb el menjar és un complet desastre i que s'odia a si mateixa. Segons ella, la corona era l'únic que la podia fer passar

pàgina, ja que no hi havia suficients brioixos per fer-li oblidar tot el que sentia. Finalment, acaba vomitant i dient-se a si mateixa que està malalta i que és una porca.

Un cop Patty reconeix tenir un trastorn alimentari, intenta canviar la seva actitud tot i que no sempre ho aconsegueix. Patty continua sentint que el menjar la crida, que li parla, que tot i que ella intenta menjar una única cullerada de crema de cacauet, quan deixa la cullera a l'aigüera, no és capaç de no tornar-la a agafar i continuar menjant. La protagonista d'Insatiable comença a anar a sessions de grup per tractar el seu comportament compulsiu amb el menjar, i, obsessionada amb la idea de guanyar el concurs de bellesa, entra en una mena de roda en què menja sense control, compta les calories que ha ingerit i s'envà al gimnàs durant hores fins que aconsegueix cremar aquestes calories. És a partir d'aquí que Patty comença novament a no menjar com és degut, ja que passa de menjar en excés, a menjar menys del que deuria, excusant-se en què aquest nou comportament no suposa cap problema, perquè per fi està aprimant-se. Comença a pensar que per agradar als altres l'últim que ha de fer és menjar, i per això comença a comptar les calories que aquests suposen i a passar-se hores al gimnàs intentant cremar-les. Patty pren aquesta actitud amb l'objectiu de guanyar el concurs, de manera que quan finalment acaba perdent, decideix tornar a casa amb una bossa plena de menjar porqueria per farcir-se. Patty continua durant un temps tenint alts i baixos i passant de voler menjar sense control a tota hora a no pensar tan sols en menjar, fins que finalment reconeix que els concursos de bellesa fan que hagi d'amagar tots els seus complexos i fingir ser una persona que no és.

Així doncs, a Patty se la retrata seguint la idea preconcebuda que una dona grossa ho és a conseqüència d'una ingesta insaludable i descontrolada d'aliments. A més, es pot veure clarament, com la mostren com una dona que tan sols menja aliments calòrics i que adquireix un alt grau de possessió envers el seu menjar. El trastorn alimentari de Patty es basa en l'obsessió i la necessitat pel menjar de manera constant i com a via per fugir dels problemes. Aquesta malaltia, però, es tracta en moltes ocasions d'una manera banal i no se li aporta la importància i la seriositat que es deuria, de manera que pot acabar prenent-se per part dels espectadors com quelcom normal, quan en realitat és un problema que s'ha de tractar i que Insatiable ho hauria d'haver tractat com a tal des del primer moment. Per acabar, sembla que a Insatiable volen transmetre la idea que una dona grossa, per molt que deixi de ser-ho, canvia per fora però no per dins.

7.1.3.2 Reacció envers comentaris gordofòbics

La reacció de la dona grossa envers els comentaris gordofòbics que li fan és important donat que ens dona una idea sobre com es pren la seva corporalitat. A més ens fa veure si és una dona forta que es defensa contra les discriminacions, o per contra, si es troba sota l'opressió del patriarcat i de la societat, i es resigna a acceptar la gordofòbia com quelcom normal i quotidià.

Els comentaris gordofòbics envers Patty quan és grossa són constants: des del ja comentat “quina pudor de bacó”, fins al moment en què una companya li treu de les mans el dònut que s'anava a menjar, i, en Patty demanar-li que s'ho retorni perquè té gana, ella respondre-li que així el seu cos començarà a menjar-se a si mateix. La reacció davant aquests insults és en tot moment el silenci. Patty no aconsegueix treure forces per defensar-se, tan sols és capaç de callar, posar-se trista i “fer-se petita” mentre intenta dissimular el mal que li fan.

Una vegada la seva corporalitat canvia, la seva actitud també ho fa, ja que tot i que continua sent una jove insegura i amb baixa autoestima, és ella mateixa la que en diverses ocasions fa comentaris, que tot i ser més suaus i no semblar gordofòbics a primera escolta, sí que ho són.

Alguns d'aquests comentaris podrien ser quan Patty diu que ser prima és màgic i que per primer cop sent que pot fer el que vulgui perquè el món és seu, o quan ella mateixa relata que quan era grossa en comptes de lluitar pels seus somnis se'ls menjava. Així doncs, durant aquesta segona etapa, tot i que Patty no pateix la discriminació per raó de pes per part de persones alienes, sí que escoltem comentaris discriminatoris que es diu ella mateixa, ja que Patty no es respecta ni es parla bé a si mateixa. L'únic moment remarcable en què Patty pateix de nou aquest rebuig és quan Stella Rose la segresta i li diu que sempre serà Patty la grossa, que aquest és el seu llegat. Stella li fa escriure una nota de suïcidi en la que li fa anotar que és una fracassada i que no es mereix viure. Li fa recrear una escena en la qual se suposa que Patty ha recorregut “a la seva única amiga” abans de treure's la vida, les xoco-saltxitxes. Quan això succeeix, Patty es posa trista a la vegada que s'enfada i es posa nerviosa. Intenta negar-se a si mateixa que això pugui ser possible mentre relata com aquesta és la història que li han explicat tota la seva vida. Això mostra com Patty segueix afectada per tot el *bullying* que li feien en el passat.

En conclusió, podem veure com Patty es veu afectada per la discriminació gordofòbica que pateix. Sembla que té tan interioritzat que ser grossa és sinònim d'una vida de fracàs i solitud que és ella mateixa la que es maltracta psicològicament. Això, però, és conseqüència d'una vida plena de rebuigs. És conseqüència de la por a tornar a experimentar-ho. Por a tornar a ser grossa.

7.2 Bloc 2: Respectuòs amb el greix

La ficció que s'analitzarà en el present bloc és *Shrill*. Tal com s'ha fet al primer bloc, es farà un repàs sobre les dades més significatives que han contribuït a la selecció final d'aquesta sèrie.

Shrill ha estat emesa entre el 2019 i el 2021, de manera que ens permet veure una altra versió contemporània del tractament del greix, així com quina ha estat l'evolució d'aquest i si actualment, i tenint en compte la creixent conscienciació envers la gordofòbia per part de la societat, aquesta es tracta d'una manera positiva i en cas afirmatiu, quines pràctiques fan que així sigui. A més, els estereotips assignats a Annie són molt reduïts, quatre concretament.

A *Shrill* veiem com la protagonista es troba de manera diària amb diferents situacions d'opressió degut al seu greix. Això, juntament amb diferents experiències com el tracte del greix com un problema de salut, els insults a causa del seu pes, les relacions romàntiques tòxiques o la gordofòbia a les relacions familiars i professionals, contribueix a una representació multidimensional de l'experiència que comporta ser una dona grossa. *Shrill* mostra a través d'Annie aquelles problemàtiques socials envers el greix que des de sempre s'han ignorat al mateix temps que no redueix les experiències vitals de la seva protagonista.

7.2.1 Categoria física

7.2.1.1 Aspecte físic de la dona grossa

L'estil de roba amb què es vesteix Annie és molt marcat i no canvia en cap moment al llarg de tota la sèrie. En la gran majoria de les seves aparicions vesteix diferents vestits que segueixen un mateix patró: màniga curta, sense cap tipus d'escot, per sobre dels genolls i amb una forma que es cenyeix sota els pits per quedar ampla en la resta del cos. Els colors i estampats d'aquests vestits són molt variats, des de colors neutres com el negre, el marró o el blau marí, fins al rosa pal, el vermell o el malva combinats amb estampats de diferents tipologies.

També és comú veure-la vestint samarretes amples de màniga curta, sense escot i estampades amb línies horitzontals en diferents colors, combinades amb uns texans cenyits al cos i una jaqueta texana o de cuir negre. També combina en algunes ocasions bruses amb vestits amples per sobre d'aquestes. En aquest dos cassos, quan porta aquest altre estil de roba, els colors acostumen a ser més neutres, abundant així els blancs, els negres i els blaus.

Pel que fa al cabell, aquest sempre el porta cuidat i ben pentinat però d'una manera molt natural, sempre amb el cabell solt i ondulat. Per últim, el maquillatge que utilitza és escàs i molt natural.

Les poques ocasions en què aquest estil tan marcat canvia és quan acudeix a festes, moments en què, tot i que compartint certs patrons com la màniga curta o el poc escot, vesteix roba més extravagant. Alguns exemples poden ser el vestit ple de colors i amb teixit de lluentons que porta a una exposició, el vestit groc amb volants que porta a una festa, o per últim, el més diferent de tots, el conjunt format per un *top* rosa amb cors de color vermell als mugrons que ressalten molt els seus pits, combinat amb una faldilla curta, negra i bastant ajustada als malucs. En totes aquestes ocasions Annie porta un maquillatge més marcat i un pentinat més elaborat. Amb tot això podem deduir en certa manera com és Annie i quina és la manera en què vol que els altres la vegin. Tot i que en diverses ocasions denuncia el fet que és molt difícil trobar roba bonica i estilosa per a dones grosses, ja que segons ella tot és com “una gran bossa d’Indiana de Walmart”, veiem com és en certa manera una dona reservada que tot i anar aconseguint amb el temps una major seguretat en si mateixa, no vol mostrar als altres en gran mesura el seu cos. De fet, quan vesteix el *top* que ressalta els seus pits, ella declara que sent que l’arrestaran per la quantitat de pits que està ensenyant. Això sumat al fet que sempre oculta els seus pits i les seves espatlles, ens fa veure com té certs complexos que intenta ocultar o dissimular.

En conclusió, veiem com, en comparació amb Patty, la protagonista de *Shrill* és una mica més atrevida a l’hora de vestir-se i no porta tan sols roba de colors neutres que amaguin la seva corporalitat, sinó que també s’atreveix a dur roba en colors vius que criden l’atenció i que remarquen la seva forma corporal. Tot i que podem veure com Annie és una dona reservada a l’hora de vestir, es denota que no ho fa com a conseqüència d’uns complexos gaire arrelats, sinó més bé, per una qüestió de personalitat o comoditat.

7.2.1.2 Les referències constants al pes de la dona

En el cas d’Annie, les situacions en què el seu pes és protagonista són constants i diversos. Annie reconeix que sap el que és ser jutjada per les aparences, i és que ja al capítol pilot s’enfronta al primer comportament gordofòbic: en entrar a una cafeteria es troba amb una entrenadora que li diu que hauria de començar a fer exercici per tal de ser més guapa i així deixar sortir la dona prima que porta dins i aconseguir la felicitat. Dies més tard la mateixa entrenadora li diu que no es pot conformar amb el seu cos, i que s’ho deu a si mateixa. Annie farta de la seva actitud gordofòbica la insulta i l’entrenadora li respon que tan sols intentava ajudar-la i li diu “gossa grossa”. Aquesta, però, no és l’única situació quotidiana a la qual Annie s’enfronta: a la farmàcia l’informen que la pastilla de l’endemà no funciona per dones que pesen

més de vuitanta quilograms, i temps més tard, la seva ginecòloga li ofereix fer-se un *bypass* per tal de reduir el seu estómac, ja que segons ella el seu pes no és saludable.

Una de les situacions a què Annie s'enfronta que genera més incredulitat és quan acudeix a l'esdeveniment de WAHAM, un esdeveniment suposadament feminista que busca empoderar les dones, però en el qual sembla que tan sols són benvingudes les dones que tenen un cos normatiu. A WAHAM es presenten diversos “invents” o pràctiques que se suposa que milloren la vida de les dones, com pot ser el maquillatge per a cames, ja que segons les creadores, aquest ajuda a les dones a sentir-se més segures i a solucionar un dels seus problemes més greus: la pell fastigosa de les cames. Annie mostra certa incredulitat i els pregunta si realment pensen que aquest és un problema greu per a les dones. Més tard, quan reparteixen samarretes com a part del *merchandasing*, li ofereixen una talla S. Annie demana una XXL i li diuen que no tenen, però que li poden donar una “generosa” M que a ella – la dona totalment prima que se l'ofereix – li queda com un vestit. Òbviament, aquesta segona samarreta tampoc li entra.

Aquestes actituds discriminatòries, però, no es donen tan sols en l'àmbit social sinó també en l'àmbit professional i familiar. Començant pel primer d'aquests, veiem com Annie rep comentaris vexatoris com “és clar, una dona grossa en un bufet” o “aquesta és Annie” (acompanyat de la fotografia d'un porc) als articles que publica al diari en el qual treballa. Aquest rebuig, però, no es queda tan sols aquí, sinó que és el seu propi cap de feina qui en moltes ocasions exerceix una actitud discriminatòria envers ella i el seu col·lectiu. Gabe, li fa comentaris com “cossos mandrosos, ments mandroses” – fent referència a la seva manca d'exercici físic, i al fet que li aniria millor a la feina si fos menys grossa – i li proposa en diverses ocasions escriure articles sobre activitats relacionades amb persones grosses. De manera que no li deixa escriure articles en què Annie mostri altres realitats relacionades amb el seu col·lectiu, realitats en què es mostrin dones grosses totalment a gust i felices amb el seu cos, ja que segons Gabe, “cossos en una piscina no és una història” i l'últim que necessiten és que tots se sentin còmodes en els seus cossos. De fet, quan Annie escriu sense el seu permís un article titulat “Hola, sóc grossa” explicant com se sent envers la gordofòbia present en tots els àmbits de la seva vida, el cap de l'oficina decideix publicar un article en contraposició titulat “Hola, estic sa” – com si tan sols per ser grossa, no pogués ser una dona saludable -. Quan això succeeix, Annie li recrimina la seva resposta “cruel i ignorant” i la seva actitud de maltractament envers un col·lectiu de persones. La resposta de Gabe és que aquestes persones es causen a si mateixes els seus problemes de salut i que potser necessiten escoltar el que ell ha escrit.

Per últim, pel que fa a l'àmbit familiar, tot i que és un aspecte que es tractarà més endavant, veiem com la mare a vegades exerceix actituds discriminatòries envers la seva filla, fent-la sentir malament quan menja coses "no saludables" amb l'excusa que tan sols es preocupa per la seva salut, o dient-li que sap que és més feliç quan fa exercici i que hauria de fer-hi més.

En conclusió, tot i que podem veure com s'enfronta a situacions totalment discriminatòries amb el greix i hi ha ocasions en què se li atribueixen alguns dels motius de Ganz (2012) ja mencionats, és molt important veure amb quina intenció es fa i de quina manera reacciona la personatge quan això succeeix, ja que tot i que pot semblar que Shrill té en algun punt microagressions gordofòbiques envers Annie, això està totalment allunyat de la realitat. Shrill utilitza les situacions ja descrites per mostrar la realitat a la qual s'enfronten moltes dones grosses a la seva vida quotidiana i la quantitat d'estigmes que hi ha al voltant del greix, ja que l'actitud que pren la protagonista no és la d'entristir-se i redimir-se com passava en el cas de Patty, sinó que decideix utilitzar tot aquest rebuig per convertir-lo en la seva força.

7.2.2 Categoria social

7.2.2.1 Funcions narratives, paper i rol que desenvolupa la dona grossa

Annie és la protagonista de Shrill, de manera que la gran majoria de les trames giren al seu voltant. La sèrie de la plataforma Hulu s'emmarca en el gènere de la dramèdia, de manera que els conflictes als quals Annie s'enfronta no tenen una base tan dramàtica com succeeix, per exemple, en el cas d'Euphoria, sinó que tot i ser situacions en moltes ocasions desagradables, es transmeten a l'espectador d'una manera més despreocupada i inclús amb un punt de comèdia.

Pel que fa a l'encasellament de la personatge, Annie, tot i que pot compartir aspectes recurrents entre el conjunt de dones grosses retratades al llarg dels anys a la indústria, no es troba emmarcada en la típica representació que estem acostumats a veure. En contraposició amb el que passa amb la personatges de Patty, Annie no compleix l'esmentat per Fikkan i Rothblum l'any 2012 respecte que les personatges femenines grosses són sovint personatges còmics, objecte de burles o simplement complements per a personatges més primos. En referència al fet que segons les autores abans esmentades, les personatges grosses sovint són objecte de burles, en el cas d'Annie, tot i que en diverses ocasions sí que es veu sotmesa a diferents tipus de comentaris o bromes de mal gust en referència al seu pes, quan això succeeix no és amb la intenció de provocar el riure de l'espectador com passava sobretot amb el personatge de Monica

a Friends, sinó per mostrar a l'audiència una realitat social que arriba a afectar vertaderament les dones que ho pateixen. Així doncs, l'objectiu sembla ser el de provocar el rebuig de l'espectador envers les persones que l'assetgen. Això, es pot veure clarament quan Annie va a casa de la persona que l'assetja a través dels comentaris en els articles que publica. En aquest cas, Annie li diu que li sembla lamentable que es passi el temps intentant fastidiar-la quan ella tan sols fa el seu treball i li pregunta perquè ho fa, si es perquè no és el tipus de dona que es cardaria, o si és per què en realitat s'hi ho és però és massa covard per admetre-ho. Ell tan sols és capaç d'insultar-la i dir-li que no sap perquè ho fa, que li molesta la merda feminista que escriu perquè no hi està d'acord. Ell reconeix que tenia sobrepès quan era petit i que li molesta que ella tingui confiança a l'hora d'escriure sobre el seu cos i que mentre ell s'odia a si mateix, ella va cridant "aquesta sóc jo i fot-te si no t'agrada" i que això el molesta.

Amb aquesta situació, lluny d'utilitzar les burles i insults de l'home per ridiculitzar la dona grossa, Shrill aconsegueix donar-li la volta per tal que sigui l'assetjador qui queda malament i qui provoca el rebuig de l'espectador.

Per últim, pel que fa a les experiències vitals que se li permet viure, Annie no es veu tancada ni al romanç ni al sexe, i tot i que en menor mesura, tampoc a l'aventura i l'acció, ja que tot i que el gènere de la ficció no dona gaire lloc a les experiències extremes, Annie viu moments que per ella suposen tota una aventura, com quan s'escapa corrents amb el seu nuvi després de trencar-li el cotxe al seu assetjador.

Es podria dir, doncs, que Shrill van ben encaminada cap a convertir-se en una ficció *fat-positive*, ja que inicia una desvinculació de molts dels estereotips o prejudicis assignats al col·lectiu gros com per exemple la poca desitjabilitat sexual, i tot i que alguns dels conflictes als quals s'enfronta tenen a veure amb el seu pes i podrien resoldre's amb un canvi en la seva forma corporal, això no es presenta com un desig de la protagonista. A més, s'enfronta també a altres tipus de problemes i la seva vida inclou experiències en les quals el pes no és el focus principal.

En definitiva, a Shrill l'espectador té la possibilitat de conèixer una personatge grossa que aconsegueix començar a sortir-se de l'estereotip de dona grossa que estem acostumats a veure a la ficció, per trobar així una dona que accepta la seva corporalitat i la viu amb orgull i felicitat.

7.2.2.2 Estereotips gordofòbics

Pel que fa als estereotips gordofòbics, Annie està representada en algun moment amb quatre dels deu estereotips mencionats per Robinson, Bacon i O'Reilly l'any 1993. Aquests són el de la inactivitat, el poc atractiu, la inseguretat i la baixa autoestima.

Començant pel primer d'aquests, el de la inactivitat, Annie és mostrada com a una dona grossa que no fa o no li agrada fer exercici físic. Durant tota la sèrie tan sols se la veu fent exercici un cop, quan surt amb la seva mare a caminar i aquesta li diu que hauria de fer més exercici per tal de sentir-se millor. El fet que a més, la seva forma de fer exercici sigui tan sols sortir a caminar, una pràctica bastant lleu, ja denota que Annie no és una dona que fa exercici de manera habitual i que quan hi fa tampoc s'esforça massa. De fet, quan fuig de l'home que l'assetjava, Annie diu que ha corregut des del barri del *troll* fins a casa seva i que ella mai corre.

Seguidament, pel que fa a l'estereotip que la defineix com a poc atractiva, Annie és descrita inicialment com una dona que no genera un alt desig sexual. Podem veure com es mostra a Annie com una dona poc atractiva a través de la seva relació amb en Ryan. Aquest li fa sortir de manera constant per la zona del darrere de la casa per tal que ningú la vegi, ja que en Ryan s'avergonya d'ella. Annie reconeix que suporta aquest tipus de relació no gaire sana i que la tractin malament, degut que no creu que tingui possibilitats de trobar ningú més. Tot i això, a mesura que la sèrie avança, aquest estereotip desapareix per complet.

Per últim, ens trobem amb els dos estereotips més recurrents: la baixa autoestima i la inseguretat. Annie és en moments de la ficció, un exemple més d'una dona grossa amb falta d'autoestima i de seguretat en si mateixa degut al seu cos poc normatiu. Annie mostra aquests sentiments sobretot a través de les seves relacions sexuals i amoroses, ja que és aquest aspecte de la seva vida el que li genera el major nombre de problemes emocionals. Quan la protagonista de *Shrill* es queda embarassada i decideix avortar, reconeix obertament que per un moment s'havia plantejat tenir el fill perquè creia que podia ser la seva única oportunitat per ser mare, com si per ser grossa no fos capaç de trobar ningú més a qui li agradi i que l'estimi en qualsevol altre moment a causa del seu físic. Annie reconeix que creu que hi ha hagut moments a la vida en què pensava que mai arribaria a això pel seu pes i que si fos més fàcil de portar o més dolça potser arribaria a ser suficient per algú. De fet, el primer cop que en Ryan la invita a sortir ella es sorprèn de què vulgui estar amb ella en públic.

Aquesta inseguretats també és palpable quan acudeix a la festa en la piscina inclusiva amb tots els cossos. Annie no es treu la roba i es fica a la piscina fins ben passada una estona, i ho fa quan veu a totes aquelles dones grosses orgulloses i contentes amb el seu cos saltant i ballant sense cap tipus de vergonya, i sobretot, sense intenció de ridiculitzar-les com sí que passa per exemple amb el personatge de “Fat” Monica. Així, tot i que a mesura que avança la sèrie Annie va adquirint una major autoestima i confiança en si mateixa, hi ha moments a la ficció en què mostra obertament les seves inseguretats.

Així doncs, veiem com tot i que Annie és una personatge que reproduceix alguns dels estereotips gordofòbics, també hi ha molts altres – com la indisciplina, la obsessió amb el menjar o la poca productivitat – dels quals aconseguix allunyar-se. A més, excepte l’estereotip de la inactivitat, tots els altres estan presents únicament durant els episodis inicials de la ficció, ja que a mesura que la història avança acaba empoderant-se, acceptant-se i estimant-se a si mateixa tal com és.

7.2.2.3 Relacions interpersonals

7.2.2.3.1 Relacions familiars

La relació que manté Annie amb cadascun dels seus pares és bastant diferent entre si. Pel que fa al seu pare, és un home protector i carinyós a la vegada que bastant amigable amb la seva filla. És qui es mostra més orgullós pels èxits professionals d’Annie i qui intenta mediar entre ella i la seva mare quan aquestes dos tenen enfrontaments. Per contra, la relació entre Annie i la seva mare és una mica més complicada, i la raó de totes les seves discussions és el menjar. Des de ben petita la mare ja obligava la seva filla a fer dieta i exercici, fins al punt de comptar els trossos de xocolata que podia menjar en un dia o donar-li barretes que substituïen un menjar. Aquesta actitud no va canviar amb el pas del temps i el creixement d’Annie, sinó que en l’actualitat segueix intentant que la seva filla faci dieta i exercici de manera constant, fet que molesta a Annie, ja que sent que no ho fa perquè es preocupi per la seva salut, sinó perquè li preocupa el que els altres pensin d’ella.

Conseqüentment, la majoria d’escenes en què la mare apareix estan totalment relacionades amb el menjar. Ja al capítol pilot de la ficció, la mare li pregunta a la seva filla si li agrada el menú dietètic que els hi ha posat i Annie li respon que és bo, però que mor de gana constantment. La mare li pregunta si ha probat de menjar sis ametlles entre menjars, que a ella li mantenen plena durant tot el dia. Annie diu que a ella també la satisfan de manera irònica i la mare, enfadada

per la seva resposta, li recrimina que la dieta que fan és cara i que ho fa per tal que ambdues estiguin més saludables, donant a entendre així que per ser grossa no ho està.

Més endavant, una escena també molt representativa de l'actitud de la mare, és quan estant en un restaurant, el cambrer arriba amb una mica de pa, i Annie i Vera discuteixen sobre si deixar-ho a taula o que s'ho emportin. Finalment, el pa es queda a taula, però la mare li diu a en Ryan que li dona permís per donar-li una bufetada si agafa un tros. Novament, es dona un altre conflicte quan arriba el moment d'escollir postres, ja que Annie proposa agafar un per tots i la mare li diu que ja ha sigut prou dolenta havent menjat tant pa i tanta pasta. Annie li recrimina que perquè és dolenta per això, que tan sols estan menjant com fa tota la resta de gent.

En conclusió, veiem com la mare expressa la idea que el greix és conseqüència d'una ingesta d'aliments inadequada, i que el greix no és saludable, fet amb el qual Annie lluita constantment i pel qual es donen moltes de les baralles entre mare i filla.

7.2.2.3.2 Relacions d'amistat

Annie compta amb l'amistat incondicional de Fran, una noia afroamericana que, com ella, és grossa. Fran s'accepta i s'estima a si mateixa i anima a la seva amiga a fer-ho, aconsellant-li que entreni la seva ment per deixar de pensar de si mateixa coses tan brutals com que no es mereix a ningú tan sols pel fet de ser grossa. És així com Fran contribueix al desenvolupament que pateix Annie al llarg de la sèrie gràcies al suport emocional que li aporta.

Fran és una amiga lleial que és capaç de dir-li tot el que pensa, sigui bo o dolent. És per això que de vegades tenen algunes discussions, sobretot quan té a veure amb en Ryan, el nuvi de l'Annie. Fran li reconeix en diverses ocasions que no li agrada com la tracta, tot i que Annie el defensi. Fran arriba fins i tot a dir-li a en Ryan si no s'adona de com és de valuosa Annie i que li molesta que cada vegada que es barallen sigui ella la que es posa trista i torna arrossegant-se. Tot i això, Fran sempre acaba suportant les decisions d'Annie, ja que deixa que sigui ella mateixa qui prengui les seves decisions i qui s'equivoqui.

Fran, però, no la suporta només en l'àmbit amorós, sinó també en el professional, fins al punt que quan estan en un menjar familiar i la mare de l'Annie proposa un brindis per celebrar la seva relació amb en Ryan, Fran afegeix que no només han de brindar per això, sinó pel seu èxit

professional, donant a entendre que el més important no és que per fi hagi aconseguit tenir una relació d'amor corresposta, sinó també que ha aconseguit escriure el seu primer article.

Per últim, Fran també és qui anima a Annie a veure's millor físicament i a vestir amb robes més atrevides amb les quals aconsegueixi treure la seva part més sensual.

Aquesta relació d'amistat tan bona i sana, dista molt de la que tenia Annie en l'adolescència amb la seva amiga Laurel, qui tot i tenir un cos totalment normatiu, sempre s'estava queixant davant d'Annie de com li apretava la roba i de com l'estava engreixant el menjar del dormitori. Laurel arribava fins i tot a burlar-se d'Annie per no haver perdut la virginitat i a dir-s'ho al noi que li agrada. Davant la queixa d'Annie degut que no està orgullosa, la resposta de Laurel és que la seva intenció no és ofendre-la, però que tampoc és un gran secret, que la gent ho nota i que no es pot enfadar amb ella per ser honesta.

En conclusió, podem veure com de tòxiques poden ser algunes relacions d'amistat i com d'important és relacionar-se amb gent que t'estimi de veritat i que tot i ser honesta, no ho faci amb intenció de llastimar-te tal com feia Laurel.

7.2.2.3.3 Relacions sexuals o amoroses

Començant per l'època adolescent, Annie confessa que va anar al ball de fi de curs perquè una amiga li va demanar al seu cosí que la portara, ja que ningú volia anar amb ella. A més, tal com ja hem comentat, Annie va perdre la virginitat més tard que les seves amigues, fet que la preocupava perquè creia que el sexe era el més important, l'única manera de validació i que una dona era valuosa perquè algú se la volia cardar. És per això que Annie va acabar perdent la virginitat amb un noi que li va proposar perdre-la amb ell quan es va assabentar que Annie era verge. Com era d'esperar, el sexe va ser molt fred i no va ser res plaent per Annie. Quan s'ho explica a Fran, Annie li reconeix que se sent igual que abans de perdre-la, que ho han fet vestits i que tan sols ha acceptat perquè havia d'arribar a temps d'agafar aquell tren. Annie li diu que ni tan sols s'imagina fer-ho despullada i li pregunta si el sexe és millor quan hi ha sentiments.

Això porta, tal com s'ha explicat anteriorment, al sorgiment de moltes de les inseguretats d'Annie pel que fa a les relacions sexo afectives i a pensaments com que es mereixia que els homes la menysprearen pel seu pes i que ho havia d'acceptar, ja que potser no trobaria a ningú més a qui agradar-li. Molts d'aquests sentiments es reproduïxen a la seva relació amb en Ryan.

A l'inici de la relació moltes vegades mantenen relacions sexuals sense protecció encara que ella no vol – tot i que al noi li diu que sí – tan sols per no deixar d'estar amb ell, i accepta que sempre li faci anar-se'n de casa per la porta del darrere per tal que els seus germans no la vegin. Poc després, quan Annie comença a empoderar-se, es presenta a casa d'en Ryan sense avisar i es presenta als seus germans com “la noia a qui es carda”. Ambdós discuteixen i Annie li reconeix que ha pensat a tenir el fill que esperava amb ell tan sols perquè la tractés bé, i que s'ha adonat que no necessita tenir un bebè per merèixer-se que la tractin com a un ésser humà. Aquesta conversació suposa un punt d'inflexió, ja que ell acaba reflexionant i li acaba demanant una cita formal. Així, la relació millora i Annie comença a prendre les regnes de la relació, decidint quan i com vol tenir sexe amb ell. Temps més tard, quan Annie s'assabenta que en Ryan s'ha ficat al llit amb una altra noia i li diu que no vol estar amb ell si no és per tenir una relació seria, Ryan s'arrepenteix i acaben convertint-se en nuvis oficials. Aquí comença una etapa en què Annie se sent més lliure quan està amb ell, sense haver d'estar aparentant tota l'estona. Finalment, i després que en Ryan expliqués que havien tingut sexe al lloc de treball, Annie decideix deixar-li i li diu que no vol continuar amb ell tan sols pel fet que això és més fàcil que posar-se a la disposició d'homes que ni tan sols consideren sortir amb ella.

Una vegada ho deixen, Annie comença a tenir relacions sexuals esporàdiques amb diversos homes. Aquestes trobades, però, solen ser bastant desastroses, amb un sexe bastant maldestre. Aquesta situació canvia quan coneix en Will, un home gros amb qui finalment aconsegueix tenir una relació sana en la qual pot ser ella mateixa i sentir-se lliure. Annie li confessa que si algun dia arriben a casar-se es passejarà per casa tota nua. Amb això veiem com finalment Annie acaba aconseguint guanyar la batalla a la baixa autoestima i les inseguretats, ja que per fi no sent la necessitat de preocupar-se per la seva corporalitat, ja que ella s'estima tal com és.

Així doncs, podem veure com tot i que durant l'adolescència d'Annie sí que es reproduïx l'estigma que les dones grosses són indesitjables i poc atractives, a mesura que Annie creix aquest estigma desapareix i acaba tenint diverses relacions que tot i no ser gaire bones, almenys mostren com Annie sí que té possibilitats de tenir relacions sexuals esporàdiques amb diversos homes. Finalment, i després de passar per una relació complicada plena d'alts i baixos amb en Ryan, Annie aconsegueix trobar la felicitat amb en Will, un home que l'estima i la respecta.

7.2.3 Categoria psicològica

7.2.3.1 Problemes emocionals i psicològics

Durant la primera temporada, podem veure com les inseguretats d'Annie no són quelcom del present, sinó que tenen el seu origen en el seu passat com a adolescent, on veiem com Annie no vol anar a la piscina tot i que la seva mare l'anima a gaudir al màxim l'estiu. Annie diu que prefereix quedar-se llegint a l'habitació, que no li ve de gust anar a la piscina. Més tard descobrim el motiu real pel qual no vol anar-hi, i és el complex que sent pel seu cos, ja que quan arriba la nit i no hi ha ningú, Annie decideix baixar a la piscina i banyar-se en solitud.

Aquestes inseguretats es traslladen a mesura que Annie creix a altres aspectes de la seva vida com la roba o el mode amb què lidia amb les diferents relacions socials i amoroses que estableix.

Al capítol pilot de *Shrill*, una de les primeres imatges que l'espectador veu és Annie posant-se un jersei i intentant eixamplar-lo per tal que li quedi més folgat tot i que seguidament es posa un vestit negre per sobre i, per tant, no es veu com li queda el jersei que porta per sota. Amb aquesta presentació l'espectador ja es pot fer una primera idea sobre com se sent Annie envers el seu cos i la idea de mostrar-lo. Tot i això, a mesura que avança la sèrie veiem com precisament la roba és un dels aspectes que més li fan canviar el seu estat d'ànim i la seva percepció de si mateixa. De fet, el moment en què comencem a veure un canvi en positiu en l'actitud de l'Annie respecte les seves inseguretats i comença a empoderar-se és després de provar-se un vestit que tot i que inicialment pensava que no li agradaria i no li quedaria bé, finalment li acaba sentant bé, de manera que fa que canviï la seva visió sobre si mateixa i se senti bé, canviant així la seva visió i percepció sobre si mateixa, la seva vida i el seu cos. El fet, però, que aquest canvi es doni a causa d'una peça de roba que li queda bé ja denota el nivell de baixa autoestima i inseguretat que Annie pateix envers el seu cos i com això l'afecta al seu estat d'ànim de manera quotidiana.

Les relacions sexuals i amoroses és una de les vies a través de les quals Annie expressa els seus problemes emocionals i psicològics. Tal com ja s'ha comentat anteriorment, Annie declara en diverses ocasions com en moltes de les seves relacions acceptava el que l'oferien tot i que això suposés que la menysprearen pel seu pes per tal de no ser rebutjada i perquè pensava que era el que es mereixia. Aquestes inseguretats, però, continuen presents inclús quan Annie s'estima a si mateixa, ja que quan la seva amiga li organitza una cita a cegues amb un home, i en arribar s'adona que ell també és gros, Annie reconeix que això va opacar tota la vetllada, ja que no

volia que la gent els veies com la típica parella de grossos que estan junts perquè és el que es mereixen i això li feia portar de regrés els problemes amb el seu cos.

Així doncs, Annie és una dona que tot i tenir problemes emocionals i psicològics va agafant força a mesura que la ficció avança gràcies, entre altres motius, al fet de veure altres dones grosses que són capaces de portar i mostrar la seva corporalitat amb total seguretat. És per això que finalment veiem una Annie que aposta per si mateixa i comença a resoldre els problemes que l'afecten de manera profunda en la seva personalitat, i també, en la seva quotidianitat.

7.2.3.2 Relació amb el menjar

A *Shrill*, els estereotips sobre la manera en què les dones grosses mengen queden socabats, ja que aconseguim veure una dona grossa menjant aliments no saludables sense humiliació.

Tot i que durant l'inici de la sèrie veiem com Annie, encoratjada per la seva mare, fa dieta, *Shrill* no és la història d'una dona grossa amb l'objectiu d'aprimar-se sinó amb l'objectiu d'autoacceptar-se. A diferència de com passava a la sèrie *Insatiable*, Annie no recorre al menjar com una via de consol quan es donen fracassos personals, sinó que la majoria de vegades és tot el contrari. Annie consumeix menjar no saludable com una manera de celebrar els seus triomfs.

La primera vegada que veiem a Annie menjant ho fa d'un tupper que porta una etiqueta on hi ha escrit "menú prim". Veiem com es menja el seu contingut sense cap tipus de gana i gairebé a disgust. De fet, Annie relata en un moment d'indignació que fins i tot podria ser nutricionista perquè porta entrenant-se des de quart grau, quan la seva mare li va dir per primera vegada que tan sols havia de menjar un plat de cereals dietètic en comptes del menjar que menjaven tots els altres per tal d'aprimar-se i agradar-li als nois. I és que, de petita, Annie amagava els embolcalls dels dolços que es menjava perquè la seva mare sempre la posava a dieta.

Un dels capítols en què es veu de manera més clara quina és la relació d'Annie amb el menjar és el tercer capítol de la primera temporada. En aquest, el germà de la Fran, en Lamar, li porta a Annie unes tortugues de xocolata que ella rep amb molta emoció donat que fan referència a un record del passat. A diferència de com passaria en moltes altres sèries gordofòbiques, en tot moment es mostra la seva alegria com una manera d'agraïment pel detall i el record rememorat, i no pel fet que li hagi portat xocolata. En aquest mateix capítol, Ryan deixa plantada a Annie,

i aquesta, en arribar a casa trista, rebutja els espaghetis que Fran i Lamar li ofereixen. Quan en Lamar va a parlar amb ella per consolar-la ell li reconeix que li agrada. Després de mantenir relacions sexuals, Annie s'aixeca del llit, baixa a la cuina i en obrir la nevera es troba amb els espaghetis. Annie es queda de peu a la cuina i comença a menjar-se'ls somrient, confiada, feliç, i sense cap mena de culpabilitat i remordiment per estar saltant-se la dieta.

Tal com ja s'ha pogut comprovar, el menjar i el consum d'aquest és un dels aspectes més remarcats a l'hora de representar dones grosses, culpabilitzant-les del seu pes per no ser prou disciplinades amb el menjar. Aquest imaginari és quelcom que s'ha de canviar, ja que d'igual manera que podem veure les protagonistes de *Gilmore Girls* menjar pizza i hamburgueses diàriament sense cap mena de remordiment, això també hauria de ser una possibilitat lícita per a les dones grosses, ja que si suposadament les dones grosses ho són, entre altres motius, com a conseqüència d'una ingesta insaludable d'aliments, Rory i Lorelai també haurien de tenir sobrepès i com podem veure, una cosa no té perquè anar lligada amb l'altra.

En conclusió, a *Shrill* l'audiència troba quelcom que no està acostumada a veure a la seva pantalla: una dona grossa que menja - d'igual manera que ho fa qualsevol persona sense sobrepès -, menjar no saludable sense intenció de burlar-se ni ridiculitzar-la, sinó més aviat tot el contrari. Annie és capaç de gaudir del menjar sense remordiments i no es castiga per no menjar diàriament amanida, fruita, o d'altres menjars sans, sinó que es permet a si mateixa menjar aliments que són un luxe per les seves homònimes primes.

7.2.3.3 Reacció envers comentaris gordofòbics

La reacció de la dona envers els comentaris gordofòbics que rep és un dels aspectes amb el qual es pot determinar quin és el posicionament de la ficció envers aquesta manifestació d'odi.

En el cas de *Shrill*, el posicionament en contra de tots els modes de discriminació per raons de pes és molt evident, ja que, hi ha diversos moments al llarg de la sèrie en què Annie expressa el seu malestar i el seu desacord amb la gordofòbia naturalitzada que hi ha instal·lada a la societat. De fet, es podria dir que cadascuna de les persones que la discriminen pel seu pes representen una idea preconcebuda per part de la societat envers els grossos: l'entrenadora, el cap de feina, la ginecòloga, la mare. Alguns dels moments en què Annie mostra el seu desacord són, quan va a casa de l'home que l'assetja per tal de confrontar-lo, o quan, Annie li diu al seu cap de feina que perquè no tanca els comentaris ni fa res per tal de parar l'assetjament. Annie

també s'enfronta amb en Gabe quan aquest escriu l'article titulat "hola, estic sa" i li diu que hauria de deixar de ser un abusador i que li sembla una persona cruel, i de ment tancada. Annie, farta que en Gabe sigui tan insensible amb tot aquell que forma part del col·lectiu gros, dimiteix. Un dels moments clau de la sèrie és quan Annie, farta de la discriminació que rep per ser grossa, arriba a casa i fa un monòleg en què es queixa que en Gabe no para d'escriure sobre l'epidèmia de l'obesitat com si fos una cosa abstracta i llunyana quan això és ella. Diu que a l'esdeveniment de WAHAM ha vist totes aquestes noies estimant-se i diu que això és increïble per a ella. Es queixa que el món no para de dir-li que és una grossa que no s'esforça, cada revista i cada anunci li diu que congeli el seu greix o que es begui un te per cagar el seu cervell pel cul. Annie diu que les dones es troben en una presó mental i que cada dona al món està programada per creure en aquesta presó i que ha perdut molt de temps, energia i diners i per a què, que és grossa. Diu que tant de bo algú li hagués dit això de jove, ja que s'hauria estalviat molt de temps i dolor.

De fet, parlant de l'esdeveniment de WAHAM, Annie es pregunta perquè els homes no necessiten aquest tipus de llocs ni escoltar el tipus de discursos sobre que són poderosos, i això és perquè ja estan al poder, i les dones estan cridant amb lletres de color rosa cridaner per intentar convèncer-se a si mateixes de què ho són. S'adona que a l'esdeveniment aprofiten cada inseguretat de la dona per fer diners, ja que els hi diuen que són lletges i que necessiten diners per comprar coses que els facin encaixar. S'adona que monetitzen el feminisme i decideix escriure un article parlant d'això i de com promouen un estil de vida en què l'objectiu final sigui ser guapa i prima i es sorprenen quan algú com Annie diu amb orgull que és grossa.

Altres moments en què veiem a Annie intentant canviar el comportament de la gent envers les persones amb sobrepès és quan la ginecòloga li proposa fer-se un *bypass* i Annie li crida que és una mala persona i que el que ha fet no és ètic. Seguidament, Annie escriu un article dient què li va suggerir reduir-se l'estómac per encaixar en un ideal marcat per homes i per a homes. Quan la ginecòloga li truca per queixar-se, Annie li respon que no és la seva responsabilitat ensenyar-li com tractar a les persones grosses amb dignitat. Finalment, la ginecòloga li diu que gràcies al seu article han decidit implementar sistemes de salut per a tots els cossos.

Així doncs, veiem com Shriell té l'objectiu de mostrar la discriminació a la qual es troben sotmeses les dones grosses en el seu dia a dia i com Annie intenta lluitar contra aquesta injustícia sense la necessitat de sucumbir a l'ideal de bellesa prim.

8. Conclusions

La finalitat principal del projecte era investigar si a les sèries de les últimes dues dècades hi ha gordofòbia envers els personatges femenins amb sobrepès o no, i en conseqüència, veure quins factors fan que una producció sigui discriminatòria amb el greix i quins contribueixen a una representació positiva d'aquest. Per tal de realitzar aquest estudi s'ha elaborat una anàlisi quantitativa de deu ficcions seriades, així com una anàlisi qualitativa molt més extensa de dues d'aquestes.

Amb l'objectiu previ de conèixer millor quins són els efectes dels mitjans en la societat, què és la gordofòbia, com afecta les dones grosses i com aquesta es materialitza al món de la ficció, es va dur a terme un marc teòric que ha permès establir les bases per la realització de les posteriors anàlisis. D'aquesta recerca d'informació es va poder conèixer com els mitjans contribueixen a la creació de certes idees en la societat i com la reproducció reiterada d'un retrat concret d'un col·lectiu de persones a través de la mostra de diversos fragments de les seves vides afavoreix la construcció d'una imatge concreta sobre les seves realitats. A més, es va poder estudiar com la por patològica al greix es manifesta constantment amb una actitud negativa i estereotipada sobre les persones amb sobrepès, i com això desemboca en un odi i discriminació que acompanya les persones grosses en tots els àmbits de la vida, des de l'àmbit familiar i social, fins a les relacions sexo afectives o el món laboral. D'altra banda també es va abordar quin és el paper del feminisme i sobretot, del patriarcat, en la generació d'aquest odi i els conseqüents estereotips i prejudicis sobre les persones grosses - els quals són variats i en la seva majoria negatius -. Per últim, es va investigar quin és el paper dels mitjans en la difusió d'aquests estigmes. La reproducció constant del paradigma de la primesa i la conseqüent estigmatització de l'obesitat convertien el col·lectiu gros en inexistent en moltes produccions, estant aquest totalment infrarepresentat. A més, els pocs retrats de dones grosses existents a la indústria es detectaven com a simples i repetitius, de manera que esdevenia necessari establir unes bases per a la correcta representació de les dones del col·lectiu a través de les anomenades produccions *fat-positive*.

Pel que fa a la metodologia emprada, aquesta ha estat dividida en dos blocs. El primer d'aquests ha estat l'anàlisi quantitativa, una anàlisi realitzada a partir de vuit preguntes que permetia obtenir una visió generalitzada i àmplia sobre la discriminació per raons de pes que s'exercia

sobre les personatges grosses corresponents i si aquesta gordofòbia estava ancorada en uns gèneres cinematogràfics en concret o s'hi havia patit alguna evolució en el temps. Així doncs, les dades recollides han permès concloure que tot i que sí que sembla haver-hi un lleuger avenç en positiu pel que fa al nombre de dones grosses que apareixen a les ficcions seriades dels últims anys, així com en les seves representacions - que comencen a ser menys estereotipades i gordofòbiques -, encara queda un llarg camí fins a arribar a la completa acceptació i respecte cap al col·lectiu, ja que els resultats numèrics segueixen sent gaire baixos. Tot i això, cal dir que la realització d'aquesta anàlisi quantitativa va poder refutar en certa manera la hipòtesi del present treball - la qual era que sí que s'exerceixen comportaments i pràctiques gordofòbiques sobre els personatges de dones grosses que apareixen a les sèries de ficció dels últims anys -, ja que tot i que sí que en diverses sèries és així, es produeix en menor mesura del pensat a l'inici del projecte. Algunes dades que han ajudat a refutar aquesta hipòtesi són que el 50% de les trames giren al voltant del pes de la dona, mentre que el 50% restant no; que la mitjana d'estereotips gordofòbics assignats a personatges grosses és de quatre sobre deu; o que els papers que desenvolupen les dones grosses, tot i que en un 50% continuen sent personatges còmics, disten de les dades extretes per Fikkan i Rothblum l'any 2012 i per Greenberg et al. l'any 2003, sent les representacions actuals més variades pel que fa al tipus de paper desenvolupat per la dona grossa. Tot i això, altres dades com que la representació grossa es troba en un lleuger 23%, mentre que les seves homònimes primes representen el 77% de dones que apareixen a pantalla, ens ajuden a veure com, tot i que no ens referim a cap sèrie en concret, la indústria sí que és discriminatòria amb les actrius amb sobrepès.

D'altra banda, l'anàlisi qualitativa ha permès enfocar l'atenció en aspectes més detallats sobre com es dona aquesta gordofòbia a través de l'aspecte físic, social i psicològic de la dona grossa. En aquest sentit, tenint en compte les dues sèries analitzades, *Insatiable* i *Shrill*, s'han pogut extreure les següents conclusions: la sèrie estrenada a Netflix l'any 2019 fa una representació totalment estereotipada del que és una dona grossa. Es presenta a Patty com una noia miserable, - com si les persones grosses en general ho fossin- , i la història es centra en tot moment en el ressentiment que sent Patty i en com de depriment és la seva vida mentre és grossa, i l'èxit i la felicitat que li aporta el seu nou cos prim, ja que aconsegueix objectius que haguessin sigut impossibles per ella en el passat. A *Insatiable* sentim frases com “no pot ser fàcil veure's així”, “podries mostrar a altres noies amb sobrepès el que és possible”, “encara tinc ganes de menjar tot el temps, però tinc por que si torno a engreixar no pensaràs que sóc guapa” o “sabia que ser

prima era màgic, la nova Patty era més poderosa, però amb els pits molt més petits”, entre un llarg etcètera, que no fan més que transmetre la idea del suposadament fantàstic que és ser prima. En definitiva, *Insatiable* mostra als espectadors que dins de cada persona grossa hi ha un ésser prim esperant per ser alliberat. A *Shrill*, per la seva banda, s’intenta desconstruir el mite de què la primesa comporta la felicitat i s’explica la història d’una dona grossa que manté el seu pes i tot i això, és feliç. Una dona grossa que no es converteix en víctima del seu sobrepès, sinó que lluita contra les injustícies socials derivades de la seva corporalitat. El pes, tot i que és un tret important d’Annie, no és l’únic que la defineix, i per sort, no es pren aquest com un objecte de burla, com sí que passa a *Insatiable* en diverses ocasions. A *Shrill*, les dones grosses troben a una personatge grossa que valida les seves experiències i els hi pot servir com a reflex, i sobretot, com a referent i inspiració del que volen ser, ja que Annie aconsegueix estimar-se a si mateixa, estar orgullosa del seu cos i transmetre-ho als altres, convertint-se en una dona bella, intel·ligent, exitosa, amb parelles sexuals i romàntiques i en definitiva, feliç, sense haver de recórrer a l’aprimament. I és que com Clark (2020) afirma, “*Shrill* ofereix al seu públic quelcom que no s’havia vist mai, una dona que no ha de triar si serà grossa o feliç” (p.3).

En definitiva, es podria dir que tot i que sembla que hi està havent una evolució en positiu pel que fa a la representació de dones amb cossos no normatius a les ficcions seriades, encara hi ha una gran manca de produccions *fat-positive*. És per això, que sèries com *Shrill* són tan importants, perquè està en el camí cap a la consecució d’aquest objectiu, i perquè tot i que existeixen altres sèries amb representacions no gordofòbiques com *Gilmore Girls*, *Insecure* o *Els Bridgerton*, aquestes no contribueixen de manera significativa a un canvi pel que fa a l’estigmatització del cos gros com sí que pot ser el cas de *Shrill*. La sèrie de la plataforma Hulu ha permès als cossos grossos existir sense por i fa un treball notable pel que fa a la representació dels problemes i prejudicis als quals s’enfronten les dones grosses en el seu dia a dia mostrant-los en tot moment des d’una perspectiva realista i fent veure l’espectador que el camí cap a l’amor propi està ple d’obstacles, però que no és un viatge impossible.

Pel que fa als objectius plantejats a l’inici del treball, es podria dir que s’han pogut assolir la majoria d’aquests. El principal objectiu del projecte era investigar si a les sèries de les últimes dues dècades hi ha gordofòbia envers els personatges femenins amb sobrepès o no fent un estudi en profunditat per tal d’observar quins comportaments es presenten com a gordofòbics i amb quina freqüència es reproduïen, per tal de demostrar si a les ficcions actuals les trames dels

personatges femenins amb sobrepès tan sols giren entorn el seu pes i la seva forma. Per a la consecució d'aquest objectiu es van plantejar quatre preguntes d'investigació a les quals s'ha aconseguit donar resposta, la primera d'aquestes era si existeix un comportament gordofòbic envers els personatges femenins amb sobrepès. La resposta a aquesta pregunta no pot ser tancada, ja que tal com s'ha comentat, hi ha resultats diversos que compliquen poder donar una resposta clara a la pregunta, tot i això, es podrà dir que tot i que sí que existeix, cada vegada veiem un major nombre de representacions positives, o si més no, un intent perquè hi hagi una evolució en positiu en alguns dels factors que converteixen una producció en gordofòbica. La segona pregunta d'investigació era si les trames dels personatges femenins amb sobrepès giren de manera constant al voltant del seu pes. La resposta a aquesta pregunta es va obtenir a través de l'anàlisi quantitativa i és que ho fan en un 50%. Tot i això, cal dir que tot i que a la meitat de les sèries seleccionades com a mostra això no es produeix, el pes sí que és un element que està present en la vida de gairebé totes les dones grosses analitzades. La tercera pregunta va ser si la representació de la dona grossa està totalment estereotipada, i una vegada més, la resposta no pot ser ni un sí ni un no rotund. Pel que hem pogut comprovar, a totes les dones grosses, a excepció d'una, se'ls adjudica almenys un estereotip gordofòbic, sent la baixa autoestima i la inseguretat els més recurrents. Així doncs, la representació femenina grossa, no està totalment estereotipada, però el 90% ho està en major o menor mesura. Per últim, la quarta pregunta era si hi ha hagut una evolució en positiu en els últims vint anys. La resposta a aquesta pregunta és sí. Tal com hem pogut comprovar a ambdues anàlisis, tot i que aquesta evolució no és completa en tots els aspectes i factors, sí que es pot detectar certa millora en la representació de les dones grosses als darrers vint anys.

Per finalitzar, el present treball també plantejava quatre objectius secundaris, els quals eren: examinar l'evolució de la representació del cos gros femení a les produccions audiovisuals dels últims anys per tal de comprovar si està havent-hi un avenç o una millora pel que fa als estereotips o els prejudicis existents contra aquest col·lectiu, estudiar l'origen i les raons de l'existència d'aquest odi envers el greix i les persones amb un cos no normatiu, mostrar quins són els prejudicis i estereotips amb què es presenten les dones amb sobrepès, així com la seva infrarepresentació en contrast amb les dones més primes, i analitzar quin és el paper dels mitjans de comunicació en la difusió del paradigma de la primesa imperant a la societat i la consegüent estigmatització de l'obesitat. Aquests quatre objectius s'han assolit a partir de la resolució de les preguntes plantejades anteriorment. El primer d'aquests s'ha aconseguit assolir a partir de

la realització d'ambdues anàlisis i els resultats obtinguts, obtenint com a resposta que tot i que els estereotips i prejudicis continuen presents i no és quelcom fàcil d'eliminar de l'imaginari col·lectiu, sí que sembla haver-hi un lleuger descens pel que fa a la quantitat d'estereotips que s'assignen a les dones de col·lectiu gros. El segon i tercer objectiu es van aconseguir assolir a través del marc teòric, on com ja s'ha comentat, es va fer un estudi previ sobre la gordofòbia i els diferents factors que influeixen en aquesta - com pot ser el patriarcat -, així com dels estereotips assignats al col·lectiu i la seva infrarepresentació en contrast amb les dones primes. Per últim, el quart objectiu és pot ser el més difícil de desxifrar i el més ambigu, ja que com tots sabem i com s'ha explicat en diversos moments al present treball, la difusió del paradigma de la primesa és quelcom que està present als mitjans de manera transversal i sobretot, de manera constant, ja que cada vegada que encenem la televisió, posem el que posem, sempre serà més probable trobar-te amb una dona prima amb èxit i felicitat, que a una dona grossa de les mateixes característiques. Així doncs, la manera en què generalment es representen i es mostren les dones primes i les seves vides, i la manera en què es fa amb les dones grosses, la qual és normalment més pessimista, és el que sembla contribuir a la difusió del paradigma de la primesa imperant a la societat i la consegüent estigmatització de l'obesitat.

Com a futures investigacions, es podria elaborar una anàlisi exhaustiva d'un major nombre de sèries, així com la realització d'una comparació de dues o més sèries de cada bloc – gordofòbic i respectuós amb el greix – per tal d'obtenir una perspectiva més àmplia pel que fa a les tècniques i els contextos que contribueixen al fet que una ficció s'emmarqui en un bloc, o en un altre. Algunes de les sèries que podrien formar part d'aquesta ampliació podrien ser les sèries Friends i Euphoria per la seva rellevància a la indústria o les ficcions My mad fat diary i This is us per ser dues representacions que tot i que, basant-nos en l'anàlisi quantitativa podrien semblar gordofòbiques, tenen una gran quantitat d'elements que fan d'aquestes sèries dos retrats realistes del que suposa ser una dona grossa a diferents etapes de la vida.

9. Bibliografía

- Álvarez-Gálvez, J. (2012). Modelos teóricos sobre los efectos de los medios de comunicación de masas. *Documento de Trabajo*, 2, 16.
- Amadeo, B. (2002). La teoría del framing. Los medios de comunicación y la transmisión de significados. *Revista de Comunicación*, 1, 32.
- Banet-Weiser, S. (2018). Postfeminism and Popular Feminism. *Feminist Media Histories*, 4, 152–156. <https://doi.org/10.1080/1468077042000309937>
- BBC. (2021). *The 100 greatest TV series of the 21st Century*. BBC Culture. Recuperat 5 de gener de 2021, de <https://www.bbc.com/culture/article/20211015-the-100-greatest-tv-series-of-the-21st-century>
- Cameron, L. (2019). “Bodies on Screen: Merging Fat Activism with Feminist Documentary Filmmaking.” *Fat Studies*, 9(2), 163–174. <https://doi.org/10.1080/21604851.2019.1630216>
- Cooper, C. (2011). Fat lib: How fat activism expands the obesity debate. *Debating Obesity: Critical Perspectives*, 164–191. <https://doi.org/10.1057/9780230304239>
- Cruzado Rodríguez, M. A. (2009). *Mujeres y cine: discurso patriarcal y discurso feminista: de los textos a las pantallas*. <http://aplicacionesbiblioteca.udea.edu.co:2056/servlet/tesis?codigo=39173&info=resumen&idioma=SPA>
- de Domingo Bartolomé, M., & López Guzmán, J. (2014). La estigmatización social de la obesidad. *Cuadernos de Bioética : Revista Oficial de La Asociación Española de Bioética y Ética Médica*, 25(2), 273–284.
- Entman, R. M. (1993). Framing: Toward Clarification of a Fractured Paradigm. *Journal of Communication*, 43(4), 51–58. <https://doi.org/10.1111/j.1460-2466.1993.tb01304.x>
- Facio, A., & Fries, L. (2005). Feminismo, género y patriarcado. *Academia. Revista Sobre Enseñanza Del Derecho de Buenos Aires*, 259–294.
- Fikkan, J. L., & Rothblum, E. D. (2012). Is Fat a Feminist Issue? Exploring the Gendered Nature of Weight Bias. *Sex Roles*, 66(9–10), 575–592. <https://doi.org/10.1007/s11199-011-0022-5>
- Flores Reynoso, S., Medina Dávalos, R., & Robles García, R. (2011). Estudio de traducción al español y evaluación psicométrica de una escala para medir el estigma internalizado en pacientes con trastornos mentales graves. *Salud Mental*, 34(4), 333–339.

- Fouts, G., & Burggraf, K. (1999). Television Situation Comedies: Female Body Images and Verbal Reinforcements. *Sex Roles*, 40(5/6), 473–481.
- Fouts, G., & Vaughan, K. (2002). Television situation comedies: Male weight, negative references, and audience reactions. *Sex Roles*, 46(11–12), 439–442.
<https://doi.org/10.1023/A:1020469715532>
- Ganz, J. J. (2012). “The bigger, the better”: Challenges in portraying a positive fat character in weeds. *Fat Studies*, 1(2), 208–221. <https://doi.org/10.1080/21604851.2012.651613>
- Gerbner, G. (1998). Cultivation Analysis: An Overview. *Mass Communication and Society*, 1(3–4), 175–194. <https://doi.org/10.1080/15205436.1998.9677855>
- Gill, R. (2016). Post-postfeminism?: new feminist visibilities in postfeminist times. *Feminist Media Studies*. <https://doi.org/10.1080/14680777.2016.1193293>
- Giovanelli, D., & Ostertag, S. (2009). Controlling the Body: Media Representations, Body Size and Self-Discipline. In E. Rothblum & S. Solovay (Ed.), *The Fat Studies Reader*. New York, USA: New York University
- Girls - Awards*. (s. f.). IMDb. Recuperat 21 d’abril de 2022, de <https://www.imdb.com/title/tt1723816/awards/>
- Girls (Serie de TV) (2012)*. (s. f.). FilmAffinity. Recuperat 5 de gener de 2021, de <https://www.filmaffinity.com/es/film373888.html>
- Global Top 10*. (s. f.). Netflix. Recuperat 25 de novembre de 2020, de <https://top10.netflix.com/tv>
- Goodin, S.M., Van Denburg, A., Murnen, S.K. *et al.* “Putting on” Sexiness: A Content Analysis of the Presence of Sexualizing Characteristics in Girls’ Clothing. *Sex Roles* 65, 1 (2011). <https://doi.org/10.1007/s11199-011-9966-8>
- Grabe, S., Ward, L. M., & Hyde, J. S. (2008). The Role of the Media in Body Image Concerns Among Women: A Meta-Analysis of Experimental and Correlational Studies. *Psychological Bulletin*, 134(3), 460–476. <https://doi.org/10.1037/0033-2909.134.3.460>
- Green, M. (2017). *Body Image and Body Shaming*. Lucent Press.
- Greenberg, B. S., Eastin, M., Hofschire, L., Lachlan, K., & Brownell, K. D. (2003). Portrayals of Overweight and Obese Individuals on Commercial Television. *American Journal of Public Health*, 93(8), 1342–1348. <https://doi.org/10.2105/AJPH.93.8.1342>
- Gullage, A. (2014). Fat Monica, fat suits, and friends. *Feminist Media Studies*, 14(2), 178–189. <https://doi.org/10.1080/14680777.2012.724026>

- Hall, S. (1979). Mass Communication and Society. *Contemporary Sociology*, 7(6), 808.
<https://doi.org/10.2307/2065755>
- Hernandez Cvetic, J. C. (2020). *Lo hipervisible y lo ignorado. Gordura y gordofobia, desigualdad, subversión y la ironía de la hipervisibilidad invisibilizada*.
- Himes, S. M., & Thompson, J. K. (2007). Fat stigmatization in television shows and movies: A content analysis. *Obesity*, 15(3), 712–718. <https://doi.org/10.1038/oby.2007.635>
- Hollywood's 100 Favorite TV Shows*. (2015). The Hollywood Reporter. Recuperat 5 de gener de 2021, de <https://www.hollywoodreporter.com/lists/best-tv-shows-ever-top-819499/fawlt-towers/>
- Insatiable (Serie de TV) (2018)*. (s. f.). FilmAffinity. Recuperat 5 de gener de 2021, de <https://www.filmaffinity.com/es/film900221.html>
- Instituto Canario de Igualdad (2020). Guía básica sobre gordofobia. Un paso más hacia una vida libre de violencia. Recuperat de <https://www.consaludmental.org/publicaciones/Guia-gordofobia.pdf>
- Kaufman, L. (1980). *Prime-Time Nutrition*. 11, 37–46.
- Krippendorff, K. (1990). *Metodología de análisis de contenido. Teoría y práctica*. Paidós Comunicación.
- Kurowicka, A., & Usiekiewicz, M. (2019). Fat Girl's Wet Dream: Girl Sexuality, Fatness, and Mental Disability in My Mad Fat Diary. *Fat Studies*, 10(1), 7–20.
<https://doi.org/10.1080/21604851.2019.1644062>
- LeBesco, K. (2005). Situating fat suits: Blackface, drag, and the politics of performance. *Women and Performance: A Journal of Feminist Theory*, 15(2), 231–242.
<https://doi.org/10.1080/07407700508571513>
- Maas, J. (2022, 28 febrer). 'Euphoria' Is Now HBO's Second-Most Watched Show Behind 'Game of Thrones'. Variety. Recuperat 21 d'abril de 2022, de <https://variety.com/2022/tv/news/euphoria-season-2-finale-ratings-1235192015/>
- MacKie, M. (1973). Arriving at " Truth " by Definition : The Case of Stereotype Inaccuracy. *Oxford University Press, Society for the Study of Social Problems*, 20(4), 431–447.
- MacKinnon, C. (1982). Feminism, marxism, method, and the State: An agenda for theory. *Journal of Women in Culture and Society*, 7(3), 65–91.
<https://doi.org/10.4324/9780203705841-12>

- Mancuso, L., Longhi, B., Gabriela Pérez, M., Majul, A., Almeida, É., & Carignani, L. (2021). Diversidad corporal, pesocentrismo y discriminación: la gordofobia como fenómeno discriminatorio. *Inclusive. La Revista Del Inadi*, 2013–2015.
- Marín Albaladejo, J., & Zamora Medina, R. (2014). Aproximación integradora en la investigación sobre la teoría del framing desde su condición multiparadigmática. *Anuario Electrónico de Estudios En Comunicación Social*, 7(1), 6–40.
<https://doi.org/10.12804/disertaciones.v7i1.4527>
- Martín, E. A. (2015). Las Mujeres : El Paradigma De La Delgadez. *Historia y Comunicación Social*, 20, 107–119.
- Martín López, E. (1963). El análisis de contenido. *Revista de Estudios Políticos*, 45–64.
- Marzal Felici, J., & Gómez Tarín, F. J. (2007). Interpretar un film. Reflexiones en torno a las metodologías de análisis del texto filmico para la formulación de una propuesta de trabajo. In *Metodologías de Análisis del Film*.
- Mastro, D., & Figueroa-Caballero, A. (2018). Measuring Extremes. Quantitative Content Analysis of Prime Time TV Depictions of Body Type. *Journal of Broadcasting and Electronic Media*, 62(2), 320–336. <https://doi.org/10.1080/08838151.2018.1451853>
- Mendoza, K. (2009). 33. Seeing Through the Layers: Fat Suits and Thin Bodies in The Nutty Professor and Shallow Hal. In E. Rothblum & S. Solovay (Ed.), *The Fat Studies Reader* (pp. 280-288). New York, USA: New York University Press.
<https://doi.org/10.18574/9780814777435-036>
- Mobley, J.-S. (2014). *Female bodies on the American stage*.
- Morgan, M., Shanahan, J., & Signorielli, N. (2014). Cultivation Theory in the Twenty-First Century. *The Handbook of Media and Mass Communication Theory*, 480–497.
<https://doi.org/10.1002/9781118591178.ch26>
- Morgan, M., Shanahan, J., & Signorielli, N. (2015). Cultivation Theory. *The International Encyclopedia of Political Communication*, 1–5.
<https://doi.org/10.1002/9781118541555.wbiepc013>
- Mosharafa, E. (2015). All you Need to Know About: The Cultivation The Cultivation Theory. *Global Journal of Human-Social Science: A Arts & Humanities - Psychology*, 296(7889), 304–305. <https://www.researchgate.net/publication/337077784>
- Navajas-pertegás, N. (2021). <<Deberías adelgazar, te lo digo porque te quiero>>: Reflexiones autoetnográficas sobre la gordura. *Athenea Digital*, 21(1), 1–21.
<https://doi.org/https://doi.org/10.5565/rev/athenea.2434>

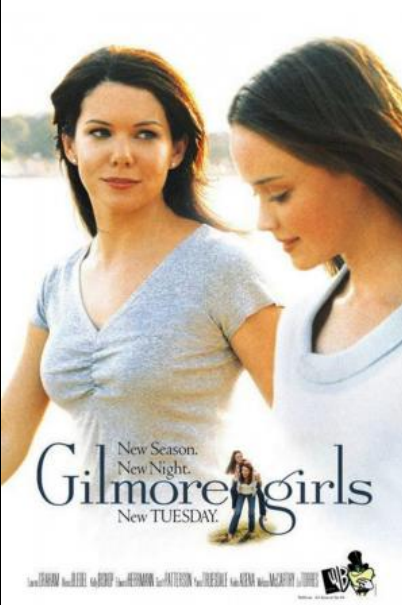
- Netflix's Insatiable: Was the backlash justified?* (2018, 8 agost). BBC News. Recuperat 5 de gener de 2021, de <https://www.bbc.com/news/entertainment-arts-45113873>
- Obesity and overweight.* (2021, 9 juny). World Health Organization. Recuperat 4 de gener de 2022, de <https://www.who.int/news-room/fact-sheets/detail/obesity-and-overweight>
- Olson, H. (2019). *Harry Potter and the Fat Stereotypes.* <https://www.diva-portal.org/smash/get/diva2:1281164/FULLTEXT01.pdf>
- O'Meara, Radha (2015). *Changing the way we think about character change in episodic television series.* *Journal of Screenwriting*, 6(2), 189–201. doi:10.1386/josc.6.2.189_1
- Pardo Abril, N. G. (2012). Análisis crítico del discurso : Conceptualización y desarrollo. *Cuadernos de Lingüística Hispánica*, 19, 41–62.
- Pérez Rufí, J. P. (2016). Metodología de análisis del personaje cinematográfico: Una propuesta desde la narrativa filmica. *Razón y Palabra*, 20(95), 534–552.
- Plaza, J. F. (2010). Medios de comunicación, anorexia y bulimia. La difusión mediática del 'anhelo de delgadez': un análisis con perspectiva de género. *Revista ICONO14. Revista Científica de Comunicación y Tecnologías Emergentes*, 8(3), 62. <https://doi.org/10.7195/ri14.v8i3.229>
- Plotz, B. (2020). *Fat on Film Gender, Race and Body Size in Contemporary Hollywood Cinema.*
- Pohlman, L. E. (2016). *Changing Shape: The Evolution of Fat Female Characters in Contemporary American Film.* https://etd.ohiolink.edu/apexprod/rws_etd/send_file/send?accession=ohiou1459781168&disposition=inline
- Pritchard, M., & Cramblitt, B. (2014). Media Influence on Drive for Thinness and Drive for Muscularity. *Sex Roles*, 71(5–8), 208–218. <https://doi.org/10.1007/s11199-014-0397-1>
- Puhl, R. M., & Heuer, C. A. (2009). The stigma of obesity: A review and update. *Obesity*, 17(5), 941–964. <https://doi.org/10.1038/oby.2008.636>
- Quirós Sánchez, G. (2021). Gordofobia: existencia de un cuerpo negado. Análisis de las implicaciones subjetivas del cuerpo gordo en la sociedad moderna. *Revista Latinoamericana de Derechos Humanos*, 32(1), 1–12. <https://doi.org/10.15359/rldh.32-1.7>
- Risch, B. A. (2003). *Reforming the fat woman: The narrative encoding of size in contemporary feature-length films.*

- Risch, B. A. (2012). Wrestling with Size: Transforming Visions of Fat Women in Contemporary American and European Films. *Journal of Research on Women and Gender*, 4(0), 4–14. <https://journals.tdl.org/jrwg/index.php/jrwg/article/view/29>
- Robinson, B. “Bean” E., Bacon, L. C., & O’reilly, J. (1993). Fat phobia: Measuring, understanding, and changing anti-fat attitudes. *International Journal of Eating Disorders*, 14(4), 467–480. [https://doi.org/10.1002/1098-108X\(199312\)14:4<467::AID-EAT2260140410>3.0.CO;2-J](https://doi.org/10.1002/1098-108X(199312)14:4<467::AID-EAT2260140410>3.0.CO;2-J)
- Rothblum, E. D., Miller, C. T., & Garbutt, B. (1988). Stereotypes of obese female job applicants. *International Journal of Eating Disorders*, 7(2), 277–283. [https://doi.org/10.1002/1098-108X\(198803\)7:2<277::AID-EAT2260070213>3.0.CO;2-2](https://doi.org/10.1002/1098-108X(198803)7:2<277::AID-EAT2260070213>3.0.CO;2-2)
- Shrill (Sèrie de TV) (2019)*. (s.f.) FilmAffinity. Recuperat 11 de febrer de 2022, de <https://www.filmaffinity.com/es/film987822.html>.
- Silverstein, B., Perdue, L., Peterson, B., & Kelly, E. (1986). The role of the mass media in promoting a thin standard of bodily attractiveness for women. *Sex Roles*, 14(9–10), 519–532. <https://doi.org/10.1007/BF00287452>
- Spangler, T. (2022, 25 febrer). ‘Euphoria’ Is the Most-Tweeted TV Show of the Decade (So Far), *Twitter Says*. Variety. Recuperat 21 d’abril de 2022, de <https://variety.com/2022/digital/news/euphoria-most-tweeted-tv-show-1235190599/>
- Suárez García, C. (2017). *Gordofobia: Un tránsito entre la enfermedad y la cosificación del cuerpo femenino*. <https://riull.ull.es/xmlui/handle/915/5641>
- Sultana, A. (2010). Patriarchy and Women’s Subordination: A Theoretical Analysis. *The Arts Faculty Journal*, 1–18. <https://doi.org/10.26791/sarkiat.541704>
- Sky. (2021, 11 juny). *Friends: The Reunion breaks record for Sky One’s most-watched show*. Sky News. Recuperat 21 d’abril de 2022, de <https://news.sky.com/story/friends-the-reunion-breaks-record-for-sky-ones-most-viewed-show-12330057>
- Uchôa, F. N. M., Uchôa, N. M., Daniele, T. M. da C., Lustosa, R. P., Garrido, N. D., Deana, N. F., Aranha, Á. C. M., & Alves, N. (2019). Influence of the mass media and body dissatisfaction on the risk in adolescents of developing eating disorders. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 16(9). <https://doi.org/10.3390/ijerph16091508>
- van den Berg, P., Paxton, S. J., Keery, H., Wall, M., Guo, J., & Neumark-Sztainer, D. (2007). Body dissatisfaction and body comparison with media images in males and females. *Body Image*, 4(3), 257–268. <https://doi.org/10.1016/j.bodyim.2007.04.003>

- van Dijk, T. A. (2003). La multidisciplinaridad del análisis crítico del discurso: un alegato en favor de la diversidad. In R. Wodak & Meyer. Michael (Eds.), *Métodos de análisis crítico del discurso*. (Barcelona:).
- Van-Dijk, T. A. (2016). Análisis Crítico del Discurso. *Revista Austral de Ciencias Sociales*, 203–222.
- Wooley, O. W., Wooley, S. C., & Dyrenforth, S. R. (1979). Obesity and women-II. A neglected feminist topic. *Women's Studies International Quarterly*, 2(1), 81–92.
[https://doi.org/10.1016/S0148-0685\(79\)93096-3](https://doi.org/10.1016/S0148-0685(79)93096-3)

10. Annex

10.1 Anàlisi quantitativa

PORTADA	GILMORE GIRLS	
 <p data-bbox="252 1144 539 1216">Fig 10.1. Gilmore Girls. Font: FilmAffinity.</p>	PREGUNTA D'INVESTIGACIÓ	VARIABLE D'ANÀLISI
	A quin gènere cinematogràfic pertany la sèrie?	Comèdia/Drama
	Quin és l'any o el període d'emissió de la ficció seriada?	2000-2007
	Quina és la representació en nombre de dones grosses? És equivalent al de dones primes?	1/7
	Quin grau de protagonisme té la dona grossa?	Personatge secundari
	S'utilitza en cap moment el <i>fat suit</i> , o realment l'actriu és grossa?	L'actriu no porta <i>fat suit</i>
	El pes és clau en l'arc de transformació o la trama principal del personatge femení gros?	No. La seva trama no gira al voltant del seu pes
	Quin tipus de paper desenvolupa l'actriu grossa?	És un personatge còmic i dramàtic.
	Se li adjudica en algun moment al personatge femení gros algun dels estereotips gordofòbics estudiats?	No se li adjudica cap estereotip gordofòbic.

Taula 10.1. Anàlisi quantitativa Gilmore Girls. Font: Elaboració pròpia

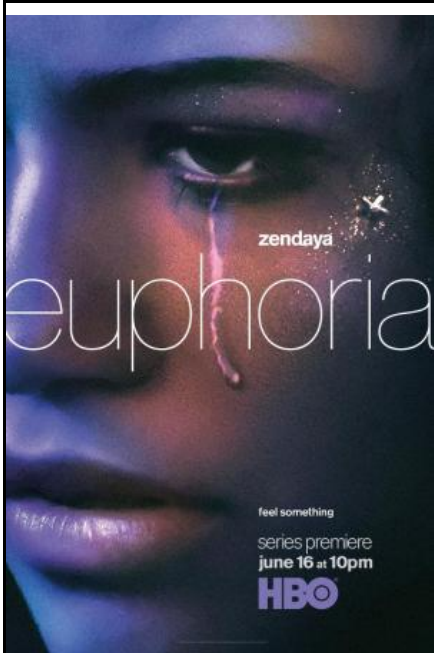
PORTADA	EUPHORIA	
	PREGUNTA D'INVESTIGACIÓ	VARIABLE D'ANÀLISI
	A quin gènere cinematogràfic pertany la sèrie?	Drama
	Quin és l'any o el període d'emissió de la ficció seriada?	2019-Actualitat
	Quina és la representació en nombre de dones grosses? És equivalent al de dones primes?	1/9
	Quin grau de protagonisme té la dona grossa?	Personatge principal
	S'utilitza en cap moment el <i>fat suit</i> , o realment l'actriu és grossa?	L'actriu no porta <i>fat suit</i>
	El pes és clau en l'arc de transformació o la trama principal del personatge femení gros?	Sí. La seva trama gira al voltant del seu pes, encara que això desemboca en altres experiències.
	Quin tipus de paper desenvolupa l'actriu grossa?	És un personatge dramàtic
Se li adjudica en algun moment al personatge femení gros algun dels estereotips gordofòbics estudiats?	Sí, el de la inactivitat, el poc atractiu, la inseguretat i la baixa autoestima.(4/10)	

Fig 10.2. Euphoria.
Font: FilmAffinity.

Taula 10.2. Anàlisi quantitativa Euphoria. Font: Elaboració pròpia

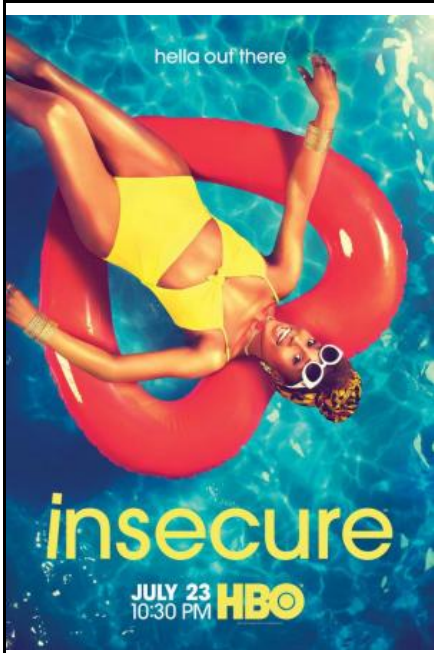
PORTADA	INSECURE	
	PREGUNTA D'INVESTIGACIÓ	VARIABLE D'ANÀLISI
	A quin gènere cinematogràfic pertany la sèrie?	Comèdia
	Quin és l'any o el període d'emissió de la ficció seriada?	2016-2021
	Quina és la representació en nombre de dones grosses? És equivalent al de dones primes?	1/4
	Quin grau de protagonisme té la dona grossa?	Personatge secundari
	S'utilitza en cap moment el <i>fat suit</i> , o realment l'actriu és grossa?	L'actriu no porta <i>fat suit</i>
	El pes és clau en l'arc de transformació o la trama principal del personatge femení gros?	No. La seva trama no gira al voltant del seu pes.
	Quin tipus de paper desenvolupa l'actriu grossa?	És un personatge còmic.
Se li adjudica en algun moment al personatge femení gros algun dels estereotips gordofòbics estudiats?	L'únic estereotip amb el qual se la relaciona és el de la indisciplina. (1/10)	

Fig 10.3. Insecure.
Font: FilmAffinity.

Taula 10.3. Anàlisi quantitativa Insecure. Font: Elaboració pròpia

PORTADA	GIRLS	
	PREGUNTA D'INVESTIGACIÓ	VARIABLE D'ANÀLISI
	A quin gènere cinematogràfic pertany la sèrie?	Comèdia/Drama
	Quin és l'any o el període d'emissió de la ficció seriada?	2012-2017
	Quina és la representació en nombre de dones grosses? És equivalent al de dones primes?	1/4
	Quin grau de protagonisme té la dona grossa?	Personatge principal
	S'utilitza en cap moment el <i>fat suit</i> , o realment l'actriu és grossa?	L'actriu no porta <i>fat suit</i>
	El pes és clau en l'arc de transformació o la trama principal del personatge femení gros?	No. El pes està present però no marca les seves decisions.
	Quin tipus de paper desenvolupa l'actriu grossa?	És un personatge dramàtic.
	Se li adjudica en algun moment al personatge femení gros algun dels estereotips gordofòbics estudiats?	El personatge no està gaire estereotipat. Se li adjudiquen algun estereotips com la indisciplina, la baixa autoestima o la inseguretad, però no és la norma general. (3/10)

Fig 10.4. Girls.
Font: FilmAffinity.

Taula 10.4. Anàlisi quantitativa Girls. Font: Elaboració pròpia

PORTADA	INSATIABLE	
 <p data-bbox="288 1003 523 1070">Fig 10.5. Insatiable. Font: FilmAffinity.</p>	PREGUNTA D'INVESTIGACIÓ	VARIABLE D'ANÀLISI
	A quin gènere cinematogràfic pertany la sèrie?	Comèdia/Drama/Suspens
	Quin és l'any o el període d'emissió de la ficció seriada?	2018-2019
	Quina és la representació en nombre de dones grosses? És equivalent al de dones primes?	1/14
	Quin grau de protagonisme té la dona grossa?	Personatge principal
	S'utilitza en cap moment el <i>fat suit</i> , o realment l'actriu és grossa?	L'actriu sí porta <i>fat suit</i>
	El pes és clau en l'arc de transformació o la trama principal del personatge femení gros?	Sí. La seva trama gira al voltant del seu pes.
	Quin tipus de paper desenvolupa l'actriu grossa?	És un personatge còmic i dramàtic.
Se li adjudica en algun moment al personatge femení gros algun dels estereotips gordofòbics estudiats?	Sí. Se la presenta com a poc atractiva, indisciplinada, inactiva, que li agrada menjar en excés, poc productiva sense autocronol, insegura i amb baixa autoestima (8/10)	

Taula 10.5. Anàlisi quantitativa Insatiable. Font: Elaboració pròpia

PORTADA	THIS IS US	
	PREGUNTA D'INVESTIGACIÓ	VARIABLE D'ANÀLISI
	A quin gènere cinematogràfic pertany la sèrie?	Drama
	Quin és l'any o el període d'emissió de la ficció seriada?	2016-2022
	Quina és la representació en nombre de dones grosses? És equivalent al de dones primes?	3/7
	Quin grau de protagonisme té la dona grossa?	Personatge principal
	S'utilitza en cap moment el <i>fat suit</i> , o realment l'actriu és grossa?	L'actriu no porta <i>fat suit</i>
	El pes és clau en l'arc de transformació o la trama principal del personatge femení gros?	Sí. La seva trama gira al voltant del seu pes
	Quin tipus de paper desenvolupa l'actriu grossa?	És un personatge dramàtic
	Se li adjudica en algun moment al personatge femení gros algun dels estereotips gordofòbics estudiats?	El personatge sí està estereotipat. Se la presenta com a inactiva, que li agrada menjar en excés, amb baixa autoestima i insegura. (4/10)

Fig 10.6. This is us.
Font: FilmAffinity.

Taula 10.6. Anàlisi quantitativa This is us. Font: Elaboració pròpia

PORTADA	FRIENDS	
	PREGUNTA D'INVESTIGACIÓ	VARIABLE D'ANÀLISI
	A quin gènere cinematogràfic pertany la sèrie?	Comèdia
	Quin és l'any o el període d'emissió de la ficció seriada?	1994-2004
	Quina és la representació en nombre de dones grosses? És equivalent al de dones primes?	1/3
	Quin grau de protagonisme té la dona grossa?	Personatge principal
	S'utilitza en cap moment el <i>fat suit</i> , o realment l'actriu és grossa?	L'actriu sí porta <i>fat suit</i>
	El pes és clau en l'arc de transformació o la trama principal del personatge femení gros?	Sí. La seva trama gira al voltant del seu pes
	Quin tipus de paper desenvolupa l'actriu grossa?	És un personatge còmic
Se li adjudica en algun moment al personatge femení gros algun dels estereotips gordofòbics estudiats?	Sí. Tots menys el de la depressió i la poca productivitat. (8/10)	

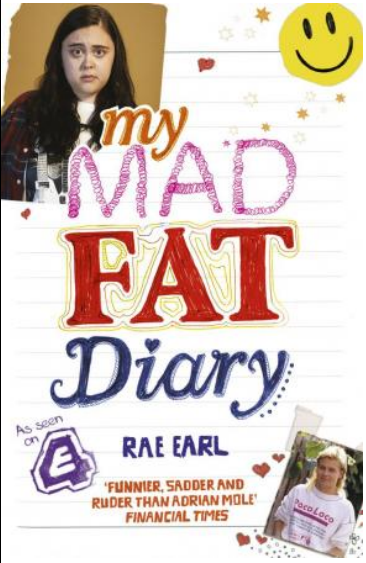
Fig 10.7. Friends.
Font: FilmAffinity.

Taula 10.7. Anàlisi quantitativa Friends. Font: Elaboració pròpia

PORTADA	ELS BRIDGERTON	
 <p>FROM SHONDALAND WHO BROUGHT YOU GREY'S ANATOMY AND SCANDAL</p> <p>A NETFLIX ORIGINAL SERIES</p> <p>BRIDGERTON</p> <p>DEC 25 NETFLIX</p>	PREGUNTA D'INVESTIGACIÓ	VARIABLE D'ANÀLISI
	A quin gènere cinematogràfic pertany la sèrie?	Drama
	Quin és l'any o el període d'emissió de la ficció seriada?	2020-Actualitat
	Quina és la representació en nombre de dones grosses? És equivalent al de dones primes?	1/14
	Quin grau de protagonisme té la dona grossa?	Personatge principal
	S'utilitza en cap moment el <i>fat suit</i> , o realment l'actriu és grossa?	L'actriu no porta <i>fat suit</i>
	El pes és clau en l'arc de transformació o la trama principal del personatge femení gros?	No. La seva trama no gira al voltant del seu pes.
	Quin tipus de paper desenvolupa l'actriu grossa?	És un personatge dramàtic.
Se li adjudica en algun moment al personatge femení gros algun dels estereotips gordofòbics estudiats?	Sí. Se la presenta com a poc atractiva. (1/10)	

Fig 10.8. Els Bridgerton.
Font: FilmAffinity.

Taula 10.8. Anàlisi quantitativa Els Bridgerton. Font: Elaboració pròpia

PORTADA	MY MAD FAT DIARY	
 <p data-bbox="213 920 544 987">Fig 10.9. My mad fat diary. Font: FilmAffinity.</p>	PREGUNTA D'INVESTIGACIÓ	VARIABLE D'ANÀLISI
	A quin gènere cinematogràfic pertany la sèrie?	Comèdia/Drama
	Quin és l'any o el període d'emissió de la ficció seriada?	2013-2015
	Quina és la representació en nombre de dones grosses? És equivalent al de dones primes?	2/5
	Quin grau de protagonisme té la dona grossa?	Personatge principal
	S'utilitza en cap moment el <i>fat suit</i> , o realment l'actriu és grossa?	L'actriu no porta <i>fat suit</i>
	El pes és clau en l'arc de transformació o la trama principal del personatge femení gros?	Sí. La seva trama gira al voltant del seu pes.
	Quin tipus de paper desenvolupa l'actriu grossa?	És un personatge còmic i dramàtic.
	Se li adjudica en algun moment al personatge femení gros algun dels estereotips gordofòbics estudiats?	El personatge sí està estereotipat. Es presenta com a inactiva, que li agrada menjar en excés, sense autocontrol ni força de voluntat respecte el menjar, amb baixa autoestima, inseguretat i inclús depressió (7/10)

Taula 10.9. Anàlisi quantitativa My mad fat diary. Font: Elaboració pròpia

PORTADA	SHRILL	
	PREGUNTA D'INVESTIGACIÓ	VARIABLE D'ANÀLISI
	A quin gènere cinematogràfic pertany la sèrie?	Comèdia/Drama
	Quin és l'any o el període d'emissió de la ficció seriada?	2019-2021
	Quina és la representació en nombre de dones grosses? És equivalent al de dones primes?	2/6
	Quin grau de protagonisme té la dona grossa?	Personatge principal
	S'utilitza en cap moment el <i>fat suit</i> , o realment l'actriu és grossa?	L'actriu no porta <i>fat suit</i>
	El pes és clau en l'arc de transformació o la trama principal del personatge femení gros?	No. La seva trama no gira al voltant del seu pes, es basa en altres experiències.
	Quin tipus de paper desenvolupa l'actriu grossa?	Dramàtic /Còmic
Se li adjudica en algun moment al personatge femení gros algun dels estereotips gordofòbics estudiats?	Sí, el de l'inactivitat, el poc atractiu, la baixa autoestima i la inseguretats. (4/10).	

Fig 10.10. Shrill
Font: Filmaffinity

Taula 10.10. Anàlisi quantitativa Shrill. Font: Elaboració pròpia

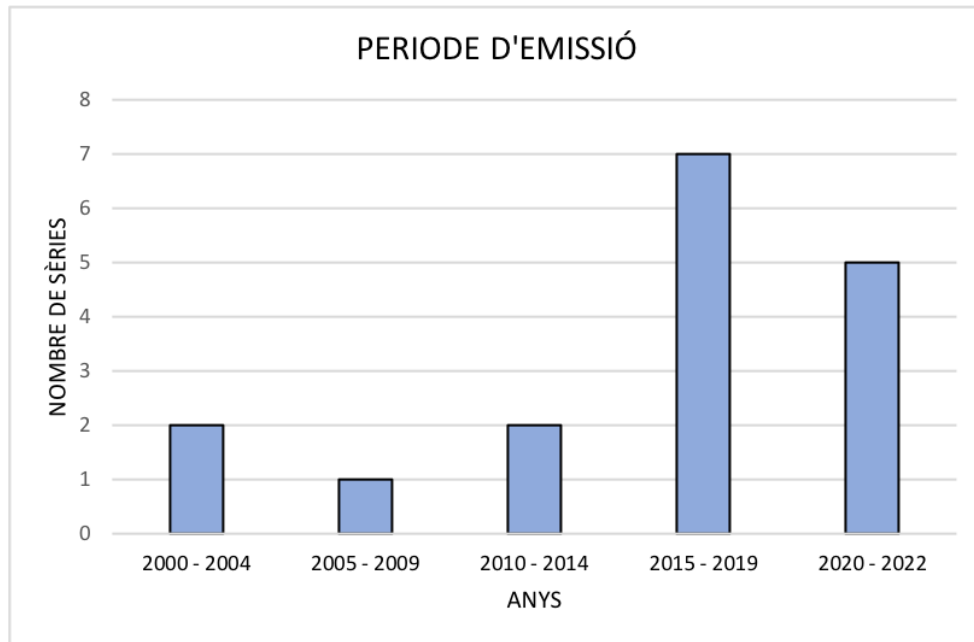

Fig 10.11. Període d'emissió de les ficcions seriades de la mostra quantitativa

Font: Elaboració propia

REPRESENTACIÓ GROSSA			
SÈRIE	PERÍODE D'EMISSIÓ	PROPORCIÓ (Dones grosses/Dones primes)	PERCENTATGE
Friends	1994 - 2004	1/3	33%
Gilmore Girls	2000 - 2007	1/7	14%
Girls	2012 - 2017	1/4	25%
My mad fat diary	2013 - 2015	2/5	40%
Insecure	2016 - 2021	1/4	25%
This is us	2016 - 2022	3/7	42%
Insatiable	2018 - 2019	1/14	7%
Shrill	2019 - 2021	2/6	33%
Euphoria	2019 - Actualitat	1/9	11%
Els Bridgerton	2020 - Actualitat	1/14	7%

Taula 10.11. Representació grossa en nombre d'actrius. Font: Elaboració pròpia

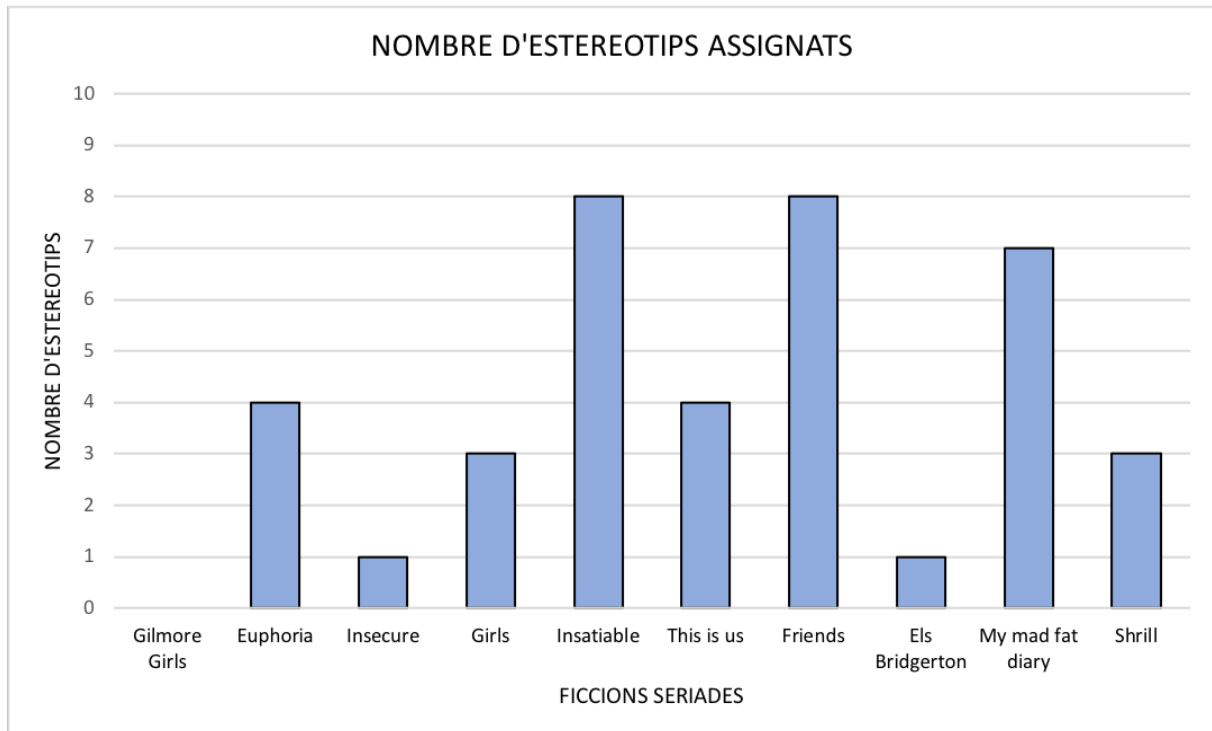

Fig 10.12. Nombre d'estereotips assignats a les dones grosses de la mostra quantitativa

Font: Elaboració pròpia

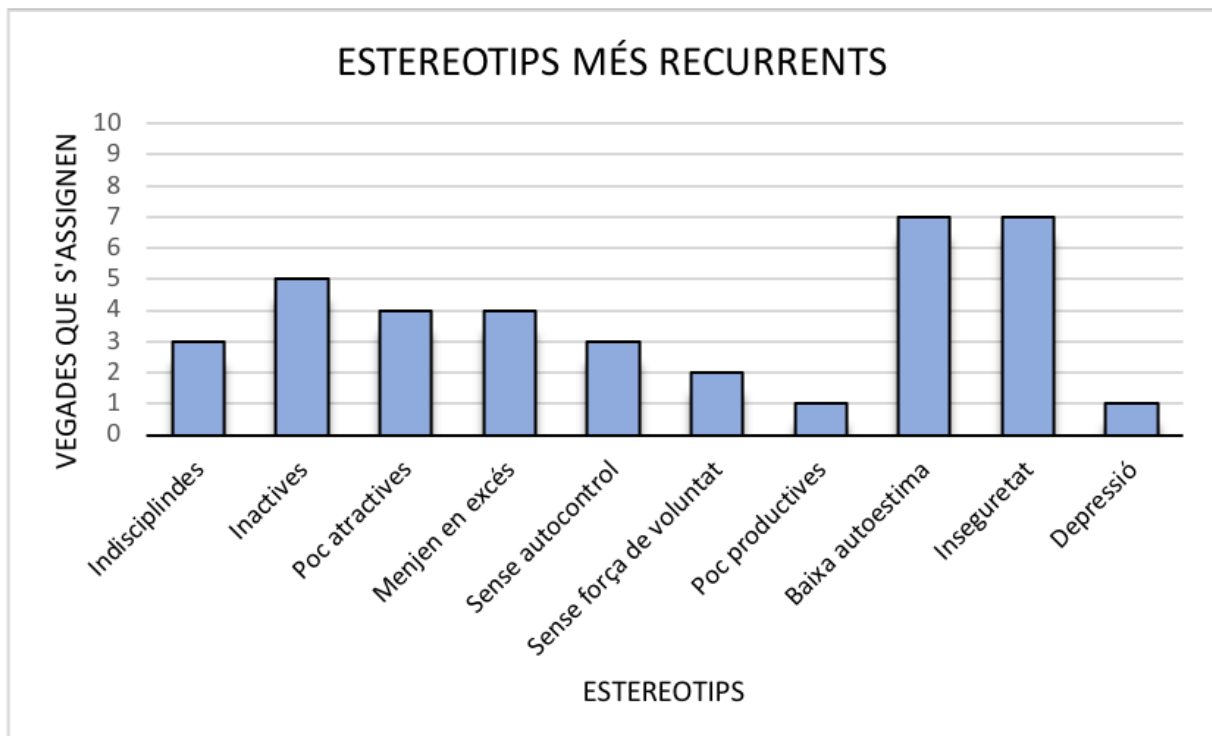

Fig 10.13. Estereotips més recurrents assignats a les dones grosses de la mostra quantitativa

Font: Elaboració pròpia